



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 112 / III Legislatura / Vuitè període

Dijous, 28 de novembre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 81

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tretze minuts.

Esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 5679).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 5685).

Esmena del G. P. Popular (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)* (p. 5689).

Intervenció del Govern: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (CiU)* (p. 5693).

Rèpliques: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 5696) i *I. Sr. Curto (P)* (p. 5697).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 5698).

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 5701).

L'H. Sr. Hortalà (M) intervé per fer un aclariment (p. 5705).

Esmena del G. Mixt (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Pere (M)* (p. 5705).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i dotze minuts.

Esmenes del G. Mixt (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Hortalà (M)* (p. 5707).

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Armet (S)* (p. 5710).

Intervenció del Govern: H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (CiU) (p. 5714).

Rèpliques: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 5719), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 5719), *I. Sr. Pere (M)* (p. 5720), *I. Sr. Hortalà (M)* (p. 5721) i *I. Sr. Armet (S)* (p. 5722).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 5723).

L'I. Sr. Armet intervé per fer un aclariment (p. 5723).

L'H. Sr. Conseller intervé per fer un aclariment (p. 5724).

L'I. Sr. Armet torna a intervenir per fer un aclariment (p. 5724).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5724).

Votació de les esmenes a la totalitat: *rebutjades per 35 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 5730).

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5731).

Article 1

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

L'I. Sr. Pueyo (ERC) presenta una transaccional a aquesta esmena (p. 5732). Tot seguit la *I. Sra. Secretària Tercera* llegeix aquesta esmena transaccional (p. 5732).

Article 2

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 2, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S)* (p. 5732).

Torn en contra: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5732).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

L'I. Sr. Font (S) n'anuncia la retirada. Tot seguit fa el torn a favor de les esmenes núms. 5, 8 i 43 (p. 5732)

Torn en contra: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5732).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, d'addició)

Debatuda després de l'esmena núm. 7.

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Article 3

Apartat 4

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 6, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 7 (p. 5733).

Torn en contra: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5733).

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

La I. Sr. Fabian fa la defensa de l'esmena núm. 4 (p. 5733)

Torn en contra: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5733).

Article 4

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 8, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)

I. Sr. Font (S) n'anuncia la retirada en favor d'una transaccional (p. 5733). Tot seguit la *Sra. Secretària Tercera* procedeix a la lectura d'aquesta transaccional (p. 5734).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 1: *aprovada per unanimitat* (p. 5734).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: *aprovat per unanimitat* (p. 5734).

Votació de l'esmena núm. 2: *rebutjada per 11 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció* (p. 5734).

Votació de l'esmena núm. 4: *rebutjada per 12 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 5734).

Votació de l'esmena núm. 5: *rebutjada per 8 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions* (p. 5734).

Text del Dictamen

Votació de l'article 2: *aprobat per 60 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 5734).

Votació de les esmenes núms. 6 i 7: *rebutjades per 1 vot a favor, 62 en contra i 11 abstencions* (p. 5734).

Text del Dictamen

Votació de l'article 3: *aprobat per 61 vots a favor, cap en contra i cap abstenció* (p. 5734).

Votació de l'esmena núm. 8: *rebutjada per 9 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 5734).

Text del Dictamen

Votació de l'article 4: *aprobat per unanimitat* (p. 5734).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 9: *aprovada per unanimitat* (p. 5734).

Text del Dictamen

Votació de l'article 5: *aprobat per unanimitat* (p. 5734).

Article 6

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 10, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Fabian (I)*, juntament amb l'esmena núm. 12 (p. 5734).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 11, d'addició)

Retirada abans.

Apartat 4.1.

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Apartat 4.2.

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 13, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 14 (p. 5734).

Addició de nous punts

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 14, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5735).

Article 7

Segon paràgraf

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 15, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 17 (p. 5735).

Tercer paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de modificació)

L'I. Sr. Font (S) n'anuncia la retirada en favor d'una transaccional. Tot seguit fa el torn a favor de l'esmena núm. 18 (p. 5735).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 17, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 16).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5736).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix l'esmena transaccional a l'esmena núm. 16 (p. 5736).

Article 8

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 19, de modificació)

La I. Sra. Fabian anuncia l'acceptació d'esmenes transaccionals a les esmenes núms. 19 i 20 (p. 5736). Tot seguit la I. Sra. Secretària tercera les llegeix (p. 5736).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. Socialista (núm. 21, d'addició)

L'I. Sr. Font (S) n'anuncia la retirada. Tot seguit fa el torn a favor de l'esmena núm. 22 (p. 5736).

Addició de nous punts

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 21).

Torn en contra: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5736).

Article 9

Apartat 3

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 23, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 5736).

Torn en contra: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5736).

Article 10

Article 11

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S)* (p. 5737).

L'I. Sr. Mur anuncia l'acceptació de l'esmena (p. 5737).

Votació de les esmenes núms. 10 i 12: *rebutjades per 3 vots a favor, 59 en contra i 13 abstencions* (p. 5737).

Votació de les esmenes núms. 13 i 14: *rebutjades per 1 vot a favor, 59 en contra i 15 abstencions* (p. 5737).

Text del Dictamen

Votació de l'article 6: *aprobat per 72 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 5737).

Votació de les esmenes núms. 15 i 17: *rebutjades per 2 vots a favor, 59 en contra i 14 abstencions* (p. 5737).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 16: *aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions* (p. 5737).

Votació de l'esmena núm. 18: *rebutjada per 15 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció* (p. 5737).

Text del Dictamen

Votació de l'article 7: *aprobat per 59 vots a favor, 2 en contra i 14 abstencions* (p. 5737).

Votació de les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 19 i 20: *aprovades per unanimitat* (p. 5737).

Votació de l'esmena núm. 22: *rebutjada per 14 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció* (p. 5737).

Text del Dictamen

Votació de l'article 8: *aprobat per 62 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 5737).

Votació de l'esmena núm. 23: *rebutjada per 1 vot a favor, 58 en contra i 14 abstencions* (p. 5737).

Text del Dictamen

Votació de l'article 9: *aprobat per 73 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció* (p. 5737).

Votació de l'article 10: *aprobat per unanimitat* (p. 5737).

Votació de l'esmena núm. 24: *aprovada per unanimitat* (p. 5737).

Text del Dictamen

Votació de l'article 11: *aprobat per unanimitat* (p. 5737).

Article 12

Apartat 3

Lletra e)

Esmena del G. Socialista (núm. 25, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S)*, juntament amb les esmenes núms. 26, 28 i 29. Tot seguit anuncia l'acceptació d'una transaccional a l'esmena núm. 27 (p. 5738).

Lletra f)

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Apartat 4

Lletra e)

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Apartat 5

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 29, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Apartat 6

Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 30, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 5738).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 5738).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix l'esmena transaccional a l'esmena núm. 27 (p. 5738).

Article 13

Article 14

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S)*, juntament amb l'esmena núm. 33 (p. 5739).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 32, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Fabian (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 35 (p. 5739).

Addició de nous apartats*Esmena del G. Socialista* (núm. 33, d'addició)*Debatuda abans* (esmena núm. 31).**Apartat 2***Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 34, de modificació)*L'I. Sr. Pueyo la dóna per defensada juntament amb les esmenes núms. 36 i 37* (p. 5739).*Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 35, d'addició)*Debatuda abans* (esmena núm. 32).**Addició de nous apartats***Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 36, d'addició)*Debatuda abans* (esmena núm. 34).**Addició de nous articles***Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 37, d'addició)*Debatuda abans* (esmena núm. 34).Torn en contra conjunt: *I. Sr. Mur* (CiU) (p. 5739).Votació de les esmenes núms. 25, 26, 28 i 29: *rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 5739).Votació de l'esmena núm. 30: *rebutjada per 1 vot a favor, 59 en contra i 17 abstencions* (p. 5739).Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 27: *aprovada per unanimitat* (p. 5739).**Text del Dictamen**Votació de l'article 12: *aprobat per 59 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions* (p. 5739).Votació de l'article 13: *aprobat per unanimitat* (p. 5739).Votació de les esmenes núms. 31 i 33: *rebutjades per 17 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció* (p. 5740).Votació de les esmenes núms. 32 i 35: *rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció* (p. 5740).Votació de les esmenes núms. 34, 36 i 37: *rebutjades per 19 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 5740).**Text del Dictamen**Votació de l'article 14: *aprobat per 59 vots a favor, 1 en contra i 18 abstencions* (p. 5740).**Article 15***Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social* (núm. 38, d'addició)*Retirada abans.***Lletra c)***Esmena del G. Socialista* (núm. 39, d'addició)*L'I. Sr. Font (S) n'anuncia la retirada* (p. 5740).**Article 16****Article 17***La I. Sra. Secretària Tercera llegeix l'esmena transaccional a l'esmena núm. 40* (p. 5740).**Article 18****Apartat 1***Esmena del G. Socialista* (núm. 41, d'addició)*L'I. Sr. Font (S) n'anuncia la retirada* (p. 5740).**Apartat 2****Lletra a)***Esmena de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 42, d'addició)*L'I. Sr. Pueyo la dóna per defensada* (p. 5740).**Addició de nous articles***Esmena del G. Socialista* (núm. 43, d'addició)*Debatuda abans* (esmena núm. 3).**Article 19****Article 20****Article 21****Apartat 3***Esmena del G. Socialista* (núm. 44, de modificació)*L'I. Sr. Font (S) n'anuncia la retirada* (p. 5740).**Articles 22 i 23****Disposició Addicional Primera***Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 45, de supressió)Torn a favor: *I. Sr. Fabian* (IC). *Tot seguit fa l'explicació de vot de la Llei* (p. 5740).*Esmena del G. Socialista* (núm. 46, de supressió)Torn a favor: *I. Sr. Font* (S) (p. 5741).Torn en contra conjunt: *I. Sr. Mur* (CiU) (p. 5741).

Text del Dictamen

Votació dels articles 15 i 16: *aprovats per unanimitat (p. 5741).*

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 40: *aprovala per unanimitat (p. 5741).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 17: *aprovat per unanimitat (p. 5741).*

Votació de l'esmena núm. 42: *rebutjada per 19 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 5742).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 18: *aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 5742).*

Votació de l'esmena núm. 43: *rebutjada per 19 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 5742).*

Text del Dictamen

Votació dels articles 19, 20, 21, 22 i 23: *aprovats per unanimitat (p. 5742).*

Votació de l'esmena núm. 45: *rebutjada per 2 vots a favor, 59 en contra i 17 abstencions (p. 5742).*

Votació de l'esmena núm. 46: *rebutjada per 16 vots a favor, 59 en contra i 17 abstencions (p. 5742).*

Disposició Addicional Segona**Disposició Addicional Tercera****Disposició Transitòria****Disposició Final****Exposició de Motius****Títol**

Votació de les disposicions addicionals segona i tercera, de les disposicions transitòria i final, de l'exposició de motius i del títol de la Llei: *aprovats per unanimitat (p. 5742).*

Explicació de vot: *I. Sr. Font (S) (p. 5742), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 5744) i I. Sr. Mur (CiU) (p. 5744).*

La sessió se suspèn a les nou del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 81.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Tal com es va acordar en el dia d'ahir, passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és el debat i la votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

S'informa els membres de la Cambra que les esmentades esmenes han estat publicades en el Butlletí número 316.

Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la iniciativa de la Llei? Té la paraula l'honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra.

**Esmenes a la totalitat al
Projecte de Llei de Pressupostos
de la Generalitat de Catalunya**

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, els Pressupostos de la Generalitat de 1992, que hem presentat en aquesta Cambra des del Govern, es presenten davant d'un context econòmic internacional que ha estat marcat per una sèrie d'esdeveniments com la crisi i la Guerra del golf Pèrsic, a principis d'aquest any; els efectes econòmics i de tot tipus de la reunificació d'Alemanya; el desmantellament de les economies planificades i, posteriorment, les crisis a Iugoslàvia i a la Unió Soviètica.

És a dir, estem en una situació perllongada d'incertesa política i econòmica. Tota aquesta sèrie d'esdeveniments han fet necessari canviar i modificar les previsions i les actuacions en l'àmbit econòmic per part dels països, sobretot els països industrialitzats, els quals han hagut d'adaptar-se a una etapa de menor creixement econòmic. En efecte, tant les previsions del Fons Monetari Internacional com les de l'OCDE constaten un creixement menor de l'activitat econòmica per a l'any 91, encara que es preveu una suau, una lleugera millora per al proper any 92.

Aquesta millora podria donar pas a una reactivació de l'activitat econòmica, tot i que és de preveure que aquesta recuperació tindria un caràcter moderat.

Les previsions de l'OCDE i del Fons Monetari Internacional per al conjunt de països industrials són d'un creixement de poc més de l'1% —entre l'1,1 i l'1,3%— per a l'any 91, i per a l'any 92, es preveu una reactivació lleugera, amb unes taxes de creixement poc superiors al 2%.

D'altra banda, Espanya i Catalunya evolucionen, cada vegada més, molt en paral·lel amb la trajectòria dels països industrialitzats. A més, des de la incorporació a la Comunitat Econòmica Europea, l'economia espanyola —i encara més la catalana— ha mostrat un comportament més dinàmic, afavorit per la sortida de la profunda crisi dels anys anteriors.

Seguint aquesta tendència, les previsions fetes per als anys 91 i 92 per l'Administració central sobre el creixement del producte interior brut són lleugerament més elevades que les fetes pels organismes internacionals per als països industrials. Pel que respecta a l'economia catalana, la conjuntura econòmica presenta alguns signes d'incertesa que han obligat a modificar a la baixa la projecció dels resultats per a l'economia catalana durant l'any 91, i s'estima que el creixement del PIB podria situar-se en el 2,4%.

L'agricultura i la indústria podrien presentar decreixements, compensats pels serveis i la construcció. Tanmateix, encara no es disposa de dades suficients per donar a aquestes xifres una validesa acceptable.

Tal com he indicat anteriorment, per a l'any 92 es preveu una millora lleugera de l'activitat econòmica, i per això s'estima que amb la recuperació del ritme de creixement del PIB aquest podria assolir una taxa d'increment del 3,4%, un punt, per tant, superior a les previsions que avui fem per a l'any 1991.

Vull recordar, efectivament, que estem parlant de previsions, la qual cosa sempre porta un cert grau d'incertesa, però, a més, els canvis en el panorama internacional dels últims temps fan que aquest grau d'incertesa i risc en efectuar les previsions pugui ser molt més elevat.

D'altra banda, i potser seguint les recomanacions dels organismes internacionals, tant de l'OCDE com del Fons Monetari Internacional, l'Administració central en un primer moment tenia la intenció d'acabar l'any 1992 amb un dèficit zero; tot i així, les previsions de l'Estat per al proper any no es corresponen amb les intencions inicials del Govern, que havia manifestat anteriorment, sinó que es continua amb una previsió de finançament via endeutament, i a més també es preveu una retallada de les inversions en infraestructures.

Aquest és, a molts grans trets, el context econòmic actual, dins del qual s'han elaborat les previsions dels Pressupostos de la Generalitat per al 1992. Uns pressupostos que volen donar un impuls decidit a l'activitat econòmica, necessari per tal que l'economia catalana trobi la tendència de creixement dels darrers anys. Abans, però, permetin-me fer uns breus comentaris sobre un fet específic d'aquest any en el moment d'elaborar els Pressupostos, com és la reforma —la possible reforma— del sistema actual de finançament.

Els Pressupostos per a l'any vinent es poden qualificar com uns pressupostos de transició entre el sistema de finançament que ha estat vigent fins a aquest any i el que s'ha d'aprovar per al quinquenni 92-96. El fet que el Pressupost per al proper any sigui —o es pugui considerar com de transició—, no afecta les previsions d'actuacions, les previsions de despeses del Govern de la Generalitat. Les despeses per al 1992 són les incloses en el Projecte de Llei. És, per tant, una característica que, en tot cas, incidiria en els ingressos, ja que les previsions d'aquests per al 1992 s'han calculat, segons el sistema de finançament vigent, fins al final de l'any 1991.

Consegüentment, tant els recursos provinents del percentatge de participació en els impostos de l'Estat, com de la compensació transitòria per a inversions, i dels ingressos per atendre les subvencions finalistes, han de considerar-se com a provisionals i a compte del nou sistema de finançament que s'hauria d'aplicar a partir del primer de gener del 1992.

Abans d'entrar en detall en l'explicació dels Presupostos de la Generalitat, vull recordar una vegada més les diferències que es produeixen en l'actual sistema de finançament autonòmic; diferències que es veuen agreujades —encara més— si es comparen els recursos que tenen les comunitats de règim comú de finançament, com és Catalunya, amb les de règim foral.

Per a l'any 91, el sistema de finançament autonòmic atorga a la Generalitat 74.410 pessetes per habitant, mentre que el conjunt de comunitats que tenen el mateix nivell de competències té com a mitjana 79.179 pessetes per habitant. Aquestes quantitats ens mostren que la Generalitat disposa d'un 6% menys de recursos que el conjunt de comunitats autònomes que tenen iguals competències.

Aquestes diferències es fan encara més perceptibles si s'inclouen en la comparació totes les comunitats autònomes i, per tant, considerem també els recursos destinats a educació a les comunitats autònomes de l'article 143, encara que siguin gestionades directament pel Ministeri d'Educació i Ciència. És a dir que considerem les competències comunes de totes les comunitats autònomes, i a les del 143, que són les que no tenen ensenyament, hi afegim les despeses d'ensenyament que fa el Ministeri d'Educació i Ciència en el seu territori.

Si comparem, doncs, amb aquest mètode de càlcul, les dotacions totals de les comunitats autònomes de l'article 143, inclòs l'ensenyament prestat pel MEC, amb les corresponents a les comunitats autònomes de l'article 151, i en concret a la Generalitat de Catalunya, els resultats mostren un 26% o un 30% menys —entre el 26 i el 30% menys, respectivament— de recursos per habitant.

Vull recordar un fet que agreuja aquestes comparacions, i és que la Generalitat de Catalunya té certs serveis transferits de l'Administració central que a altres comunitats autònomes no han estat traspassats. M'estic referint a serveis com ara les presons, els mitjans materials de l'Administració de Justícia i la infraestructura d'obres hidràuliques.

D'altra banda, si es comparen els recursos de la Generalitat amb els que disposa la Comunitat Autònoma del País Basc, per exemple, s'observen unes diferències en menys per a la Generalitat de prop del 50%. Dit amb altres paraules, la Comunitat Autònoma del País Basc té gairebé el doble de recursos que la Generalitat per dur a terme semblants competències. Estem, doncs, a una mica més de la meitat, dit també amb altres paraules. Considero, per tant, injust, que comunitats autònomes que han de prestar uns mateixos serveis als ciutadans tinguin recursos tan desiguals.

Per tal de redreçar aquesta situació, vull recordar breument a les senyores i als senyors diputats la proposta de reforma del sistema de finançament que planteja la Generalitat, i que ha rebut el suport, en línies generals, de la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions. Aquesta proposta preveu que la reforma del finançament ha d'anar encaminada a assolir una igualtat entre comunitats autònomes, o sigui, que, a igualtat de competències, igualtat de recursos per habitant. Això és el que

considero que seria just, ja que la població és un bon indicador del nivell de necessitats dels serveis que presten les comunitats autònomes. Tots els mecanismes de reequilibri o de solidaritat que han d'existir haurien d'anar per un altre camí.

D'altra banda, amb la mateixa finalitat i per assolir l'objectiu complementari d'una millor autonomia en els ingressos, és també necessària la consecució d'una major responsabilitat fiscal per part de les comunitats autònomes, que es pot assolir —com s'ha dit moltes vegades— per mitjà de l'IRPF, l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques.

En aquests moments es debat entre l'Administració central i les comunitats autònomes el finançament autonòmic. Aquestes reunions es realitzen en el si del Consell de Política Fiscal i Financera i els grups de treball que designa. I hem posat de manifest les diferents voluntats en el tema de finançament de les autonomies. De moment, per tant, el que puc assegurar és que es treballa en el tema del finançament perquè es pugui aconseguir un mètode que s'acosti als plantejaments de la Generalitat que, com ja he indicat, han estat acceptats bàsicament per la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions.

En definitiva, les negociacions sobre la reforma del sistema actual de finançament són encara obertes i és difícil preveure els resultats finals d'aquestes negociacions. I, per tant, l'impacte real que el nou sistema de finançament pugui produir en l'estructura dels diferents ingressos del Pressupost de la Generalitat previst per al 1992, com també l'increment de recursos en relació amb els previstos.

Si el nou sistema de finançament s'allunya de les posicions defensades per la Generalitat de Catalunya, serà un sistema imposat i continuarem reivindicant el que creiem que és just per als ciutadans de Catalunya.

Vull referir-me, també, a continuació, a un tema que necessàriament s'ha de considerar vinculat al finançament autonòmic, i és el de l'endeutament i el dèficit públic. Últimament s'han pogut llegir a la premsa diverses declaracions, i entre elles les manifestades per representants del Ministeri d'Economia i Hisenda sobre el tema de l'endeutament de les comunitats autònomes. S'indica que s'ha produït un increment excessiu d'aquest recurs financer, i que és necessari arribar a un acord entre les comunitats autònomes i l'Administració central sobre el seu tractament.

En aquest aspecte vull referir-me en concret a algunes de les causes que crec que han portat les comunitats autònomes a la necessitat de recórrer a l'endeutament com a font de finançament i que, si no es tenen en compte, poden portar a una interpretació no ajustada a la realitat en aquest tema.

En primer lloc, i a causa de les mancances del sistema actual de finançament autonòmic, les comunitats autònomes han hagut d'endeutar-se per poder dur a terme les seves inversions. Són de tots conegudes —i així s'ha reconegut per part de l'Administració central— les deficiències en el finançament i sobretot en el finançament de la inversió, per part d'algunes comunitats autònomes i entre elles Catalunya, a causa del fet de barrejar aquest punt —el de la inversió— amb el de la correcció dels desequilibris territorials per mitjà del Fons de Compensació Interterritorial, FCI. L'any 1990 es va procedir a aïllar els recursos destinats al Fons de Compensació Interterritorial per part del Consell de Política Fiscal i Financera, però el tema de la inversió nova continua —com he dit abans— en la taula de les negociacions.

En segon lloc, i referint-me concretament a Catalunya, vull destacar diversos aspectes. Primer, les diferències derivades del sistema de finançament, que he posat de manifest anteriorment; segon, el major nombre de competències de la Generalitat en comparació amb la resta de comunitats autònomes de l'article 151 —les acabo de citar: presons, administració de justícia, obres hidràuliques, i hi podríem afegir, a part del finançament normal, serveis específics com ara la Policia Autònoma, els Ferrocarrils de la Generalitat i altres— i, per últim, el fet que Catalunya va ser una de les primeres comunitats autònomes a accedir a l'autonomia i, per tant, porta molts més anys exercint les seves competències i afrontant unes insuficiències més perllongades. Tots aquests factors contribueixen, i han fet necessari recórrer a l'endeutament com a recurs per finançar les inversions de la Generalitat.

Segons dades presentades en un document del Consell de Política Fiscal i Financera, obtingudes del Banc d'Espanya, que s'ha utilitzat en el curs de les negociacions actuals, l'endeutament de la Generalitat de Catalunya ha passat de representar el 50% del conjunt de l'endeutament de les comunitats autònomes, l'any 1986, a representar el 25% d'aquest mateix conjunt, l'any 91.

Dit amb altres paraules: mentre que les comunitats autònomes de règim comú, durant el període 86-91, han produït un increment de l'endeutament de l'ordre del 200%, l'increment corresponent a la Generalitat ha estat molt més reduït, de l'ordre del 50%. A més, els pressupostos que es presenten als parlaments de les diferents comunitats autònomes per a l'any 92 mostren una tendència accelerada de l'apellació a l'endeutament.

Finalment, respecte a la càrrega financera, o sigui els interessos més les amortitzacions, es preveu per a l'any 92 que assoleixi un valor del 5,5% dels ingressos corrents. Aquesta xifra és molt més petita que la de l'Administració central i que la de la major part de les comunitats autònomes i dels ajuntaments més importants.

Els Pressupostos per a 1992 busquen l'equilibri, i amb aquesta finalitat han estat elaborats entre dos grans objectius de despesa que es pretenen dur a terme amb els recursos disponibles. En primer lloc, la millora de la prestació de serveis públics, i en segon lloc, el manteniment del ritme inversor a Catalunya per tal de reduir les diferències en infraestructures, equipaments i formació respecte a l'entorn europeu. Aquesta és l'aportació que ha de fer la Generalitat de Catalunya per tal de facilitar un augment de la nostra competitivitat i, per tant, contribuir al relleu de l'economia.

Aquests dos grans objectius es materialitzen en les nostres previsions de despesa amb un augment de les inversions directes i indirectes per sobre del conjunt del Pressupost i amb uns increments selectius de les diferents despeses de les seccions pressupostàries. Posteriorment exposaré amb més detalls quins són aquests augments, on es localitzen i també els objectius que es volen assolir, però abans vull fer una breu referència a la política de contenció de la despesa pública que, d'altra banda, l'Administració central ha anunciat en moltes ocasions i que ha materialitzat en les previsions de despesa per a l'any 92 per mitjà d'una reducció de la política inversora dels departaments ministerials.

L'increment del Pressupost de la Generalitat, com diré més endavant, no es troba molt per sobre del de l'Estat i ve justificat

en part per les diferències existents en les estructures pressupostàries respectives i per la diferent voluntat inversora. En aquest sentit vull recodar, com he fet en altres ocasions, les diferències competencials i de serveis que s'han de tenir en compte sempre que es vulguin comparar les previsions de despesa de l'Estat amb les de les comunitats autònomes i, concretament, amb les de la Generalitat de Catalunya, ja que d'altra manera es podria arribar a conclusions errònies.

El pes de les despeses sanitàries i d'ensenyament és molt més elevat en una administració autònoma que a l'Estat, i això és així per la distribució de competències que existeix entre ambdues administracions. En efecte, la despesa en ensenyament i sanitat representa per a la Generalitat el 56,6% del total de les despeses previstes; en canvi, segons el projecte de Pressupost de l'Estat, aquestes despeses representen en el seu Pressupost el 15% del total. Amb això es pot deduir que els augments necessaris per afrontar les demandes d'aquests serveis afectaran molt més el Pressupost de la Generalitat i de qualsevol administració autònoma que presti als seus ciutadans aquest tipus de despesa, que el Pressupost de l'Estat i, per tant, en aquest cas, el marge de maniobra global de decisió en la despesa és molt més elevat.

A més, en el cas concret de la sanitat i degut a l'elaboració del pressupost de l'INSALUD, que any rere any oculta desviacions pressupostàries que posteriorment es tradueixen en liquidacions addicionals, la Generalitat s'ha vist obligada també aquest any a preveure augments superiors que, juntament amb el pes relatiu més important dintre del conjunt del Pressupost —com acabo de dir—, fan que el Pressupost de la Generalitat per a altres sectors es vegi molt més condicionat que no pas el de l'Estat.

El Pressupost de la Generalitat per al 92 representa un augment del 16,1% en relació amb el Pressupost del 91, mentre que per a l'Estat aquest increment ha estat del 14,3%. Crec que aquesta diferència, que no arriba a dos punts, no es pot considerar molt gran, ja que a més del que he dit abans el Pressupost de la Generalitat afronta també altres serveis, com ara el funcionament efectiu d'un nou departament —el de Medi Ambient—, la Policia Autònoma, les noves presons, com també l'opció política clara de mantenir el ritme inversor a Catalunya.

Si prenem en consideració el Pressupost consolidat, és a dir, el de la Generalitat més el dels seus organismes autònoms, l'augment previst per a l'any 1992 és del 16,8%. Aquest diferencial d'augment del Pressupost consolidat respecte al de la Generalitat en sentit estricte s'utilitza bàsicament per augmentar les inversions dels organismes autònoms, ja que la inversió en el Pressupost consolidat creix un 21% mentre que en el de la Generalitat ho fa en un 17,9%.

Al marge de la diferència en l'estructura pressupostària de les dues administracions —central i autònoma— que acabo de descriure, voldria remarcar les diferències existents entre els increments en els diferents tipus de despesa. En primer lloc, les operacions corrents, o sigui les despeses de personal, les de béns i serveis, els interessos i les transferències corrents presenten un increment del 15,6% per a la Generalitat, és a dir, quasi dos punts menys que l'augment de l'Estat per a aquests conceptes, que se situa en el 17,3%. El tipus de despesa que per a l'Estat provoca aquest augment tan expansiu són els interessos derivats de les seves operacions d'endeutament, que encara no

s'han amortitzat, i en canvi per a la Generalitat aquest augment és conseqüència, bàsicament, de les noves necessitats derivades de nous traspassos de l'Administració central i de l'entrada en funcionament de nous serveis als ciutadans —per exemple, Policia Autònoma, presons, que acabo de citar.

En segon lloc, examinem les despeses de capital en el nostre Pressupost, que tenen un augment superior al de la despesa corrent; se situa, com acabo de dir, dins del Pressupost estricte en el 17,9%, el qual contrasta fortament amb la reducció que experimenten les inversions tant directes com indirectes de l'Administració de l'Estat. A l'Administració de l'Estat hi ha una reducció de les inversions del 13,1%, per tant, a comparar amb un increment del 17,9% de les inversions en el nostre Pressupost.

La Generalitat —ho he dit diverses vegades i és un dels eixos del nostre Pressupost— no ha volgut renunciar a la realització d'una política inversora que el Govern de la Generalitat creu que és necessària si pensem en la millora de la nostra competitivitat de cara a l'assoliment del Mercat Únic Europeu i, en definitiva, a la potenciació del desenvolupament econòmic del nostre país.

Passaria a examinar els ingressos de la Generalitat. Em referiré per separat als ingressos que s'anomenen condicionats i als incondicionats. En primer lloc vull indicar que, seguint amb la tendència dels anys anteriors, el finançament condicionat perd pes relatiu en el total de recursos enfront del finançament incondicionat, i aquesta és una bona tendència. Això és així perquè el bloc de recursos que es considera condicionat engloba una sèrie d'ingressos que presenten augments menys elevats que el conjunt del Pressupost.

Els ingressos condicionats són per al 92 de 708.453 milions de pessetes i tenen un pes, doncs, del 54,1% respecte a l'import total del Pressupost. Aquest pes, que en aquest Pressupost del 92 és del 54,1, en l'any 91 era del 55,6; per tant, una baixa, encara que lleugera, però seguint en la tendència de pèrdua de pes dels ingressos condicionats. La partida més important que s'inclou en el finançament condicionat és la que correspon a les transferències de la Seguretat Social que han d'anar destinades a finançar els serveis sanitaris i socials que es van transferir a la Generalitat. Aquestes transferències tenen un import de 437.131 milions de pessetes i presenten un augment del 14,4%; aquest import és fruit de la participació de Catalunya en el pressupost de l'INSALUD i s'ha calculat a partir de les previsions del seu pressupost més una dotació addicional derivada de la liquidació posterior dels recursos que corresponen a la Generalitat segons la desviació pressupostària que resulti de l'execució del pressupost de l'INSALUD.

Vull recordar que aquest és un tema dels més importants del nostre finançament. El pressupost de l'INSALUD, que es fa a la baixa conscientment per sota de les necessitats previsibles i les desviacions que es van produint i que no es liquiden automàticament a la Generalitat de Catalunya, la qual cosa ens representa unes dificultats molt importants de tresoreria que pesen sobre tot el Pressupost.

En segon lloc, i per ordre d'importància, s'ha d'incloure en aquest bloc d'ingressos condicionats la participació de les corporacions locals en els impostos de l'Estat. Aquesta dotació és per a l'any 92 de 164.000 milions de pessetes, i es destina als ajuntaments i a les diputacions catalanes segons el que estableix l'Administració central, de manera que la Generalitat, en aquest

cas, realitza simplement una funció de caixa pagadora immediata d'aquestes transferències. Això representa, aquesta partida, un increment del 8,3 en relació a l'any 91.

Citaré les transferències específiques provinents dels diferents departaments ministerials per les quals es preveu un import de 97.788 milions de pessetes i representen un augment de l'11,7% respecte a l'any 91. Aquí hem d'incloure les transferències destinades a la gratuïtat de l'ensenyament, que en el nou sistema de finançament podrien passar a ser incondicionades —és una proposta que hi ha de l'Administració central—, les pensions assistencials, les subvencions en matèria d'agricultura, les del Pla d'Obres i Serveis, etcètera.

Per últim, dins del capítol d'ingressos condicionats, hem d'incloure els provinents dels fons europeus, més concretament del Fons Social Europeu i del FEDER; l'import previst per al 92 d'aquests dos fons és de 9.500 milions de pessetes. Pel que fa al FEDER, durant l'any 92 està previst que s'aprovi un nou marc comunitari de suport per a les zones d'objectiu 2, per als anys 92-93. Vostès saben que Catalunya està classificada com a zona de l'objectiu 2, és a dir, aquelles que se situen..., que tenen problemes industrials i que se situen entre el 75% i el 100% de la mitjana europea. En aquest aspecte les modificacions que hi pot haver del FEDER fan que considerem un lleuger augment del que tocarà a Catalunya —6.000 milions— per a l'any 92.

Passem a parlar dels ingressos incondicionats. Aquests representen el 39,6% del total del Pressupost i tenen un augment previst del 19,4%, més de tres punts superior al total del Pressupost, a l'increment total del Pressupost. Encara que anomenem incondicionats aquests ingressos no indiquen en cap cas —i això passa en tots els pressupostos— la magnitud del marge absolut de decisió en la distribució de la despesa de la Generalitat. Això és així perquè una part molt important de les despeses finançades amb aquests recursos corresponen a serveis transferits de l'Administració central, la qual cosa suposa que la Generalitat s'ha de fer càrrec d'una sèrie de despeses que figuraven en el reials decrets de traspàs de cadascun dels serveis.

Per ordre d'importància, els diferents recursos que formen el bloc del finançament incondicionat són: els recursos que provenen de la participació en els ingressos de l'Estat, en aplicació de la fórmula que es va aprovar el novembre del 86 i que ha estat d'aplicació des del 87 a aquest any —i que preveiem, també, evidentment, per a l'any 92, perquè ja he dit que fèiem les nostres previsions en funció del sistema actual de finançament. L'import que preveiem per al 92 és de 220.490 milions de pessetes i representa un increment del 23,8% sobre la mateixa partida en el Pressupost del 91. Aquesta xifra creiem que s'ha de considerar transitòria i a compte del que s'aprovi finalment en el sistema de finançament per al 92 —ja ho he dit abans. La previsió d'ingressos per percentatge s'ha realitzat en funció de la metodologia que s'havia aprovat —també ho he dit.

A més de la doble classificació entre ingressos condicionats i incondicionats, vull fer una referència específica a un bloc de recursos que s'integren en el finançament incondicionat, que són els ingressos gestionats per l'Administració de la Generalitat; em refereixo als ingressos que depenen de la capacitat de gestió nostra, i que no estan vinculats a l'actuació d'altres administracions.

El volum previst en concepte d'ingressos gestionats és de 231.521 milions de pessetes, els quals representen el 17,7% del

Pressupost de la Generalitat. Aquests són els tributs cedits i els tributs propis. La xifra d'increment que es preveu per a aquest bloc és d'un 12,2%; és a dir, un increment inferior als increments que han tingut lloc en els anys anteriors a causa, principalment, de la situació econòmica que he descrit al principi de la meua presentació d'aquests Pressupostos.

No obstant, aquest increment del 12,2 té les explicacions següents: increment de bases impositives, com el nou sistema de valoracions patrimonials com a conseqüència del nou sistema de valoracions patrimonials; increment de dotació de mitjans personals i d'informàtica dedicats a la gestió tributària —i, aquí les senyores i senyors diputats recordaran l'aprovació durant aquest any de determinades lleis presentades pel nostre Departament que anaven en aquesta línia—; creació de les escales d'inspectors tributaris i financers, que és el que preveien les lleis de 27 de març, que va aprovar aquest Parlament.

Seguint amb l'exposició dels ingressos incondicionats, i més específicament en els derivats de la recaptació per la mateixa Generalitat, els tributs propis es preveu que aportin a la Generalitat 25.000 milions de pessetes —un 10% més que les previsions de 1991.

Per als tributs propis cal tenir en compte el que diu la LOFCA, que és el sistema pel qual ens regim en el finançament de les comunitats autònomes, i que diu que: «els tributs propis no poden envair el terreny dels tributs estatals ni dels tributs locals» i, per tant, és reconegut per totes les administracions autonòmiques i per l'Administració central que és molt difícil trobar una escletxa per la qual incidir en la creació de tributs propis si no s'envaeix el terreny dels tributs estatals o locals.

També es consideren tributs propis les taxes vinculades als serveis transferits que presenten en aquest any un increment del 7,2%. Una altra gran part d'aquests ingressos incondicionats és la compensació transitòria per a inversions, que va substituir el Fons de Compensació Interterritorial, amb un acord de l'any 90, que diverses vegades s'ha explicat en aquest Parlament, i que va fer que la Generalitat de Catalunya sortís de les comunitats autònomes que rebien el Fons de Compensació Interterritorial, que aquest Fons només es dediqués purament a reequilibri interterritorial, i que aleshores les comunitats autònomes, entre les quals hi ha Catalunya, que sortien d'aquest Fons, rebessin una compensació transitòria per a inversions, de lliure disposició incondicionada, que es referia a la partida rebuda en el 89 pel Fons, més uns increments previstos proporcionals a l'increment dels ingressos de l'Estat.

Aquesta partida s'ha d'incloure en el nou sistema de finançament a aprovar per a l'any 1992.

Per acabar l'exposició dels ingressos que formen el finançament incondicionat, s'inclouen també en aquest bloc de recursos transferències procedents de l'Administració central com les derivades de la liquidació del percentatge de participació i les que han de finançar serveis específics de Catalunya; és a dir, els anomenats serrells, que són la policia autonòmica i la normalització lingüística.

Finalment, em vull referir en aquest apartat als ingressos derivats de les operacions d'endeutament a llarg termini. Aquest és un tema del qual es parla sempre en la presentació del nostre Pressupost, del qual s'ha parlat molt últimament —hi ha hagut declaracions del Ministeri, com ha dit abans— i se n'ha fet molt ressò a la premsa, i, per tant vull detenir-me una mica en l'ex-

posició d'aquestes xifres. No tornaré a repetir els motius d'insuficiència que crec que han fet que les comunitats autònomes s'haguessin d'endeutar per les inversions i el finançament, totalment insuficient precisament de la inversió nova.

L'endeutament autoritzat per a l'any que ve és de 82.488 milions de pessetes, en el Projecte de Pressupost que presento ara en aquesta Cambra. Si descomptem, però, les amortitzacions que es duran a terme, i que tenen un increment considerable en aquest any —per sobre del 48%— obtenim un endeutament net de 59.045 milions de pessetes, i això representa sobre l'increment net de l'any anterior un increment del 15,6%.

Aquesta taxa de creixement és inferior al creixement global del Pressupost en 0,5%, i inferior al creixement de les despeses de capital en 2,3 punts, que en definitiva són la classe de despeses que s'ha de finançar amb l'endeutament.

Si comparem les previsions de l'any 91 amb les de l'any 92 es constata una lleugera millora en el finançament de la despesa de la Generalitat.

Efectivament, els ingressos que es poden destinar a finançar despeses de capital —o sigui, el conjunt d'ingressos no financers que queden disponibles una vegada descomptades les despeses de caràcter corrent, tenen un creixement del 19%. D'altra banda, les despeses per a operacions de capital tenen un creixement previst del 17,9%, amb la qual cosa l'endeutament necessari per dur a terme aquestes despeses de capital presenta un increment menor del 15,6% —com he dit abans. Això és a causa que l'augment dels ingressos disponibles és superior al de les despeses de capital previstes.

Vull recordar a les senyores i senyors diputats —malgrat que ja és un punt del capítol de despeses que no he entrat a examinar, però que esmento aquí per la seva vinculació amb el tema de l'endeutament—, que la càrrega financera —em sembla que ho he dit al principi de l'exposició—, o sigui, els interessos més les amortitzacions que es preveuen realitzar sumen un total de 63.812 milions de pessetes, i que aquesta xifra representa —ho torno a dir—, és el 5,5% dels ingressos corrents de l'any que ve, i, per tant, aquest percentatge està molt allunyat del límit del 25% establert a la LOFCA.

A continuació, senyores i senyors diputats, entraria en el darrer punt de la meua intervenció; el punt referent al pressupost de despeses de la Generalitat de Catalunya per al proper any. Exposaré els objectius bàsics que han determinat l'elaboració d'aquest pressupost, en el marc dels recursos disponibles i, que per tant no han permès, òbviament —i això passa en tots els Pressupostos—, el creixement desitjat per als diferents departaments de la Generalitat.

Els objectius del Govern de la Generalitat en relació amb el Pressupost del 92 són l'equilibri entre una millora en la prestació dels serveis i un augment del nivell inversor. Les operacions de capital —inversions reals i transferències de capital— experimenten un increment del 17,9% —21% si tenim en compte el pressupost consolidat—, i, per tant, permeten dedicar una atenció especial —i aquest és un dels objectius bàsics d'aquest Pressupost— en les actuacions en infraestructures i equipaments, prioritat bàsica de la despesa pública de la Generalitat.

Les despeses corrents creixen d'un 15,6% —0,5 punts per sota del Pressupost global de la Generalitat—, tot i que s'ha mantingut l'objectiu de mantenir adequadament les despeses de funcionament dels serveis públics.

Així doncs, el Pressupost de l'any 92 ha suposat una reducció del pes específic de la despesa corrent en el conjunt del Pressupost: ha passat de representar el 83,9%, l'any 91; a representar el 82,6%, segons les xifres previstes per a 1992. Els augments experimentats per les despeses de funcionament, és a dir, les remuneracions de personal i la compra de béns i de serveis, amb un creixement del 15,3% i del 29,8%, respectivament, han de valorar-se en funció de les polítiques de despesa que incideixen en departaments o en àrees concretes; és a dir, tenen una explicació específica.

En aquest tipus de despesa, doncs —capítol 1 i 2—, és possible diferenciar clarament dos grups. En el primer s'integren els Departaments d'Ensenyament, Justícia, Governació, Treball, Medi Ambient i Benestar Social, amb un augment del 20,6%. I en el segon s'engloben la resta de departaments, pels quals l'augment de les seves despeses de funcionament se situen en un 7,4%, que és el mínim indispensable per al seu bon funcionament.

Aquests diferents creixements entre un grup de departaments i els altres vénen motivats, en el cas dels departaments que tenen un creixement més gran, per l'ampliació de la plantilla d'alguns departaments que han assumit noves competències o que han ampliat les seves activitats. L'increment de les retribucions del personal docent i l'augment de plantilla de l'ensenyament mitjà; la posada en funcionament de dos nous mòduls penitenciaris: Brians i la presó de dones; l'augment de plantilla de la Policia Autònoma; els mitjans personals que comporta el traspàs en matèria de formació ocupacional —l'últim traspàs que va aprovar la Comissió Mixta de Traspàs—; la creació del Departament de Medi Ambient i la potenciació de les seves activitats; l'augment de la població assistida, en els seus domicilis: disminuïts, vells i infants. Així mateix, en aquest grup figuren les despeses de funcionament per afrontar el pròxim procés electoral, com també les actuacions relacionades amb els Jocs Olímpics i l'Expo de Sevilla 92, que s'inclouen en la secció de diversos departaments.

Les despeses en transferències corrents augmenten d'un 14,8% respecte al 91; entre aquestes despeses destaquen les transferències del Departament de Sanitat i Seguretat Social, el Servei Català de la Salut i les transferències del Departament d'Ensenyament a les universitats catalanes. Més endavant, en analitzar les despeses de caràcter social, em referiré amb més detall a aquestes transferències.

L'augment de les operacions de capital —hi he fet referència molt sovint anteriorment—: inversions reals i transferències de capital manifesten que el Pressupost de la Generalitat no renuncia a mantenir un ritme inversor d'acord amb les necessitats del nostre país. Els principals Departaments inversors són el de Política Territorial i Obres Públiques, el d'Ensenyament i el de Sanitat i Seguretat Social, que representen entre els tres el 63% del total de les operacions de capital de la Generalitat previstes per a l'any que ve.

Per a una millor claredat en l'exposició, a l'hora de facilitar a les senyores i senyors diputats la comprensió de les principals magnituds del pressupost de despeses, em centraré en tres grans grups que engloben prop del 76% del Pressupost de la Generalitat per a l'any vinent. La resta de despeses està formada per transferències al sector públic territorial, amb un 13,2% del total, que bàsicament són transferències destinades als ajuntaments i a les diputacions de Catalunya, provinents de la

participació en els ingressos de l'Estat i, per als serveis de caire general, el Servei del Deute i altres, que assoleixen el 10,8%.

Aquells tres grans grups de despesa que representen el 76%, i als quals feia referència, són: la millora en la prestació de béns públics de caràcter social i de la protecció i promoció social; la producció de béns públics de caràcter econòmic i especialment la construcció d'infraestructures i la continuació de les obres previstes per a la celebració dels Jocs Olímpics; i, el tercer, els recursos destinats a la regulació econòmica dels sectors productius.

Pel que fa a la millora en la prestació dels serveis públics, el Pressupost de la Generalitat per a l'any vinent mostra l'atenció preferent del Govern català a les despeses destinades a béns públics de caràcter social; bàsicament sanitat, ensenyament mitjà i universitari i serveis socials, que representen el 66,3% del Pressupost. D'altra banda, aquestes despeses absorbeixen el 61,1% de l'augment del Pressupost. És a dir, de cada cent pessetes gastades de més, seixanta-sis es destinen a béns de caràcter social.

Aquests Pressupostos manifesten, com he dit abans, una atenció primordial de la Generalitat a les universitats de Catalunya. En aquest sentit, cal destacar l'increment notable de les despeses de la Direcció General d'Universitats, que se situa —aquest increment— en un 40%, i que contempla la creació de la Universitat Rovira i Virgili, de la Universitat de Girona i de la Universitat de Lleida.

En relació amb els serveis sanitaris i socials de la Seguretat Social, és important destacar que, a més del finançament procedent dels pressupostos de l'INSALUD i de l'INSERSO, la Generalitat —ho deia abans, pels motius que explicava, de deficiències en el pressupost de l'INSALUD— ha pressupostat addicionalment 23.280 milions de pessetes per al finançament de les despeses de funcionament i de capital d'aquests serveis. Aquesta aportació addicional demostra la prioritat del Govern de la Generalitat en la millora de la prestació dels serveis sanitaris i socials dels ciutadans de Catalunya.

Per últim, vull remarcar també la importància que té per al Govern de la Generalitat la política mediambiental que, si a l'any 91 s'ha concretat amb la creació del Departament de Medi Ambient, el Pressupost per a l'any vinent preveu una dotació de prop de 12.000 milions de pessetes per dur a terme les seves competències i permetre un ple funcionament del que serà el primer any complet d'actuació d'aquest nou Departament. A més, cal tenir en compte les actuacions portades a terme per les Juntes de Sanejament i de Residus, amb un pressupost conjunt —que caldria afegir, per tant, al pressupost del Departament en si— de 40.000 milions de pessetes.

En relació amb el segon grup, és a dir, les despeses destinades a la producció de béns públics de caràcter econòmic, vull destacar el fet tal com he dit anteriorment: prioritat i augment de les inversions. En primer lloc, la política inversora de la Generalitat es concentra en la creació d'infraestructures, i així les inversions en carreteres, en transport i en promoció i rehabilitació de l'habitatge representen prop del 40% del total. També vull fer esment, per la seva importància, de les obres a realitzar en la línia II del Ferrocarril Metropolità de Barcelona, mitjançant el conveni signat per la Generalitat amb l'Administració central. Vull també referir-me a les actuacions inversores per al proper any en els Jocs Olímpics, que assoleixen prop de 19.000

milions de pessetes, la major part de les quals correspon a obres en la xarxa viària. Addicionalment, en els pressupostos de les entitats públiques de la Generalitat es consignen crèdits per a inversions realitzades en els Jocs Olímpics per import de 2.224 milions de pessetes. És a dir, que el total dels recursos destinats a aquesta finalitat assoleixen un total de més de 21.000 milions de pessetes.

Pel que fa a la distribució territorial de les inversions per a l'any 92, vull remarcar la continuïtat de la política de la Generalitat de reduir les diferències que existeixen en el conjunt del territori de Catalunya. Si mesurem les inversions previstes en termes per càpita, s'ha de destacar que les comarques amb una renda per càpita inferior a la mitjana tenen en conjunt unes inversions per habitant superiors a la mitjana en un 32,6%, mentre que les inversions a les comarques amb una renda per càpita superior són un 20,9% inferiors a la mitjana. D'aquesta manera queda palès l'objectiu, per part de la Generalitat de Catalunya, de contribuir a la reducció dels desequilibris territorials i afavorir el creixement harmònic de tot el territori de Catalunya.

Quant al tercer gran grup, el de la regulació econòmica dels sectors productius, vull destacar les actuacions encaminades a millorar la competitivitat de l'economia catalana davant del repte que suposa l'entrada en funcionament del Mercat Únic —primer de gener del 93. Aquest és un dels objectius, també, prioritari d'aquest Pressupost. És necessari adequar la xarxa industrial, la comercial i la de serveis de Catalunya a les noves exigències que es derivaran del nou context econòmic del continent europeu.

En efecte, les despeses destinades a la regulació econòmica dels sectors productius —compreses especialment en els Departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç, Consum i Turisme, i d'Indústria i Energia— tenen un creixement del 21,3%, més de cinc punts per sobre del total del Pressupost. En aquest sentit, els Pressupostos de la Generalitat per al 92 preveuen un augment dels recursos destinats al finançament del CIDEM, del COPCA —Consorci de Promoció Comercial—, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, de l'Institut d'Investigació Aplicada a l'Automòbil i de l'Institut Català d'Energia. Així, les transferències de la Generalitat a aquestes empreses públiques han passat de 4.503 milions de pessetes el 91 a 6.079 el 92, amb un creixement, per tant, del 35%, que marca una línia clarament prioritària.

Vull destacar també el creixement de la Direcció General de Turisme, d'un 22% respecte a l'any 91, i especialment en el capítol de les transferències de capital al Consorci de Promoció Turística de Catalunya i a les empreses privades per a la modernització d'allotjaments turístics, que ha de permetre una adequació i una modernització d'un sector tan important per al creixement econòmic, en especial en aquelles zones necessitades d'una protecció especial.

Aquests són, senyores i senyors diputats, els trets més importants del Pressupost de la Generalitat de Catalunya per a l'any 92. Un pressupost que ha donat prioritat a l'augment de la inversió, tant directa com indirecta, d'acord amb els dèficits d'infraestructures i equipaments que té el nostre país. Un pressupost que, d'acord amb les previsions del 92, situa la despesa corrent a un nivell que dona resposta a la necessitat de millorar la prestació de serveis públics, bàsicament sanitat i ensenyament. Un pressupost que vol dedicar un esforç important en la regula-

ció econòmica dels sectors productius per tal de millorar la competitivitat de les nostres empreses, factor cabdal de cara a la consecució del Mercat Únic del 93. Un pressupost que distribueix de la millor manera possible uns recursos que aquest any estan marcats per la negociació del nou sistema de finançament, que hauria d'entrar en vigor l'any 92, i que, per tant, es poden veure afectats en el sentit que es pot modificar l'estructura dels ingressos i reduir-se la dependència financera de l'Administració central per mitjà d'una major corresponsabilitat fiscal. Un pressupost, en definitiva, que té com a objectiu últim contribuir al creixement econòmic de Catalunya i aconseguir una millora en el benestar de tots els ciutadans del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Comença el debat de les esmenes a la totalitat del Projecte de Llei.

D'acord amb els articles 67.4 i 113.3 del Reglament, s'ordenarà de la manera següent: en primer lloc, intervindran els grups parlamentaris per defensar les esmenes a la totalitat, per a la qual cosa disposaran de trenta minuts, i les agrupacions parlamentàries de vint-i-dos minuts i mig. Acte seguit hi haurà la possibilitat de fer torn en contra, també de trenta minuts de durada per cada una de les esmenes presentades.

L'ordre d'intervenció serà el de presentació en el registre. Per consegüent, correspon en primer lloc la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula, per defensar l'esmena d'aquest Grup, l'illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la primera objecció que el nostre Grup Parlamentari fa als Pressupostos, al Projecte de Pressupost per al 1992, és que han estat elaborats amb unes previsions de recuperació econòmica a Catalunya per al 1992 que tots els indicadors econòmics actuals desmenteixen, tot i que avui el Conseller d'Economia i Finances, d'alguna manera, ha baixat l'optimisme de les previsions econòmiques que l'informe econòmic i financer del Projecte de Pressupostos conté.

És a dir, se situa un marc econòmic per al 1992, de recuperació —moderada, però de recuperació— internacional, i evidentment, se situa a continuació una recuperació moderada a Catalunya i a Espanya. Aquestes previsions no s'han complert, no s'estan complint; els Estats Units no surten d'un període d'estancament; Anglaterra continua amb una gran recessió; França tendeix a l'estancament, i tot i que el Japó i Alemanya continuen amb una taxa de creixement important, és una taxa de creixement amb una tònica de deceleració.

A Espanya i a Catalunya tots els indicadors econòmics actuals —fins i tot els últims— ens demostren que estem en una fase de deceleració industrial; fase de deceleració industrial que, segons els empresaris, els sindicalistes, els especialistes, s'agreujarà amb la perspectiva de l'entrada en vigor de l'Acta Única. Les estadístiques d'atur registrat el mes de setembre i del tercer trimestre d'enguany són les primeres que reflecteixen clarament el canvi de tendència en l'economia catalana. Respecte a l'agost, l'atur ha augmentat a Catalunya d'un 4,2%, la qual cosa representa la taxa intermensual més elevada dels darrers vuit anys, i les informacions en relació amb la creació d'ocupació —hi insisteixo—, que van ser públiques ara fa just quaranta-vuit hores, agreugen les expectatives d'aquesta situació.

D'altra banda, els indicadors econòmics industrials de Catalunya —el consum d'energia, l'evolució dels treballadors afectats per expedients de regulació, les inversions industrials, les mateixes previsions de creixement del PIB industrial del 1991—, tots ells tenen expectatives no optimistes, amb l'afegit que el sector de la construcció, que ha mantingut un alt nivell d'activitat enguany, ja és públic, ja se sap que aquest alt nivell d'activitat sofrirà una gran davallada l'any que ve, perquè la licitació oficial de les obres públiques enguany ha baixat.

Si a això hi sumem que les previsions del mateix Govern català en relació amb el tema del sector agrari situen un creixement negatiu —per tant, una disminució del PIB— d'aproximadament el 5%, ens trobem davant d'una situació per al 1992 que, com molt bé deia el Conseller d'Economia, com a mínim, podrem qualificar d'incerta. En tot cas, el que sí que vull que quedi clar és que les previsions que es contemplen en l'informe econòmic i financer no són les previsions que en aquests moments estan passant a Catalunya.

Aquesta disfunció que volem constatar no la constatem per dir que el Govern és l'únic responsable, ni l'exclueix responsable d'aquesta situació —que no ho és—, però, en tot cas, sí que pensem que ha de tenir repercussions importants a l'hora d'orientar políticament i socialment el Pressupost de 1992.

Dit això, passem als continguts del Pressupost. El Govern ha repetit —avui el Conseller d'Economia i Finances ens ho ha tornat a repetir— que, fonamentalment, els objectius d'aquest Pressupost són dos: d'una banda, la millora dels serveis públics —especialment sanitat i ensenyament— i, d'altra banda, una millora de les infraestructures amb l'horitzó d'incrementar la competitivitat de Catalunya.

Després, el nostre Grup, m'estendré a explicar, a considerar per què creiem que és molt discutible que es milloren les infraestructures a Catalunya, que no és cert, des de la nostra posició política i de l'anàlisi que després en farem, que es milloren els serveis públics, però, en tot cas, el que volem expressar clarament és que la principal raó de la nostra disconformitat, el principal argument pel qual demanem el retorn del Projecte de Pressupost, és perquè considerem que aquest Pressupost és un pressupost socialment inacceptable. Iniciativa per Catalunya creu que aquest és un pressupost socialment insolidari, i ho és molt més si atenem l'evolució de l'economia catalana, que —hi insistim— desmenteix les previsions que el Consell Executiu fa, i que demanàrem, en tot cas, un major esforç en aquesta política social.

Podríem posar molts exemples per basar aquesta qualificació d'un «pressupost socialment inacceptable»; en tot cas, volem posar-ne tres. En l'àmbit del món del treball, en l'àmbit de les prestacions socials i en l'àmbit de l'habitatge.

En l'àmbit del món del treball, ens hi podem atansar des d'una visió global de quina quantitat de diners mou el Departament de Treball. El Departament de Treball mou el 0,8% —el 0,8%— del pressupost total: 10.000 milions de pessetes. Les despeses diverses de tot el Pressupost pugen als 15.000 milions de pessetes. Només, només les despeses diverses de Presidència —protocol, publicitat, reunions...— pugen a 3.000 milions de pessetes.

Però, possiblement, és millor atansar-se al pressupost del Departament de Treball des dels diferents programes. Podríem analitzar les dotacions en formació, les residències d'estiu, la

salut laboral, les dotacions per al Consell de Treball..., qualsevol d'aquestes. En tot cas, ens volem aturar en el tema de la salut laboral. Aquest any, aquest Ple ha estat motiu de diversos debats en relació amb aquest tema. Jo els podria dir que el nombre de morts per accident de treball el 1990 és de 202, i l'any 85, van ser 101. Dir només això seria fer demagògia, perquè l'any 1990 hi ha molta més activitat que l'any 1985, però, en tot cas, comparant el nombre d'accidents mortals i el nombre d'accidents greus en relació amb els últims cinc anys, el que veiem és que estem on estàvem: estem millor que uns anys i pitjor que altres. I això sí que és un diagnòstic clar que avui fa tothom.

Doncs, mirin, l'any 89, el juliol del 89, els sindicats, Comissions i UGT, signaven amb el Consell Executiu un acord, un acord sobre salut laboral, que s'ha incomplert gairebé..., no totalment, però gairebé totalment. Després, en aquest acord es preveia que el novembre del 89 hi hauria un programa interdepartamental de salut laboral —el novembre del 89—; aquest programa va ser redactat, finalment, el novembre del 90, un any després.

El juny d'aquest any, el juny de 1991, la nostra Diputada Rosa Fabian interpellà el Conseller de Treball preguntant-li com estava aquest programa, programa que, hi insisteixo, entre les conclusions, entre les cinc grans conclusions, deia, la primera..., la segona, perdó: «La petita magnitud de les actuacions de promoció de la millora de les condicions de seguretat i salut dels treballadors...». «La petita magnitud de les actuacions»..., un programa redactat per persones de la confiança tant del Departament com dels sindicats! I la segona deia: «La inexistència d'un sistema de control efectiu de les condicions generals de seguretat». I n'hi havia una altra que deia: «La manca important de coordinació entre les actuacions dels diferents departaments...». Aquestes són, d'alguna manera, les conclusions que el programa diu.

I aquest programa deia una altra cosa, deia: «El Govern té un ampli marge de maniobra en aquest tema». Juny del 91, resposta del senyor Conseller de Treball, literalment: «El programa està, en certa manera, pendent que nosaltres prenguem decisions». En l'únic que discreparíem és en el «en certa manera»: el programa està pendent que el Govern prengui decisions. I, com sempre, el Conseller de Treball continuava: «Estem pendents que el Congrés de Diputats» —Madrid, com sempre— «presenti la Llei de Salut Laboral». I deia: «Si per al 30 de setembre el Projecte de Llei de Salut Laboral —el de Madrid— «no ha surtat, nosaltres prendrem decisions». El 30 de setembre queda lluny: no se n'ha pres cap, de decisió.

Dels 25 milions de pessetes —és a dir, 25 milions, només, de pessetes— del 1991, se n'han executat 4 o 5. El programa està aturat, i el 1992 se'ns proposa una altra xifra de 25 milions de pessetes per a aquest programa. Però, mirin, la Comunitat Econòmica Europea ha declarat l'any 1992 Any de la Seguretat i Higiene en el Treball, i està cridant els estats i les regions que aprofitin l'any 92 per impulsar programes en relació amb aquest tema. Vostès creuen que hi ha una sola referència d'això en els 14, 15 o 20 volums del Pressupost? Ni una. Els objectius d'aquest programa són una fotocòpia de l'any passat.

Aquesta consideració residual de la salut laboral no és única: pren altres formes, però és present en la resta de programes de Treball. Plans d'ocupació en col·laboració amb l'Administració

local, amb els ajuntaments: any 90, 250 milions; any 91, 210; any 92, 210. Consells comarcals: any 90, 110; any 91, 110; any 92, 117 –en el conjunt, una baixa en dos anys del 6,4%.

Podríem repassar els esforços de dotació pressupostària del Consell del Treball. Fa pocs dies, un destacadíssim –destacadíssim– dirigent sindical de Catalunya em deia: «En el tema del món del treball costa molt fer seure el Govern, costa molt més acordar alguna cosa, és gairebé impossible fer un programa, i els pocs que hem fet no es compleixen i no tenen dotació pressupostària». Aquesta és la síntesi de la política del treball d'aquest Govern.

En el tema de prestacions socials, el segon gran bloc, podríem parlar –suposo que si hi ha rèplica en podrem parlar– d'aquests diners que es diu, sobre el Pla Integral de la Velleja, o el Pla d'Integració de Disminuïts... Però hi ha un tema que m'interessa destacar, el tema d'allò que va ser també una gran operació de propaganda –no sé si se'n recorden–, fa un parell d'anys, la renda mínima d'inserció –això que ens consta com el PIRMI–, que es van pressupostar, l'any 90... –l'any 91, perdó–, 150 milions de pessetes: es va dir que només eren 150 perquè eren per a sis mesos, i l'any 92 es tornen a pressupostar uns altres 150 milions de pessetes. Si vostès divideixen 150 milions de pessetes entre dotze mesos, dona uns 12 milions al mes; si divideixen 12 milions al mes entre les 33.000 pessetes de la renda mínima, dona que en aquests moments estem atenent 350 famílies com a molt, 350 famílies.

Aquí, sovint, el Conseller de Treball i el de Benestar Social diuen que alguns ajuntaments –alguns ajuntaments socialistes, alguns ajuntaments d'Iniciativa– no col·laboren en això o no han presentat suficients peticions, que els ajuntaments no han fet això. I, nosaltres, el que diem és que la responsabilitat màxima de posar els mitjans, de posar els instruments, de fer que aquí sí que possiblement caldria veure instruments de publicitat perquè això arribi a qui ha d'arribar, és d'aquest Govern. Doncs bé, davant d'això, no hi ha ni una sola reflexió sobre què ha significat aquest programa. Si no ha tirat endavant, per què ha estat? Quines són les propostes que es fan, en relació amb els ajuntaments, en relació amb els consells comarcals, en relació amb tot el tema de l'assistència socio-sanitària? No hi ha res: simplement hi ha la repetició d'una partida, amb un programa que va néixer com un gran esclat, que ara sí que anàvem a arreglar el problema d'aquells que no segueixen, i que s'ha quedat en un programa escanyolit.

Però, mentre passa això amb el programa de la renda mínima d'inserció, veiem que la partida de subvencions del Conseller de Benestar Social, de la seva Secretaria General, aquella partida que l'any passat tenia 200 milions de pessetes, aquest any en té 524 –524. I la pregunta seria: quina naturalesa té aquest Govern que fa que el Conseller tingui més de tres vegades diners que un programa de renda mínima de reinserció per donar subvencions? Quina naturalesa té, aquest pressupost? I, és clar, un es pregunta: «darrere d'aquests 524 milions de pessetes, hi deu haver un programa», i un busca la memòria de programa, Departament de Benestar Social, la partida de 524 milions de pessetes, i el que ens diu és una fotocòpia de l'any passat, una fotocòpia literal de l'any passat, que fins i tot s'equivoca, perquè diu que les subvencions es donaran d'acord amb l'article 8 del text articulat, que, aquest any..., l'any 1991 l'article 8 correspon a subvencions, però en el text del Projecte

que estem discutint, les subvencions –que, per cert, hi ha hagut algunes modificacions en el text articulat– corresponen a l'article 16.

Bé, 524 milions de pessetes, sense cap mena d'explicació: es més que dupliquen els 200 inicials i, en conjunt, una persona té per distribuir en subvencions més de tres vegades els diners d'un programa com és el de la renda mínima d'inserció.

I es pot dir: «És que no hi ha recursos per a tot». Aquest és el problema de tots els Pressupostos: cal «prioritzar» recursos, en una situació, sempre, de recursos limitats. I nosaltres els volem cridar l'atenció que estem parlant de xifres molt petites, estem parlant de xifres de salut laboral, dels 25 milions, i d'uns altres 50 que hi havia establerts en l'altre programa, de 75 milions; de plans d'ocupació de 210; de PIRMI, de la renda mínima d'inserció, de 150... Xifres petites comparades amb què? No vull repetir les xifres de publicitat, que han estat a bastament publicades pels mitjans de comunicació: 304 milions de pessetes, protocol del President; 347, de publicitat; el Conseller d'Economia i Finances, només amb una partida d'estudis, té 80 milions de pessetes –segur que cal, però 80 milions de pessetes...–; avui el senyor Conseller ens explicava on anaven..., al personal, a l'increment del personal... No entenem que la Secretaria General de Presidència, que té 375 treballadors, necessiti 53 treballadors més l'any que ve: 53 més, un 14%, la Secretaria General de Presidència.

I un arriba a una sorpresa quan, en el Projecte de Llei, arriba gairebé al final, «resta de departaments», i veu una pàgina que, tot i que és de Presidència, està a «resta de departaments», amb dos conceptes que el senyor Conseller ha anunciat, però que no ha dit les xifres. El senyor Conseller ens ha dit: «Expo de Sevilla»... Home!, Expo de Sevilla, inversió de 400 milions de pessetes..., quan un busca en el programa, no hi figura res, i quan busca a inversions, el que sí que troba és que diu «inversió no comarcalitzable». I vas a la línia de baix, «Programes d'accions de promoció cultural per als Jocs Olímpics i l'Expo» –també de Presidència–, «1.600 milions de pessetes». I busques als programes, no hi ha res; busques a la Presidència, no hi ha res... I de cop i volta ens trobem amb 2.000 milions de pessetes sense una sola justificació: 2.000 milions de pessetes quan –hi insisteixo– s'estan regatejant 25 o 50 milions als sindicats, 100 milions de pessetes més en plans d'ocupació...

No hi estem d'acord, ni en el contingut ni en les formes. No hi estem d'acord, amb l'aparició de partides de centenars de milions de pessetes que no tenen una sola explicació, no hi estem d'acord, i no hi estem d'acord que, normalment, aquestes partides corresponen a allò que en diem «aparadors»: 2.000 milions de pessetes per a l'Expo i per als Jocs Olímpics, que, en definitiva, per a nosaltres, seran publicitat, propaganda i aparador, amb programes socials importantíssims que estan aturats.

El tema de l'habitatge... Aquí el diagnòstic també és clar: que calen habitatges, hi estem tots d'acord; que cada cop més hi ha més gent amb més dificultat d'accedir als habitatges, també hi estem tots d'acord; que les dades de l'evolució de l'habitatge a Catalunya demostren la desaparició, fins ara, a Catalunya, de la política d'habitatge... L'any 85, el 48% dels habitatges construïts eren privats, lliures; l'any 90, estem en el 88%: s'ha gairebé doblat el nombre d'habitatges privats. L'any 85, els habitatges de protecció oficial eren el 44%, han baixat al 9% el 90, i l'any 85 la promoció pública era el 7%, i estem en l'1,5%.

És a dir, en cinc anys, el que ha passat a Catalunya és gairebé la desaparició gairebé total de la promoció pública d'habitatge, i també gairebé la desaparició de la protecció oficial.

Però, a aquest problema de nous habitatges, se n'hi ha afegit un, un que tots sabem que passaria: què passa amb les construccions dels anys 50 i dels anys 60? I tots sabem que a determinades ciutats, en determinats barris, un o altre dia petarien, i que començarien a petar tots, i això ha passat ja: no és només el tema de l'aluminosi, és el tema de la rehabilitació en general dels habitatges. Bé, aquí no existeix tampoc cap programa, cap planificació quadriennal –tot i que l'altre dia vam aprovar una Llei d'Habitatge que determinava la necessitat d'una planificació quadriennal–, i les xifres, les xifres d'habitatge, si sumem les transferències de capital a rehabilitació, el que hi dedica l'INCASOL i el que hi dedica ADIGSA, tot, ens dona un increment només del 5,1% –recordin vostès que el Pressupost puja el 16,1%. En tot cas, una cosa important que interessa destacar: la partida d'INCASOL de l'any 91 per al programa de promoció pública d'habitatge era de 8.557 milions; aquesta mateixa partida, el 92, és de 7.692. Això és el que diu el Pressupost. És cert que, en el Departament de Política Territorial, les partides de rehabilitació i de subvencions passen de 1.100 a 1.550 milions, la partida de l'INCASOL baixa en 800 milions, i la partida d'ADIGSA, la rehabilitació, baixa en 20 milions i apareix una partida de 250 milions d'aluminosi: sumat tot això, tot el que es dedica a habitatge, un creixement –un creixement– del 5,1%.

Senyores i senyors diputats, crec que els àmbits als quals m'he referit –en el món del treball, el tema de les prestacions socials, el tema de l'habitatge– són il·lustratius, són força il·lustratius, per justificar la nostra impugnació global, des d'una perspectiva social, però no podem deixar d'entrar en el tema dels serveis públics. El senyor Conseller, fonamentalment, ens deia que la primera prioritat era sanitat i que aquí s'hi havia dedicat –o s'hi estava dedicant– una prioritat molt important.

Parlar de sanitat vol dir –com diuen els grans especialistes o els que hi entenen molt– que és parlar, fonamentalment, de l'assistència primària. Es diu que un mal funcionament de l'assistència primària podreix tot el sistema, perquè el malalt, com que no pot entrar per l'assistència primària, entra per on pot, col·lapsa les urgències, s'automedica i, per tant, des d'aquesta perspectiva, l'any 85 –l'any 85– es va endegar un pla, un programa de reforma de l'assistència primària a Catalunya. Aquest programa, en aquests moments, s'ha complert en el 28,36%; es diu que a final d'any estarà en el 36%; a 31 de juliol, al 28,36% en relació amb les àrees bàsiques de salut i en relació amb la cobertura de la població, el 26%. I hauria d'estar, com a mínim, en el 60%.

Per què ha passat això? Fonamentalment, per dues raons: una, inversió insuficient; segona, inversió insuficient que no s'executa. Any rere any les liquidacions de sanitat ens diuen que la inversió que es fa és la meitat del que s'ha dit que es farà, traspasant en alguns moments despesa de capital a despesa corrent –després m'hi referiré quan parli de l'endeutament. Ahir a l'Informe de la Sindicatura de Comptes, un dels temes que l'Informe deia era el traspàs de despesa de capital a despesa corrent. Saben vostès, a 31 de juny del 91, segons l'estat d'execució del Pressupost que s'acompanya en el Projecte, quin és el grau d'execució de les inversions de sanitat? A 31 de juny, el 7,96%. I la inversió d'aquest any en assistència primària és el

10% menys que en 1991. Si a això vostès hi sumen que aquest mecanisme pervers que el Conseller denunciava, amb raó, de l'INSALUD, és el que s'utilitza en el pressupost de la sanitat... El pressupost de sanitat, de la Conselleria de Sanitat, tothom sap que és un maquillatge. Només les despeses en farmàcia fan que sigui un maquillatge: any 91, se'n van pressupostar 55.000 de despesa farmacèutica; se n'han gastat 78.000. Vostès saben quina és la previsió per a l'any que ve, del Pressupost? 69.000! 9.000 milions de pessetes menys que aquest any. Què ens passa amb les despeses de farmàcia? Que cada any, cada any, el pressupost que es presenta no té res a veure amb la liquidació del Pressupost. Si a això hi afegim –hi insisteixo– que l'actual sistema de concerts, fonamentalment amb els hospitals, es determina en funció de les estades –com més dies s'hi està més es paga–, aquest és un sistema pervers, perquè, en definitiva, no estimula l'eficiència. Pagar per dies d'estada no estimula l'eficiència. Si, a més, hi afegim que, últimament, des del Servei Català de la Salut, s'estan fent propostes o concessions que entitats privades –cosa que no havia passat mai– construeixin centres d'atenció primària o, fins i tot, donar la gestió d'alguna àrea bàsica de salut fora del Servei Català de la Salut, cal que algú ens expliqui, senyor Conseller, què vol dir millorar la sanitat. Què vol dir en relació amb l'assistència primària, amb la privatització, amb les inversions? Què significa, què hi ha en aquest Pressupost per fer aquesta conclusió?

En el cas d'ensenyament, no tinc temps, però, en tot cas, el diagnòstic del nostre Grup és que els recursos econòmics per a la reforma educativa són insuficients. És cert que es fa un pressupost, es posa una partida de 200 milions per al professorat, per a la formació del professorat, per a la reforma educativa. Els contactes, les relacions que hem tingut amb mestres, amb sindicats, ens diuen que, com a mínim, 800 –bé, no sé si són 800 o seran 200, però en tot cas és insuficient– són totalment insuficients les quantitats destinades a l'adequació dels edificis destinats a l'etapa dels dotze als setze anys. I no hi ha cap previsió pressupostària –cap previsió pressupostària– per poder garantir l'educació infantil dels zero als sis anys. Senyors i senyores diputats, què implica millorar l'ensenyament? Què voldrà dir? Amb què ho votarem l'any vinent?

En el tema d'infraestructures... I aprofito aquest tema per fer una altra crítica, que és, jo crec, a l'estat, la forma, la presentació d'uns documents del Pressupost força impresentables. És a dir, hi ha una impossibilitat real que les senyores i els senyors diputats que treballem els temes de Pressupost, en alguns temes, en algunes partides puguem saber què passa. Per exemple, s'ha dit que hi haurà un esforç inversor important; per exemple, es diu que a carreteres hi haurà un esforç important. Tot i que la inversió directa del Departament baixa, és cert que puja molt més amb GISA, és a dir, GISA passa l'any 91 de 1.800 milions de pessetes a 5.075. La pregunta és: quines són les que es faran? I un, després d'anar mirant tots els volums, arriba al de les empreses i es troba amb dos documents d'aquesta empresa. Un que és aquest. Títol: Gestió d'Infraestructures, SA. I un altre que és aquest. Aquí està tot el pressupost d'aquesta gran empresa que gasta més de 16.000 milions de pessetes: nivell de concreció de la despesa. Els ho llegeixo: «Despeses de funcionament, 1.300; increment de capital circulant, 1.100; reembors crèdit, 171; pagament obres en curs, 10.000; despeses financeres, 2.200; total, 15.000.» Qui és capaç d'opinar sobre això? Quines

carreteres es faran? On? Amb quins criteris? Poden ser competitives o no, qui ho sap? Vostès no ens ho han dit! En un metre de documents tenen —tenen— la responsabilitat —anava a dir una altra paraula— de presentar un pressupost d'aquestes característiques amb allò que després expliquen que és un esforç important de construcció de carreteres. Quines? Per què no ho posen aquí?

Senyores i senyors diputats, crec que tots aquests exemples són raons de fons —no petites: hem parlat de sanitat, de les carreteres, del món del treball, de les prestacions socials— que sustenten la raó de fons de la nostra impugnació des del punt de vista social a aquest Pressupost. Pensem —hi insistim— que hi ha una manca de sensibilitat social en aquest Pressupost, que no és cert que ni en sanitat ni en ensenyament es facin esforços que tinguin traducció de millora dels serveis i que, si bé és cert que hi han algunes partides de formació des d'Ensenyament, algunes partides de recerca importants en relació amb altres anys, no hi ha —no hi ha— cap element global que pugui definir que aquest és un pressupost que incrementa competitivitat ni que millora serveis públics.

Aquestes raons de fons es relacionen amb alguns dels elements importants que repetidament el nostre Grup havia denunciat en altres debats de Pressupost: una privatització creixent i sense control del Pressupost, una manca de concertació social —és un pressupost sense diàleg social— i un menysteniment, un any més, dels ajuntaments.

Per cloure la nostra intervenció, referir-me al tema del finançament. Ho volem situar al final de la nostra intervenció perquè, evidentment, el tema del finançament és un tema que gravita i que gravitarà en el Pressupost de l'any que ve, però que avui no estem fent un debat de finançament; avui estem fent un debat de Pressupost on el finançament és un element important. Un debat sobre Pressupost amb un pressupost expansiu —aquí s'ha dit, el 16,1— on els ingressos incondicionats —també s'ha dit— incrementen 83.978 milions de pessetes, una partida important, insuficient però important.

I dit això creiem que de l'exposició —que ja no tinc temps— que el senyor Conseller ha fet sobre la naturalesa dels ingressos i que consta en la documentació, cal dir un cop més que l'actual sistema de finançament és insuficient; que estem totalment d'acord amb el diagnòstic que l'actual sistema de finançament autonòmic és insuficient, i que aquesta insuficiència, junt amb la gestió d'aquest Govern, ens està portant a un nivell d'endeutament preocupant: 316.000 milions de pessetes. No diem ni que no s'hagi de fer ni que no sigui res, que és preocupant; fins i tot diem una cosa més: qualsevol Govern que governés Catalunya hauria de tenir aquest nivell d'endeutament. I en això coincidim: amb l'actual sistema de finançament no és possible fer una política des de Catalunya sense un nivell d'endeutament. Quan diem «preocupant», per dues raons diem «preocupant». Primera raó: perquè en el cas que es perllongués l'actual sistema de finançament, que és un sistema rígid, això a la llarga ens portaria problemes, perquè la composició, l'estructura dels ingressos és un sistema molt rígid que dificulta la flexibilitat del Pressupost. Però, en segon lloc, preocupant perquè estem veient que sovint les inversions de capital van a despeses corrents i, per tant, el problema no és tant quin és el nivell de deute a llarg termini, sinó que allò que es pressuposta inicialment al gener, en el Pressupost, quan mires la liquidació, no ha anat per a inversió sinó que ha anat a despesa corrent.

I en aquest sentit, el que volem dir és que aquest Pressupost també és un pressupost on la despesa corrent, senyor Conseller, puja molt. El senyor Conseller ens ha comparat les inversions de Catalunya, de la proposta de Projecte, amb les de l'Estat, però pensin vostès que la partida de personal i les despeses corrents de l'Estat, en comparació amb les de Catalunya, són molt baixes, estan en el 5 o en el 6%. I això —hi insistim— no és justificable al 15,6% de capítol 1 i capítol 2, i el 15,3% de personal, no és justificable només pels serveis traspassats. I per tant, el Pressupost del 92, no és que incrementa molt les inversions i fa una contenció de la despesa corrent del 91, no és això; sobre la despesa corrent i les inversions tot puja igual, perquè dir que la despesa corrent puja el 15,6 i les inversions el 16 o el 17 quan sabem que, a la presentació del Pressupost, xifres importants de despesa corrent són amagades —només la de farmàcia seran 20.000 o 30.000 milions de pessetes—, és dir que aquest és un pressupost que no prima en el creixement la inversió per sobre de la despesa corrent, sinó que infla en el Pressupost tot cap a dalt.

Finalment, ja, en relació amb l'estat de la negociació del finançament, al nostre Grup —crec que com tota la resta de grups— estem preocupats; estem preocupats per l'estat de la negociació i pel resultat final de la negociació. Compartim —com s'ha dit— els criteris de la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, però creiem que hi han moltes raons per estar preocupats, especialment una: perquè creiem que avui el Govern central té una concepció de les autonomies, del model d'Estat, profundament restrictiu; i el que avui estem demanant els grups parlamentaris de Catalunya, com a proposta de finançament, no s'enganyin, implica un salt qualitatiu en la construcció de l'Estat de les autonomies. I això, avui, el Govern central no ha donat un sol signe que està disposat a fer-ho. I aquest és el problema polític de fons, problema polític de fons que creiem que cal abordar sense precipitacions, que no passi allò del 86, que a última hora es va acceptar un sistema que s'ha demostrat dolent però, sobretot, que ens està hipotecant la negociació futura. S'ha de fer amb transparència, s'ha de convocar la part catalana de la Comissió Mixta, cosa que s'ha fet; s'ha d'informar, però el sistema de negociació ha de ser un sistema que continuï en l'actual tònica de transparència. I en tot cas ha de ser un sistema de negociació que signifiqui, gairebé, la total unitat, unanimitat de les forces catalanes en aquesta negociació, perquè —hi insisteixo, hi insistim— més enllà de més o menys recursos econòmics, el finançament, el sistema de finançament de l'Estat de les autonomies significa, fonamentalment, quin model d'Estat triem per als propers anys.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. La segona esmena a la totalitat, presentada pel Grup Popular; per a la seva defensa té la paraula l'illustre Diputat senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, una precisió inicial a l'honorable senyor Conseller d'Economia i Finances: des de la nostra opinió, que el Govern ha fet gestions i sacrificis importants en la consecució d'un ideal sistema de finançament, és cert. Que el Govern ha fet coses, és cert. Que el Govern ha fet infraestructures, també és cert. Que el Govern està carregat de bones intencions, també és cert. Però

no és menys veritat que quan uns Pressupostos com estos de 1992 se conceben al marge de la realitat econòmica de Catalunya i es presenten sota lo signe de la separació i de la indiferència en la vida ordinària de tots los ciutadans, resulta inevitable la tendència anual i habitual, lliure de qualsevol sorpresa: Pressupostos a l'alça i, enguany, despesa pública brutalment expansiva.

La base del creixement d'estos Pressupostos, superior al producte interior brut de Catalunya, se fonamenta des de ja fa anys en les mateixes excuses o en les mateixes al·legacions: infraestructures, nivell de vida, competitivitat, modernitat, etcètera. En paraules més clares, vertaderes ambigüitats publicitàries per intentar absorbir la iniciativa i l'activitat de la societat civil en favor de l'Administració i, el que és pitjor encara, confondre de manera permanent el conjunt de Catalunya amb l'acció del propi Govern de Convergència i Unió. I, com més avall demostrarem, los Pressupostos de la Generalitat són extremament complicats des d'un punt de vista d'anàlisi comparativa, tota vegada que són importants les desviacions sistemàtiques entre crèdits inicials i liquidació final o liquidació anual, però el més complicat resulta quan només nos donen o disposem del tancament al primer semestre d'enguany, mentre que les grans desviacions se produiran i es produeixen los sis últims mesos del 1991.

I a efectes de comparacions, i en estes condicions, inevitablement ha de prevaler l'experiència —i moltes vegades la intuïció— en l'anàlisi d'estos Pressupostos, en substitució de la pobra informació que es desprèn dels volums que constitueixen lo Projecte de Pressupostos Generals de la Generalitat per a 1992. En estos plantejaments inicials vull referir-me a l'informe econòmic i financer que nos presenta el Govern de Convergència i Unió, i manifestar que no ofereix cap dubte, est informe, respecte del nostre criteri referit que estos pressupostos seran una altra cosa, seran tot lo que vulguin, menys un instrument de relació amb l'activitat econòmica catalana.

Est informe és un volum que consta de 256 pàgines i té com a «virtut», entre cometes, que no entra a comentar los Pressupostos fins a la pàgina 188, mentre que al capítol tercer, i en clara referència als Pressupostos Generals de l'Estat, al redactor, curiosament, se li oblida qualsevol comentari en relació amb els Pressupostos de la Generalitat.

L'informe en qüestió aporta dades i apreciacions sectorials sense considerar cap tipus de globalitat; per un altre costat, ofereixen los índexs reals de creixement de l'economia catalana des de 1989 sense les xifres del nostre producte interior brut, i en canvi, quan valoren lo mateix per als Pressupostos de l'Estat, sí que consideren —de manera interessada— lo PIB, però que en la forma i en lo fons és un intent d'autojustificació que no té cap sentit rigorós.

Evidentment, esta incidència és més important del que en aparença sembla, i és una incidència que, en tenir el seu origen negatiu —la del producte interior brut—, no resulta estranya esta mancança referida al PIB, sobretot perquè est Pressupost consolidat d'1.400.000 milions de pessetes representa un 14,4 del PIB a càrrec dels factors de l'economia catalana. I en estes consideracions al Govern no se li ocorre altra cosa que presentar tota una sèrie de volums que, a més de no servir absolutament per a res, estos volums aviven la confusió i la pèrdua de temps i de diners a càrrec d'aquelles persones que, com jo, tenim l'obligació d'arribar a l'entranya i al fons dels seus components.

1.400.000 milions de Pressupost consolidat; 663.000 milions —és a dir, lo 47%— configurats com a transferències internes entre Servei Català de la Salut en les seves entitats gestores i les transferències de capital a organismes autònoms, comercials i financers i empreses públiques equivalents a un 38%. I a partir d'aquí s'acaba la transparència. I a partir d'aquí comença el laberint: finançaments interns en què uns organismes es creuen amb uns altres; instituts de finances concedint crèdits a altres organismes en lloc de consignar-los obertament i directament; obligació de càrregues financeres a mitjà i llarg termini; burocratització en l'administració de les entitats implicades i, en resum, eficàcia, eficiència i economia sense cap ordre establert i falta d'aplicació en activitats inútils i costoses.

Per això val la pena, honorable senyor Conseller, que per raons de principi i d'oportunitat reconsiderin la seva postura política amb explicacions concretes, possibles i raonables, amb l'aportació de documentació i de càlculs objectius, i sobretot intentant no provocar confusions i mesclar criteris, encara que moltes vegades l'habilitat resulta molt impopular.

I si arriba el moment, senyor Conseller, de resoldre amb racionalitat que l'eficiència no és aplicable a l'Administració de la Generalitat, apareixen dues solucions que només són competència del qui té la responsabilitat de governar: la primera, la via de privatitzar activitats de manera alternativa, simultània o plena, si és que la intervenció pública no és necessària, i la segona, la via del finançament. Això sí: garantint lo subministrament, lo control, la quantitat i la qualitat. Les vies intermèdies que vostès utilitzen provoquen un trànsit de riscos inherents i derivats amb la consegüent divisió i enfrontaments i amb la consegüent decadència col·lectiva institucional.

I vull manifestar que no cal que el tornin a presentar, un informe econòmic i financer d'esta naturalesa, destinat únicament a repartir culpes a l'exterior i redactat amb omissions que impliquen responsabilitats directes del Govern català. Per exemple, les consignacions per al foment de l'ocupació, en uns moments que l'atur al tercer trimestre és lo més elevat des del 1984 en termes relatius. O bé la continuïtat de l'estancament de l'activitat econòmica a Catalunya. O l'impuls al sector industrial quan l'índex de producció ha retrocedit un 1,8%. O la preocupant situació del sector de la construcció, que després d'uns anys d'expansió presenta signes negatius de desacceleració i pèrdua de vitalitat. O millor encara, la influència que pot exercir lo Govern de la Generalitat davant d'una política monetària restrictiva que, per solitària, mai resoldrà els problemes de l'economia en lo seu conjunt. I per últim, cap comentari del Govern en est informe, cap comentari en relació amb l'Informe de la Direcció General de Coordinació amb les Hisendes Territorials, el resultat del qual és francament pessimista a partir de quan, mentre la mitjana de cost municipal per habitant al conjunt de l'Estat suposa 61.000 pessetes, a Catalunya suposa 77.000 pessetes. És a dir, a Catalunya els ciutadans paguem un 24,44% més, amb les conseqüències de caràcter general que això significa i amb los costos addicionals si parlem d'activitats empresarials.

I què diu lo Govern de la Generalitat a tot això? Quin és lo seu propòsit davant dels vertaders problemes importants i de fons que al seu informe han passat desapercebuts. Per això afirmo que estos Pressupostos tenen com a fonament donar l'esquena a les aspiracions col·lectives més legítimes en un moment

que el conjunt de la societat té com a objectiu prioritari, com ha dit lo Conseller, afrontar lo procés de la nostra integració europea.

Però, per si de cas, no és cert que les esmenes a la totalitat siguin una expressió o siguin l'expressió d'una pràctica obstructcionista dels grups de l'oposició; no és cert —i sé per què ho dic—, a partir de quan estos Pressupostos són contradictoris en si mateixos; són contradictoris fins i tot respecte a les manifestacions del mateix President de la Generalitat quan parla del creixement estable de la nostra economia, quan parla de generar dinamisme, riquesa i ocupació, o millor encara, quan formula declaracions d'intencions relatives a la millora de la nostra competitivitat i de la nostra modernització. És la cançó de novembre de cada any: competitivitat, dinamisme, modernització... Enguany llançarem lo disc de la qualitat. Per això passa lo que passa sempre en estos Pressupostos generals: los elaboren vostès tots sols, los presenten vostès tots sols, los aproven vostès tots sols, i els incompleixen vostès tots sols; però molt de compte, perquè cada vegada hi ha un risc addicional concretat en les desviacions anuals a l'alça, que oscil·len entre un 15 i un 40% en los últims quatre anys. I documenta esta afirmació lo fet que el Conseller d'Economia i Finances justifica també als mitjans de comunicació l'elevat de l'endeutament com a contrapartida d'una millor competitivitat empresarial i de nivell de vida dels ciutadans, quan resulta que el volum de la despesa corrent creix 46.000 milions de pessetes mentre que el volum de la inversió creix 43.000 milions de pessetes.

I nosaltres diem: com és possible parlar de competitivitat després d'observar, per exemple, que la despesa corrent de Presidència creix 5.000 milions de pessetes mentre que la inversió només creix 800 milions de pessetes? Com és possible parlar de nivell de vida dels ciutadans si hem constatat que només la despesa corrent de Presidència, amb 25.000 milions de pessetes, és més important esta despesa corrent que el total de cada un dels departaments d'Indústria, Treball, Economia, Medi Ambient, Agricultura, Justícia, Comerç i Cultura? Això és lo nivell de vida dels ciutadans? Com poden generar credibilitat estos Pressupostos en relació amb la creació d'ocupació a través dels mecanismes de lluita contra l'atur si, una vegada examinat lo Departament de Treball, resulta que les consignacions referides al Pla d'Ocupació, als programes d'ocupació i als programes de formació són les mateixes quantitats que el 1991 i, per consegüent, amb un creixement zero, tant en xifres absolutes com en termes relatius? Aviso l'honorable Conseller que un dels departaments que vostès defineixen com a prioritats pressupostàries del Govern català —Política Territorial— presenta una destacada reducció en la inversió de béns d'utilització general per més de 600 milions de pessetes, concretada esta reducció en la Direcció General de Carreteres i en la Direcció General d'Obres Hidràuliques.

Amb estes consideracions, senyores i senyors diputats, nos plantegem dos tipus de qüestions que mai han tingut una resposta adequada: en primer lloc, quin és lo volum que interessa que tingui l'Administració de la Generalitat des d'una expansió brutal de la seva despesa pública? I en segon terme, quina és la política de prioritats?

Poden ser, preguntem nosaltres, prioritats a mitjà i llarg termini, coherents amb lo procés d'integració europea? Són prioritats de vigor i de força en la modernització i en l'impuls de la

competitivitat? Són prioritats per sectors socials, econòmics o prioritats per departaments? Són prioritats territorials, amb criteris de descentralització? La veritat, senyores i senyors diputats, és que un pressupost —com s'ha dit avui aquí per part del Conseller— que s'autodenomina «Pressupost de transició», ja per definició no té cap tipus de consistència ni resisteix est model de plantejaments fonamentats en influir en l'esquema econòmic català de dues maneres diferents, a resumir: per una part, recaptant i rebent impostos i, per una altra part, considerant los factors productius en una distribució racional i equitativa per mediació d'un programa d'objectius o per mediació d'una declaració objectiva de prioritats.

Per consegüent, que ningú s'enganyi amb est panorama francament descoratjador: lo Govern de la Generalitat, lo Govern de Convergència i Unió no té política de competitivitat; no té política d'impuls a l'economia i no té política social, referida, per urgent, a l'ocupació estructural. I els tècnics del Departament d'Economia i Finances saben perfectament que l'acumulació i el creixement de recursos a un determinat departament no significa necessàriament prioritat política o prioritat pressupostària. És, en tot cas, lo pes específic de cada capítol en relació amb lo propi departament i el pes específic del departament en relació amb lo global del Pressupost allò que defineix l'acció prioritària d'un govern, en est cas l'acció prioritària del Consell Executiu.

Per consegüent, s'equivoca l'honorable Conseller quan afirma als mitjans de comunicació —i aquí també ho ha dit— que Sanitat, Ensenyament, Benestar Social, Política Territorial i Obres Públiques, s'equivoca quan diu que determinen les prioritats del Govern català pel fet d'acumular recursos o, el que és més exacte, pel fet de gastar 884.000 milions de pessetes —que no inversions, com ha dit l'honorable Conseller—, equivalents al 67,5 del total del Pressupost. I s'equivoca l'honorable Conseller perquè, precisament, i començant per Ensenyament, est Departament considerat prioritari aporta tres dades absolutament negatives i preocupants: primer, que el pes específic de la despesa corrent suposa un 31,31%; segon, que el pes específic de la inversió suposa un 15,99%, i tercer, que el Departament d'Ensenyament perd un 0,32% de pes específic en relació amb lo Pressupost del 1991.

I ja que el Conseller s'ha referit expressament a la creació de noves universitats, aprofito per dir que ja veurem si és veritat que les comarques de l'Ebre seran considerades explícitament al Projecte de Llei de Creació de la Universitat Rovira i Virgili, i prou, o bé acceptaran una esmena nostra que consigna 551 milions de pessetes, ja que esta és l'única manera de fer efectiva la voluntat de la seva extensió a les nostres comarques, a les comarques de l'Ebre. I deia que Ensenyament no era acció prioritària del Govern de Convergència i Unió, i Sanitat exactament igual: desviació negativa del pes específic de la despesa corrent i del pes específic del capítol d'inversions, i desviació negativa del total del Pressupost, en perdre pes específic del 0,82% en relació amb el còmput de 1991.

Benestar Social també perd pes i presència específica, tant en la inversió en relació amb el mateix Departament com amb lo total del Pressupost que controla el Consell Executiu: Benestar Social baixa un 0,16% respecte de 1991. I Política Territorial i Obres Públiques, lo mateix camí; ha perdut, Política Territorial i Obres Públiques, pes específic en relació amb el

Pressupost anterior, en baixar un 0,02%: del 8,46 al 8,44. I clar, s'estan fent expressions de dir: «No, és que és un 0,02.» És que és molt important est 0,02 de pes específic en relació amb el Pressupost de l'any passat —i vostè, senyor Conseller, ho sap. I, si no n'hi havia prou, i si no n'hi havia prou amb estos departaments, hi afegim Treball, on lo pes i la presència impliquen unes condicions especials de notable desinterès polític i de misèria pressupostària, que ja s'arrosseguen des de 1990 i que denoten quina és la corresponsabilitat del Consell Executiu en les competències pròpies d'est Departament.

Per consegüent, afirmo que amb dades objectives, disposats a contrastar-les públicament amb lo Conseller o disposats a contrastar-les públicament amb los tècnics de la Conselleria d'Economia i Finances —afirmo, deia—, que no és cert que Ensenyament, Política Territorial i Obres Públiques, Sanitat i Benestar Social, no és cert que siguin accions prioritàries del Govern català per al 1992. És aquella famosa declaració que he assenyalat jo alguna vegada de l'ex-Conseller d'Economia i Finances, senyor Cullell, quan, amb tot rigor, deia que la crua realitat de les xifres sentència qui té la raó. Per això, senyores i senyors diputats, tampoc sabem quin és lo volum que volem que tingui la nostra Administració —segona de les qüestions plantejades— o, el que és igual, quin és lo volum més adequat de despesa pública per a Catalunya.

I esta és la segona vegada que expressem el nostre desacord amb l'elaboració del pressupost per programes, perquè, després de sis informes de fiscalització de la Sindicatura de Comptes, ha quedat demostrat que est tipus d'informació és una manera de fer veure que es fa alguna cosa per després no fer res, i és una manera de generar recels i discussions innecessàries respecte al que hauria de ser lo concepte rigorós de l'eficàcia i de l'eficiència.

I s'ha produït un fet, en est Pressupost del 92, que per curios, innocent i extravagant no vull deixar de comentar: tots los anys, independentment de lo laboriós que personalment em resulta esbrinar la composició d'un determinades partides del capítol segon —sobretot perquè les tècniques pressupostàries de l'Administració de la Generalitat estan concebudes per a evitar les comparacions interanuals—, tots los anys, deia, intento arribar a l'entranya d'aquelles partides, d'aquelles consignacions de dubtosa justificació, com són los «estudis i treballs tècnics», que no sabem el que són, com són les «despeses diverses», que no sabem el que són, com són «altres despeses» que no sabem el que són, i, fins i tot, també, «protocol, material d'oficina, telèfon i publicitat»; i li asseguro, honorable senyor Conseller, que em va sortir fum del cap.

Jo estava disposat, estava disposat a proclamar des d'esta mateixa tribuna lo reconeixement al seu esforç de contenció i de reducció d'estes partides regulars fixes, que suposaven una minoració de 1.000 milions de pessetes, en termes absoluts, respecte al Pressupost del 1991, però ja és ben veritat que l'alegria a casa dels pobres dura poc: hores més tard, senyor Conseller, segur que li van xiular les orelles quan, en veu baixa i rient-me, jo tot sol, vaig dir allò de: «pillín, pillín, que em volies despistar...» —dit cordialment—, perquè, efectivament, no era tal la reducció dels 1.000 milions de pessetes, sinó que, a una partida denominada «Conferències i reunions»; lo Govern consigna, ni més ni menys que 4.000 milions de pessetes per a «conferències i reunions», i utilitza un sistema de confusió i de *despiste*

—que jo el qualifico d'innocent tonteria, com a ridícula que, de vegades, tenim les persones, fins i tot per falta de picardia i d'habilitat.

Lo descontrol consentit, per descomptat, la «torpesa» que s'ha demostrat i lo perillós del creixement de la despesa ordinària arriba a tals extrems, que a mi em sembla que est Pressupost s'ha convertit més en una cursa de repartiment d'assignacions de dubtosa justificació, que no pas en un instrument de solidaritat i dinamització de la nostra economia. Los 2.027 milions de pessetes en publicitat només dels departaments —no los 1.100 milions de pessetes que diu la Secretaria General de Presidència avui als mitjans de comunicació—, los 2.027 milions de pessetes, amb un augment del 29,5%, i els 4.700 milions de pessetes en despeses diverses, amb un augment del 95%, són exemples suficients com per a parlar de *despilfarro*, de *derroche* i —diquem-ho tot ben clar per a parlar d'influències irresistibles de cara a un any electoral.

I, en l'obertura d'un conferències sobre economia i sanitat celebrades a Lloret, jo vaig estar escoltant l'honorable Conseller d'Economia i Finances, quan ell assegurava que ens hem de plantejar amb seriositat la incorporació progressiva de criteris de gestió empresarial al sector públic. I nosaltres diem: d'acord, senyor Conseller, compti vostè amb lo suport, amb la col·laboració i amb l'ajuda del Grup Popular quan, amb seriositat, també, vulgui posar en exercici l'eficiència com a causa productora de l'efecte. Però també afegim que, perquè aquestes manifestacions tinguin credibilitat en l'opinió pública, apliqui en la pràctica el que fins ara només són discursos teòrics, començant, fins i tot —i lamento dir-ho—, pel mateix President de la Generalitat.

Hauran de comprendre, senyores i senyors diputats, que no es pot parlar de criteris de gestió empresarial en un pressupost en què no són certes les prioritats que el Govern assenjala com a tals prioritats; on la despesa corrent, amb partides de dubtosa justificació, intenten camuflar-lo per a escapar-se del control dels grups de l'oposició; on no podem resoldre l'imparable dèficit acumulat, conseqüència de la lamentable política de fer forat, perquè no han sabut imposar la moderació que vingui orientada per la no-alimentació del creixement incontrolat de la despesa pública. I tampoc no es pot parlar de gestió empresarial quan, en tres anys, lo nombre de funcionaris ha augmentat exactament en 12.839 persones: 95.800 funcionaris, l'any 89; 101.415 funcionaris, l'any 90; 104.382 funcionaris, l'any 91, i 108.735 funcionaris per al 1992. Tot això són criteris de gestió empresarial?

Un any més, senyores i senyors diputats i senyor Conseller, torem a discutir, esta vegada, la pàgina 38 de la memòria del Pressupost —i m'alegro que hi siguin los seus tècnics—, on lo seu Departament continua tossut a deformar i amagar la veritat de l'evolució de l'endeutament, comparant quantitats no homogènies amb l'objectiu de confondre la realitat estricta dels esdeveniments. Li agradi o no a est Govern, en tres anys s'ha multiplicat quasi per dos l'endeutament de la Generalitat: de 166.000 milions de pessetes a 316.000 milions de pessetes. Per consegüent, la primera constatació és que no és cert est 40% d'increment acumulat d'endeutament, segons los seus càlculs, sinó que l'increment acumulat se situa en un 89,59%. Segona precisió: en una operació absolutament incorrecta, la memòria assenjala que l'augment de l'endeutament brut del 91 al 92 és del 23,4%; això és el que diu la memòria, i això és simplement

impresentable, primer, perquè lo seu Departament parteix de la liquidació del 91 i la compara amb lo Pressupost del 92 –xifres no homogènies, xifres no comparables–; en segon terme, i en conseqüència, perquè l'augment correcte és del 52,7% i no el 23,4, que indica la memòria, ni tampoc lo 16% que ha dit abans l'honorable Conseller; i, per últim, perquè lo que el seu Departament denomina endeutament brut, és increment d'endeutament viu brut. Tercera contradicció: mentre, en lo resultat –a l'informe que ens donen–, mentre, en lo resultat, la denominació, la canviem per endeutament viu, en lo resultat, en lo resum, el que és endeutament viu, l'utilitzen com a augment d'endeutament per al 1992. I en estes fórmules, estes fórmules, aparentment sense importància, dues són les úniques veritats del seu informe referides a xifres i conceptes: primera, que l'augment d'endeutament per al 1992 és de 59.000 milions de pessetes –hi estem d'acord–, i, segona, que l'endeutament viu net pressupostat per al 1992, és a dir, deute i préstecs a llarg termini, és de 316.414 milions de pessetes. I, quan l'any passat vam formular la mateixa observació crítica respecte al tractament que donen al deute i a l'endeutament, recordo que el Portaveu de la majoria, senyor Escudé, va manifestar que jo estava equivocant, perquè la memòria deia tot el contrari; doncs, bé, precisament perquè la memòria continua amb lo mateix procediment, nosaltres prosseguim amb la nostra insistència, a veure si d'una vegada per a sempre assimilen el que tècnicament és correcte des de qualsevol opinió imparcial. Mentrestant, direm tantes i tantes vegades com convingui, que el sistema de pressupostació que el Govern utilitza no serveix ni tan sols de simple estimació, tampoc serveix de control de la despesa pública, i menys encara pot servir com a element polític de gestió de l'Administració i de política econòmica.

Així, lo més important per a est Govern, senyores i senyors diputats, són les grans filosofies com la modernitat, quan en la pràctica demostren, amb est Pressupost, que són antiquats i passats; filosofia sobre la competitivitat, quan lo que estimulen és la rivalitat, i recels sobre la transparència, probablement per falta d'estímul i seguretat. I la prova més evident de tot això que estic dient és l'interès i la cobdícia a desadministrar l'Administració de la Generalitat, amb uns volums de recursos que depassen l'equilibri, la prudència i la racionalitat: catorze empreses de la Generalitat, l'any 90; setze empreses, l'any 91; vint-i-una empreses per a l'any 92; 41.000 milions de pessetes per a estes empreses, l'any 90; 57.000 milions de pessetes, l'any 91; 70.000 milions de pessetes, l'any 92: ni més ni menys que un 40,35% d'augment, que denota la renovada orientació cap a una política despreocupada, de vegades irreflexiva, i sempre insolidària amb les exigències més substancials respecte al conjunt de l'economia catalana, respecte al conjunt de l'economia espanyola.

Hem parlat, senyor President, senyores i senyors diputats, hem parlat de l'abús del creixement de la despesa corrent en partides consignades de dubtosa justificació; hem posat al descobert lo desinterès i la misèria que implica lo creixement zero en matèria de política ocupacional; hem demostrat que ni existeixen ni són certes les prioritats que, ben documentades, determinarien la força d'un Consell Executiu que té la missió de governar i de decidir; no hi ha, per molt que intentin dir que sí, no hi ha impuls de l'economia, ni tampoc impuls a la competitivitat; hem constatat la progressiva burocratització de la nostra

Administració amb 4.400 funcionaris més respecte al 1991; hem analitzat amb preocupació l'imparable dèficit acumulat amb desviacions espectaculars que s'han intentat maquillar, camuflar i confondre, i hem denunciat l'apetència de l'Administració a desadministrar la mateixa Administració, amb dotacions de 70.000 milions de pessetes a empreses de la Generalitat, i amb augments, com hem dit, del 40%, que res tenen a veure amb lo creixement del Pressupost per al 1992. 316.000 milions de pessetes d'endeutament viu net acumulat, més 100.000 milions de pessetes a organismes autònoms, més 59.000 milions de pessetes de deute previst, i més 64.000 milions de pessetes de càrregues financeres, és un panorama com per no exhibir, amb massa freqüència la suficiència i l'aptitud de l'Administració pública catalana, i és un panorama que, necessàriament resolt, ha d'aprendre les lliçons que volem aplicar als altres, en ordre a incorporar criteris de gestió empresarial.

Per això, nosaltres entenem que estos Pressupostos, estos Pressupostos de 1992, que descansen sobre la complicitat, mai haurien hagut d'arribar al Parlament de Catalunya, on només lo puntual desconeixement podrà aplaudir la seva composició, i on només la debilitat i la temor consentiran la seva aprovació, després dels posicionaments i després de les esmenes a la totalitat que han presentat tots els grups de l'oposició.

Est és, senyor President, lo sentit de la nostra esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. La tercera esmena... (*L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Sí, té la paraula l'honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: President, senyores i senyors diputats, senyor President, el torn en contra, tradicionalment, en aquest debat d'esmenes a la totalitat el fa el Portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Escudé, i així ho farà, entrant en el detall de les qüestions amb el seu coneixement del tema, però volia trencar una mica el que ha estat la tradició d'aquest debat, en el qual el Conseller feia la presentació i després ja no hi intervenia –ha estat així tradicionalment en els últims deu o dotze anys–, no per fer un torn en contra, que no em toca a mi, sinó per fer alguns aclariments, quan hi ha hagut algunes intervencions que crec que ho requereixen.

En primer lloc, sobre la intervenció del senyor Saura, voldria dir que l'anàlisi de l'economia del nostre país que ha fet al principi de la seva intervenció, anàlisi en la qual ha entrat amb més detall sobre les dificultats d'agricultura i d'indústria, efectivament, que jo he dit que venien compensades per la construcció, malgrat els problemes de la baixa de la licitació, i també pels serveis, que tindran un creixement d'un 3% –amb una evolució, al final, del turisme, més favorable del que podíem pensar–, en aquesta anàlisi hi coincidim plenament. Perquè ell, a més a més, en algunes de les dades que ha donat, ha donat dades de la mateixa Generalitat, i, concretament, en el tema de la inversió industrial, em sembla que ha fet referència, fins i tot, explícitament, al Departament d'Indústria i Energia.

El que passa és que, després, les conseqüències que ell treu d'aquesta anàlisi, que aquest Pressupost no lliga amb aquesta situació econòmica, sí que divergim totalment, perquè crec que, precisament, donar un impuls a les infraestructures, donar un impuls als departaments econòmics, és la millor manera, segons el

nostre criteri i segons la nostra filosofia política, de lluitar contra l'atur. Em sembla que, en el tema de l'atur, hem de distingir entre una política assistencial i una política de suport, o de reciclatge, o de formació, que és importantíssima, i el que realment són els instruments de lluita contra l'atur, que és la creació d'ocupació. I la creació d'ocupació passa per una política de competitivitat.

Jo vaig assistir, a la Festa de Treball, en un debat amb representants del sindicat, al qual assistia el senyor Saura, i recordo que el senyor Saura va dir una frase amb la qual jo estava d'acord, va dir «competitivitat no és progrés». I això és cert, competitivitat no és progrés, perquè el progrés és més que la competitivitat, hi ha tots uns béns culturals, o de benestar, o de tot tipus, que constitueixen el que podríem considerar progrés. El que passa és que en el món d'avui, i davant de la internacionalització i dels nous espais econòmics, jo també li vaig replicar: «D'acord, competitivitat no és progrés, el que passa és que sense competitivitat no hi ha progrés». I, per tant, em sembla que la millor manera de lluitar contra l'atur és impulsar la competitivitat, i és impulsar els nostres serveis, la nostra construcció, les nostres empreses i la presència en els mercats internacionals, que és un tema enormement important. Però tot això ho hem dit diverses vegades.

Jo no crec que aquest Pressupost sigui socialment insolidari. Establir un rànking de la importància de les conselleries en funció del seu pressupost, i dir «al pressupost de Treball se li dóna poca importància, perquè té un ics per cent reduït del total del pressupost, o del pressupost consolidat», em sembla que és una anàlisi equivocada de la importància dels departaments. Jo, personalment, haig de defensar això, perquè, si no, el Departament d'Economia i Finances seria el menys important. I, com que no ho crec, haig de defensar que el rànking dels departaments no és en funció del seu pressupost, ni molt menys: hi ha unes activitats legislatives, hi ha unes activitats horitzontals, que poden donar una gran importància a un departament que no tingui un pressupost elevat. I forçosament, amb l'estructura pressupostària de la Generalitat, i a causa del pes que tenen Sanitat i Ensenyament, a causa dels fets que ja he explicat, de la diferència d'un Pressupost autonòmic amb un pressupost d'estat, doncs, aleshores, aquí, sempre, dins d'aquest rànking, ens trobarem amb desviacions que ens serà impossible superar.

De totes maneres, sí que volia dir, que és un fet que cal destacar, que en el món del treball considerem d'una enorme importància el traspàs de la formació ocupacional professional, que donarà al Departament una forma molt important d'incidir en tot el reciclatge, en la formació, en la preparació, per atendre un món del treball enormement canviant i enormement incert, i que els recursos que podrà moure el Departament de Treball, potser no directament, però en funció dels fons europeus, doncs, podríem dir que aquests 10.000 milions que el senyor Saura ha citat podrien convertir-se en 30.000. I això jo ho volia aclarir, perquè precisament el Departament de Treball agafa una importància considerable, amb aquest nou traspàs.

Però també volia aclarir, sense entrar en el fons de la qüestió —potser després hi entrarem—, hi ha dos temes paradigmàtics, que el senyor Saura ha citat, com a mostra de la nostra poca sensibilitat social, i ha citat... —interessaria que m'escoltés el senyor Saura, senyor Fuentes, si...—, i m'ha citat el PIRMI, que ha parlat d'una quantitat, dient que aquesta quantitat és insufi-

cient —no vull entrar en la guerra de xifres, però no estava d'acord amb la quantitat que ell havia citat, però és igual, perquè el que ens interessa és el concepte... No, no, és igual, senyor Saura, li dono la raó; el que passa és que, conceptualment, és una quantitat ampliable. (*Remor de veus.*) No, no, no, és que això és molt important: «ampliable» vol dir que serà el que faci falta.

I l'altre tema que vostè ha citat, de la rehabilitació d'habitatges, com una altra prova d'insensibilitat —referència a l'alumnosi—, doncs, resulta que també és una altra quantitat, una altra partida, ampliable.

I que consti que per a un conseller d'economia les partides ampliables és el pitjor que hi ha. És una tècnica a la qual jo m'oposo tant com puc, perquè no saps exactament com acaba, i és el que genera dèficit. Però precisament hem aplicat aquesta tècnica per motius de sensibilitat social, i per això pujo a la tribuna per explicar-li-ho, perquè precisament són dues partides ampliables per la importància social que representen. I s'hi posaran els diners que facin falta, a mesura que es produeixin les necessitats.

Per altra banda, jo crec que, en el PIRMI, no és veritat que, això que vostè diu que havíem proposat com una gran propaganda del nostre Govern en matèria social, no és veritat que hagi funcionat tan malament. És evident que els inicis van ser lents, que hi ha unes condicions que forçosament hi ha d'haver en aquests temes, que són unes condicions que es van fixar d'acord amb els sindicats, que en aquests moments podríem dir que hi ha 5.000 persones acollides, que em sembla que és considerable, però sobretot que augmenten a un ritme de 150 famílies cada mes. I que el seguiment es fa amb l'aprovació dels sindicats.

Jo crec que podem estar satisfets, que aquest, que és un tema que vostè ja va criticar en anteriors ocasions, en aquests moments està funcionant, i funcionant relativament a satisfacció. (*Pausa.*) No volia estendre'm massa, era una intervenció puntual...

Sobre el tema de GISA, ho haurem de mirar en el Pressupost: jo estic segur que hi surten, les obres de GISA —en el paper que vostè ens ha ensenyat, evidentment, no hi sortien. Però, miri, jo li diré que són obres enormement importants, i que quan es parla de Política Territorial, de la Direcció General de Carreteres, s'ha de parlar d'un bloc, Direcció General de Carreteres - GISA, i que GISA, quan ho vam presentar, com que era de fet per fer la pota sud i el desdoblament de la Girona-Banyoles, i era d'urgència que havien d'estar acabades per als Jocs Olímpics, em sembla a mi que va rebre una mica el consens de tota la Cambra, i és un instrument eficaç.

I fa la pota sud —l'està fent a un ritme bo—, el desdoblament de Girona-Banyoles, també, i l'eficàcia de GISA permetrà que aquestes dues obres que es van començar tard estiguin abans dels Jocs Olímpics, que és un objectiu, evidentment, fonamental. I després està treballant en el desdoblament de la 152, fins arribar a Vic, en la Sant Boi - Castelldefels, que té molt a veure amb l'autopista de Sitges, o de Vilanova i la Geltrú i, després, en una obra importantíssima, que és l'eix transversal, que és un dels grans projectes, sempre retardat per manca de recursos, però que finalment s'ha iniciat i que es pensa continuar.

Dos temes, només, senyor Saura. La privatització, jo no entenc exactament què vol dir. Tenim conceptes diferents, de la

privatització. Tant de bo poguéssim privatitzar: vol dir que tindríem empreses públiques que podríem passar al sector privat! Per altra banda, les privatitzacions, que va començar la senyora Thatcher, doncs, les practica el senyor Ieltsin, les practiquen tots els països de l'Est, les practica el senyor Mitterrand, i les practiquen tots els governs, siguin de la ideologia que siguin. S'han privatitzat coses tan importants com canals de televisió pública, etcètera, a tot arreu del món.

Vostè, quan parla de la privatització, suposo que es refereix a les transferències a empreses privades, les transferències a famílies, que responen a subvencions afectades i ingressos finalistes —bàsicament, gratuïtat de l'ensenyament i pensions assistencials, van a famílies—, i a les transferències que poden fer, també, organismes autònoms a empreses i famílies. Doncs bé, tot el pes de tot això en el Pressupost del 92 representa el 6,4% del Pressupost, i en l'any anterior representava el 6,7%, i, per tant, no solament no hi ha una creixent privatització, sinó que hi ha una disminució.

Però és que, a més a més —ho hem dit diverses vegades—, precisament, el dèficit públic a Catalunya, que ara tot de sobte el descobrim, però que ha estat tradicional, i que tots l'havíem denunciat, el dèficit de la inversió pública a Catalunya és una constant de la nostra història. Degut a aquest dèficit, doncs, ajuntaments, privats, societats han entrat, per sort, en el camp de la sanitat, i en el camp de l'ensenyament —per sort per a tots plegats. I, això, és una estructura que tenim en el nostre país, i que resulta que com que el que interessa al ciutadà és el servei que se li dona, sigui públic o privat, nosaltres volem mantenir aquesta estructura: la volem, és una opció política. És la nostra opció política. Anem a les eleccions dient-ho i, per tant, després ho apliquem. I, aleshores, aquí sí que no ens podem posar d'acord, perquè nosaltres creiem que això és bo per a Catalunya.

Vostè diu que hi ha despesa corrent amagada en la sanitat. Escolti, hi ha tanta despesa amagada, en l'INSALUD, que nosaltres, per fer un pressupost més realista, jo li he dit que hi afegim 23.000 milions —que ens costen finançament, i que ens costen interessos. Per fer-lo més realista. I les desviacions que es produeixen són tan grans que, finalment, el nostre pressupost està més adaptat a la realitat que el de l'INSALUD —i és una denúncia que jo faig aquí, i que l'he feta a Madrid diverses vegades—, però, probablement, no ha està totalment adaptat a la realitat. I vostè això ho sap perfectament, i això funciona així.

No em voldria estendre, malgrat que el tema és interessant, potser tindrem ocasió de tornar-hi en alguna conquesta.

Bé, la intervenció del senyor Curto ha estat, senyor Curto, dins de l'estil catastrofista, apocalíptic i de riu de desgràcies al qual vostè ens té acostumats. El que passa és que és molt difícil agafar una línia conductora del seu discurs, perquè va malament això, i també allò, i allò altre, i grans opcions generals, i els tècnics del departament i, després, un detall de si els bolígrafs... En fi, jo m'hi perdo. Jo, senyor Curto, crec que una esmena a la totalitat és per discutir els grans eixos de la política del Govern.

Escolti, vostè considera que nosaltres fem malament incrementant la inversió, quan l'Estat la rebaixa d'un 13%? Digui'ns-ho, perquè, si hi està d'acord, hi està d'acord. Aquesta és una gran opció.

Vostè creu que fem malament que els tres departaments econòmics, en percentatge, siguin dels que més creixen? Digui'ns-ho. Perquè diu: «Vostès viuen al marge de la realitat de Catalunya, al marge de la indústria i de la construcció». Home!, si augmentem la inversió i si augmentem el Departament d'Indústria, i el de Comerç i Turisme, i el d'Agricultura —els departament econòmics—, vostè digui que els hem de disminuir, o que els hem d'augmentar més... I aleshores digui'ns d'on hem de treure recursos. Perquè vostè diu: «Ensenyament perd pes», uns pesos que, per cert, senyor Curto, el 0,16% de pèrdua de pes, el 0,02, vostè diu que és molt important, i jo el vull creure, però no hi perdem massa temps, m'entén?, amb aquests percentatges, vull dir, no..., vol dir que manté el pes. Però, és clar, si diu «el pes aquest, el baixa», per tant, què vol dir? Que l'hauria de mantenir i que l'hauria d'incrementar? Aleshores, què vol dir? Que hem de rebaixar Indústria i Energia? (*Remor de veus.*) No, no, és que ens ho ha de dir. És que una esmena a la totalitat és això, no és res més que això.

Perquè, els bolígrafs..., té mil ocasions, per fer esmenes sobre tres bolígrafs més o menys. Això, té totes les possibilitats de fer-ho: hi ha tot un debat en Comissió, hi ha el Ple final d'aprovació... Aleshores, jo voldria que vostè, aquesta frase de dir «és un pressupost que dona l'esquena a les aspiracions dels ciutadans de Catalunya»... I, això, per què? Perquè ho diu vostè? És perquè ho diu vostè? Perquè després em diu: «Representa el 14% del PIB».

Bé, escolti, els serveis d'ensenyament, els serveis de sanitat, els serveis de laboratoris i d'indústries..., això dona l'esquena, vostè creu, a les aspiracions dels ciutadans de Catalunya? Jo crec que no es pot fer un debat a la totalitat amb aquestes expressions.

Senyor Curto, això de la cançó de la competitivitat no és una cançó: és una realitat. Si a vostè li sembla que això és una cançó, jo em demano què pensa l'electorat de vostè, que la competitivitat és una cançó. Perquè la manca de competitivitat és el que porta a la situació econòmica que estem vivint.

Perquè li diré una altra cosa: al Mercat Únic del 93, ja hi som, eh? Vostè sap que el 70% de les exportacions catalanes van als països de la Comunitat? Vostè sap que el 67% de les importacions vénen dels països de la Comunitat? Vostè sap que el 85% dels turistes són dels països de la Comunitat, i que les inversions estrangeres en un 70% són dels països de la Comunitat, quan es parla de les inversions japoneses, que vénen molt al darrera dels països de la Comunitat? Per tant, al Mercat Únic del 93, ja hi som, eh?, al Mercat Únic, ja hi som, eh? El Mercat Únic ja s'ha fet. I una gran part de la crisi que vivim és perquè aquest Mercat Únic ja s'ha fet; per tant, la cançó de la competitivitat, encara que sigui la cançó de l'enfadós, nosaltres en seguirem parlant. En parla tot Europa, en parla absolutament tothom. Nosaltres som un país de base industrial, de petita i mitjana empresa; això ens afecta directament; per tant, aquesta cançó, posí's el cassette que vostè diu en el cotxe, anant i venint de Tortosa, perquè, sí, és la nostra cançó. (*Remor de veus.*)

El Departament de Treball —jo li diria el que he dit al senyor Saura—, Direcció General de Carreteres, GISA... Escolti, l'ensenyament, jo no sé si és prioritat o no; tampoc ho he dit d'una manera específica; però, sap què passa, que l'ensenyament en el nostre Pressupost augmenta d'un 15%, i en el Pressupost de l'Estat augmenta d'un 7%. Per tant, si augmentar el doble i te-

nir una direcció general d'universitats que augmenta el 40% no considera vostè que és un esforç en el Departament d'Ensenyament i en el tema de les universitats, jo ja no sé com posar-m'hi, perquè realment aquest és un tema importantíssim. Que perd pes Política Territorial? Home, si la inversió creix d'un 17,9%, i en el pressupost consolidat d'un 21%, i la inversió va bàsicament a Política Territorial i Obres Públiques, i que l'Estat baixa la inversió en un 13%, com pot pujar vostè a aquí, a aquesta tribuna, i dir-nos que perd pes. Vostè pot pujar i dir: «Escolti, hi ha una política de contenció a l'Estat que es tradueix en una disminució de la inversió. Per què no fan vostès el mateix? Per què pugen vostès la inversió en lloc de disminuir-ho? Perquè aquesta sí que és una diferència amb la política de l'Estat, una diferència meditada, pensada i que podem justificar; però no pugi aquí a dir-nos que no donem prioritat a aquests temes, perquè més aviat jo crec que podria pujar a dir-nos que en donem massa.

Bé, el tema dels percentatges del deute, vostè sempre el diu referint-se a la llotja on hi ha els funcionaris d'economia i Finances. Home, jo crec que de percentatges, senyor Curto, en sabem fer, no? Suposo que vostè, això, no ho dubta. Vostè, quan parla de deute més... diu deute inicial; home, vostè sap que en el curs de l'any passat hi va haver un crèdit extraordinari que, per cert el felicito; el felicito perquè vostè des d'aquesta tribuna va dir: «aquest any hi haurà un crèdit extraordinari». I hi va ser. I aquest any no ho ha dit; potser és que no hi serà. (*Remor de veus.*)

Bé, per altra banda i últimament, senyor Curto, perquè m'allargo massa, no es pot parlar que vostè creu que s'hauria de privatitzar —ho ha dit: que és un discurs que respon al seu Grup, i ho trobo molt bé— i després dir, criteris empresarials: «aplicar el màxim de criteris empresarials». GISA és un intent de criteris empresarials que estan copiant altres administracions de l'Estat. I el Servei Català de la Salut és la introducció de criteris empresarials a la sanitat. Per tant, suposo que en aquests temes hi estem d'acord; però després no ens pot dir que estem desadministrant l'Administració, perquè això és contradictori. Vostè, en un mateix discurs, té la virtut de dir moltes coses contradictòries. Nosaltres fem això, sí, fem GISA —ja li ho dic— i el Servei Català de la Salut, això, introduir criteris de gestió empresarial a l'Administració; s'està fent també a tot arreu. Es farà bé o malament, però s'està fent; és una tendència. Però aleshores no ens critiqui per l'altre.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Saura té cinc minuts.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Hi ha una primera qüestió que quan li recordi al senyor Conseller estic segur que s'enrecordarà, que és que en aquest debat que vam tenir, en el transcurs del debat hi va haver una persona, el representant de Comissions Obreres, que va dir que «competitivitat» no era «progrés». El senyor Conseller va entendre que ho havia dit jo, em va replicar i quan va acabar li vaig dir: «escolta, Conseller, això no ho he dit jo». Suposo que ho recordarà; simplement per dir-li que jo no vaig fer cap... (*remor de veus*), però que, en tot cas, que no ho vaig dir jo, eh? Per tant, en Joan Saura no va dir que «competitivitat» era «progrés», i coincideix en els termes que vostè ha dit: competitivitat no és progrés; sense competitivitat no hi ha progrés, molt bé.

Dit això, dir que la crítica fonamental del nostre Grup és dir: «bé, aquests Pressupostos són, socialment, inacceptables». Davant d'això —ja ho hem explicat— salut laboral, sanitat. Davant d'això vostè ens contesta amb tres coses; ens diu: «escolti, és que Treball, com que ens han traspasat ocupació, d'Europa ens donaran molt diners». I a més ens diu: «i pensi vostè que PIRMI i rehabilitació són ampliables». Senyor Conseller, per a nosaltres és una contesta molt, molt feble. Què passa amb salut laboral? N'ha estat parlant set minuts; què passa amb salut laboral? Què passa amb els plans d'ocupació? Què passa amb sanitat, amb la reforma de l'assistència primària? De tot això, de les dades que ha donat, per cert, o vostès tenen altres pressupostos que nosaltres, o de les dades que he donat, inclosa GISA, no hi ha una sola pàgina d'aquest volum, d'aquests volums del Pressupost que expliqui quines són les obres de GISA. El senyor Esteve Tomàs, que s'ocupa d'aquests temes, també fa així amb el cap. GISA només està en el volum d'empreses, d'empreses públiques, enlloc més apareix; i hi ha aquestes dues pàgines que jo he dit. I, com que aquesta tarda continuaran, si em fan arribar en quin volum i a quina pàgina està, jo amb molt de gust sortiré i públicament retiraré el que estic dient aquí: no hi ha cap explicació de quines obres es fan.

Per tant, senyor Conseller, crec que la resposta que vostè em diu en relació amb que la justificació que aquest és un pressupost social no ens convenç, i, en concret, en les dues coses que ha dit —la PIRMI i la rehabilitació—, aclarir també dues coses. Jo recordo perfectament que en la discussió el primer any de quina quantitat pressupostària assignàvem a la renda mínima d'inserció, el senyor Conseller de Treball va dir, quan aquí parlàvem de 300 o 400 milions, va dir: «pensin, vostès, que això s'aplica mig any; que siguin 150 i deixem-los ampliables». Eren 150 per mig any. En aquest any, en l'any 92, són 150 per a tot l'any. Jo no sé si són 5.000 persones, si dividim 12 milions de pessetes —que és 12 elevat per 10 a la 6, partit per 5, perquè és 10 a la 3— serà tant com dir que els donem 3.000 pessetes. No pot ser 5.000. Si vostès divideixen 150 milions per dotze mesos són 12 milions per mes. I si vostès divideixen 12 milions per mes, per 5.000, quan fa?: 3.000 pessetes, estem donant 3.000 pessetes a 5.000 persones?

Bé; es diu: «és que és ampliable». Home, què és el que veiem? Que l'any passat també ho era, d'ampliable i es va quedar com estava, eh? Que fora bo que des del Govern es digués quina quantitat es vol donar amb això.

En el tema de l'habitatge. Jo el que he dit d'habitatge —i ho mantinc—, he dit, primera, que creixen totes les partides globalment d'un 5,1% —jo no he dit que disminueix—, d'un 5,1%. Però he dit una altra cosa: que la partida de promoció pública d'habitatge del Pressupost baixa un 11%. Això, també els números que jo tinc, els que tenim, baixa un 11%. Vostès, a la promoció pública d'habitatge hi dediquen menys diners. Aleshores em diuen: «proposem una rehabilitació, que és ampliable»; molt bé, molt bé. Resulta que tots aquells temes socials són ampliables. Ara, senyors i senyores diputats, per quina raó en el tema de les promocions culturals, els Jocs Olímpics i l'Expo hi posen 2.000 milions?; per què no hi posen 1.000 pessetes ampliables? Per què no ho fem al revés? Jo els proposo que ho fem al revés, que posem a la renda mínima d'inserció 500 milions de pessetes; i que en promocions culturals, en promocions culturals per a l'Expo i els Jocs Olímpics, que hi ha 1.600 milions de pesse-

tes, hi posem 10 pessetes ampliables. O és que posar ampliable en un lloc i en un altre quantitat fixa no expressa voluntat política? I vostès n'estan expressant una: que en algunes partides posen grans quantitats.

El senyor Conseller deia, a més: «què vol dir privatització?» Miri, vostè ha començat dient que el tant per cent de Treball no volia dir res, i després diu, el senyor Conseller diu: «Miri, nosaltres hem passat d'un 6,9 de diners transferits de privatització a un 6,4; per tant, estem disminuint». I això, qui no sàpiga més números pot dir: home, no està malament 6,4, però és que el pressupost de tot Treball és 0,8; i el de Justícia és l'1; i el de Cultura, el 0,9. Quan vostè ens diu que ha baixat del 6,9 al 6,4, el que no diu és que el 6,4 és la suma de quatre o cinc departaments sencers de la Generalitat. Això és el que no està dient.

Privatització, tres idees i acabo. Primera idea: vostès no controlen els diners que passen. És a dir, la Llei de Finances Públiques deia: «les subvencions que es passin a empreses privades seran sotmeses a auditoria». Vostès, fa tres anys, aprofitant una disposició addicional de la Llei de Pressupostos del 87, van modificar això; ho van fer com sempre, van dir: «allò que diu la Llei de Finances s'haurà d'ajustar al Pla que faci el Conseller». I jo li vaig preguntar al cap d'uns mesos al senyor Conseller quin era aquest Pla? I aquest Pla era que no hi havia ni una sola auditoria a cap empresa privada, ni una. I això és el que ha continuat, què els estic dient? Evidentment que cal concertar diners amb la societat civil, però quin control exerceixen vostès? No només no n'exerceixen cap, sinó que han modificat allò que deia la Llei de Finances Públiques. I el que estem dient és que quan es privatitzen quantitats d'aquestes, 69.000 milions de pessetes, seria bo que ho controlessin. I exemples de privatització? —el llum vermell. Miri, dos. Per exemple, l'any passat; el Departament d'Ensenyament va dedicar, si no recordo malament —potser m'equivoco, eren 100 milions o 200—, 1.400 o 1.500 milions de pessetes en concerts amb escoles privades per als nens en edat infantil, de 0 a 6; que el que volia dir és que gent que ja anava a l'escola els ho feien més barat. En canvi, no es van incrementar aquests diners perquè més gent, més nens puguin anar a l'escola pública. Aquest any passa una cosa semblant.

Per a nosaltres, aquest sistema de privatització no és bo; volem que els diners de l'Administració serveixin per eixamplar el nombre de persones que poden gaudir d'aquests béns.

Un altre exemple, en sanitat —i és l'últim—, els ho he dit. En aquests moments, a l'àrea d'Hospitalet-Vandellòs, a l'àrea de sanitat és possible que hi hagi per primera vegada una gestió d'una assistència primària que no sigui del Servei Català de la Salut; o per primer cop es dona a una mútua, a la Mútua de Terrassa, la construcció d'una àrea bàsica de salut a Olesa. I el Servei Català de la Salut sembla que es vol convertir no en prestació de serveis, sinó en intermediari que adjudica altres serveis. Això és una privatització que també rebutgem; això, volem dir.

Per tant, no estem en contra que es concerti amb la societat; estem en contra d'aquesta quantitat tan important en relació amb els departaments, que es controli i que l'ensenyament i la sanitat, per a nosaltres l'eix fonamental dels Pressupostos i de la gestió del Govern, ha de ser assegurar que tothom pugui gaudir d'aquests serveis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. El senyor Curto, també cinc minuts, però que siguin de veritat.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, la veritat, senyor Conseller, és que si jo arribo a saber que el fet de tocar lo dard o la diana a vostè el disgusta d'aquesta manera, doncs, hauria canviat completament lo discurs. No val tant, no val tant el que es diu aquí com l'amistat i la relació personal. (*Remor de veus.*) Però hi ha una cosa, senyor Conseller, és que formulo aquesta afirmació, senyor Conseller, perquè li he vist la cara d'enfadat; estava molt enfadat, molt irritat amb mi. Però en qualsevol cas, senyor Conseller, permeti'm que li digui que no s'hi val aquí, pujar en esta tribuna i intentar confondre la gent amb afirmacions que jo no he formulat, a veure si podem aconseguir que els titulars de demà dels diaris diguin: «Curto ha parlat de bolígrafs». Digui'm una vegada que jo hagi parlat de bolígrafs i li retiro l'esmena a la totalitat. Digui'm un sol paràgraf en què jo hagi dit que no vull inversió, i li retiro l'esmena a la totalitat. Però és que, a més, hi ha una altra cosa: és que encara que ho hagués dit per error, és que ningú s'ho creuria, perquè hi ha coses que no «colen» a l'opinió pública. I contradiccions, senyor Conseller? Home, tots en tenim. Em deia el President de la Generalitat que ell és qui més en té, de contradiccions. Però, contradiccions en lo sentit que vostè ha volgut dir respecte de la privatització d'empreses, ni una; una cosa és privatitzar empreses, privatitzar gestió amb seriositat, una cosa és esta i l'altra és crear empreses de la Generalitat. És allò que li deia del deute i de l'endeutament, comparacions no homogènies.

Què vol que digui en sortir en aquesta tribuna? «Ra, ra, ra, Convergència guanyarà, vostès són los millors»? No veu que no pot ser, senyor Conseller; no veu que objectivament, objectivament, faria un flac favor a est Parlament que m'està pagant? No veu que no pot ser així? Perquè vostè, senyor Conseller, per sort o per desgràcia —però és molt alliçonador— també coneix el que és estar a l'oposició. I què me'n diu, del 14,4% del PIB referit al pressupost consolidat?, si això, senyor Conseller només és una dada comparativa a efectes que la gent vegi com és d'expansiu lo seu Pressupost. De la mateixa manera que vostè em diu a mi: «puja aquí a dir això». Digui vostè que aquest és un pressupost expansiu, digui-ho vostè, també.

Què me'n diu, de l'increment de l'atur? Lo més elevat en termes relatius del 1984! És que jo els he de donar la culpa a vostès? No, senyor, senyor Conseller, però vostès surten als mitjans de comunicació i diuen: «Miri, l'atur ha baixat a Catalunya». Doncs, miri l'atur, ara, ha pujat, des de 1984. Sí, molt poquet, ja ho sé, molt poquet. I diu: «Home, no parléssim del 0,032!» És que vostè sap, senyor Conseller —vostè ho sap—, que és molt important, això. Vostès surten als mitjans de comunicació i diuen: «Com podem acaparar l'atenció del ciutadà?» Ensenyament, sanitat, política territorial... Si ja està bé, si jo no li dic res, senyor Conseller; vostès governin i facin lo que millor els convingui, però deixin que jo després els demostrï que no són accions prioritàries del Govern. I no passa absolutament res. Home, que ja sabem que a Ensenyament ha de créixer més la despesa corrent que la inversió. Evidentment que sí, però no em digui que és acció prioritària. Miri, d'Indústria no m'ha dit res, no l'he anomenat, jo, Indústria. No l'he anomenat. Benestar Social, no l'he anomenat. I he començat, senyor Conseller,

dient-li que jo reconeixia tots los esforços que vostès han fet i que, a més, compten amb lo nostre suport.

I és la tercera o quarta vegada que dic des d'esta tribuna que la tasca de manar és més difícil i més ingrata que la de creure, però cada u hem de jugar los nostres papers. Què em respon, senyor Conseller, de la corresponsabilitat del Govern en matèria ocupacional? Miri, les xifres les té allí, en aquell Pressupost. Les mateixes xifres, afusellades, clavades, les mateixes xifres de l'any passat; i llavors diem: «No, és que nosaltres fem molt per l'ocupació». Miri, doncs, almenys callin, no diguin res, i així l'oposició no els criticarem.

Han volgut sortir, senyor Conseller, parlant de prioritats als mitjans de comunicació perquè, com li he dit abans, és una manera de sensibilitzar l'opinió pública i és una manera d'arribar a l'emoció humana; però tampoc passa res, senyor Conseller, per dir les veritats: «Això i això no ho podem fer». I no sempre, senyor Conseller, no sempre, donant la culpa als mateixos, perquè el seu informe econòmic i financer —que li he dit que consta de 256 pàgines— parla de tot: de com ens maltracten estos senyors de Madrid, estos *tios* que no ens volen donar res aquí. Entrem en lo que a nosaltres ens interessa, Conseller. S'ha parlat dels Estats Units, de Cuba, no sé quants caps de govern ha anomenat vostè. Parlem de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona! Les ha anomenat, aquí, en lo torn de rèplica, senyor Conseller? Les ha anomenat? Parlem de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona!

I a mi, senyor Conseller, li ho torno a repetir, me sap molt de mal prendre'm estes feinades que em prenc: diners de la butxaca per arribar a l'entranya d'estos Pressupostos. Me sap molt de mal tot això per arribar a un resultat com est, un disgust per part de vostè (*remor de veus*), i haver de sortir aquí a clarificar-li unes coses, senyor Conseller, que jo no he dit.

Li adverteixo que vulnerar o arribar a la candidesa dels mitjans de comunicació, intentar això és una tasca molt difícil. Li ho dic de veritat, i ho sé per pròpia experiència, pel que he vist pel meu costat. Sap?, és molt difícil. (*Rialles.*) Per tant, no es pot parlar de si «Curto ha dit "bolígrafs"», no es pot parlar de «què dirà el seu electorat respecte que no vol privatitzar.» Ja ho crec. Tot privatitzat, senyor Conseller: absolutament tot. (*Rialles.*) I una altra cosa, senyor Conseller: jo, l'any passat, li vaig formular una afirmació molt seriosa quant a l'Administració de la Generalitat: 112.000 funcionaris, 108.000 funcionaris... Senyor Conseller, agafi el bou per les banyes i comenci a netejar esta Administració, perquè, si no, li marcaran gols a vostè com els que li han marcat en est Pressupost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Passem a la tercera esmena a la totalitat, que és presentada per l'Agrupació Parlamentària del CDS. Té la paraula l'illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, quan acabi la vigència d'aquest Pressupost que ara estem debatent estarem plenament incorporats ja a Europa. És a dir, aquest Pressupost és l'últim esglaió de l'escala de la nostra plena incorporació europea. El problema ja no és, des de fa temps, si anem cap a Europa o no, sinó de quina manera entrarem a Europa i, fins i tot —encara que avui no parlarem d'això—, en quina Europa entrarem.

L'economia espanyola —ho ha dit el Conseller, no hi insistiré— va entrar al llarg del 1990 —encara hi continua— en un pro-

cés progressiu de desacceleració de la seva activitat econòmica. Aquest afebliment de la nostra economia, accentuat per la crisi del golf Pèrsic, ha comportat una aturada notable, amb moltes decisions de despesa, tant de consum com d'inversió. Com a resultat, el creixement del PIB passà del 5,5% el 89 al 3,7% del 90 i enguany aquest creixement s'haurà mogut —com ens ha dit el nostre Conseller— al voltant del 2,4%.

Convé remarcar —després ens hi tornarem a referir— que en el terreny de la inflació els resultats de l'economia catalana són menys favorables que per al conjunt de l'Estat, en la mesura que la inflació catalana dels darrers anys s'està situant entre el 7 i el 7,5%; és a dir, entre un punt i un punt i mig per sobre de la taxa mitjana d'inflació del conjunt de l'Estat. Taxes, ambdues, netament superiors a les mitjanes dels nostres principals socis comercials i dels països que ens aporten la major afluència turística. L'evolució de la indústria catalana s'ha caracteritzat durant 1990 i 1991 per una pèrdua de dinamisme, malgrat que el sector de la construcció —un sector molt important, pel que fa al nivell de la seva activitat— ha mantingut un fort dinamisme, seguint, aquest dinamisme, la línia ascendent que ja va iniciar l'any 1986; dinamisme, però, que, influenciat substancialment per l'execució de les infraestructures relacionades directament o indirectament amb els Jocs Olímpics del 92, serà pràcticament impossible de mantenir, com ja així ho comencen a assenyalar alguns indicadors.

No podem deixar de referir-nos al fet —ja que parlem de construcció— que la construcció residencial ha augmentat en tot l'Estat al llarg del 1990 un 14,35% en el nombre d'habitatges acabats. A Catalunya, aquests han experimentat una lleugera davallada del 2,3%, si bé la disminució d'aquesta petita davallada prové, bàsicament, dels acollits al règim de protecció oficial, que han baixat el 35%, ja que els de promoció lliure han experimentat un petit augment del 4,8%. Aquest augment, que és petit en el conjunt, no ha pogut contrarestar —com feia en anys anteriors— la línia de disminucions dels acollits al règim de protecció oficial. Paral·lelament, la totalitat d'habitatges iniciats foren 37.000, xifra molt per sota dels 63.000 d'un any abans, fet que, com ja s'ha dit, comportarà una davallada del ritme d'activitat constructora d'aquest àmbit, de l'àmbit de l'habitatge, i que contribuirà a impedir el manteniment del dinamisme del sector de la construcció en el futur immediat a casa nostra.

Ja per acabar aquesta breu anàlisi introductòria, hem de dir que al llarg del 1990 i 1991 el sector turístic ha mantingut una petita tendència a la baixa experimentada el 1989, tant a nivell estatal com a nivell català. Els resultats s'han afeblit, tant pel que fa al nombre de visitants, com pel que fa al volum d'ingressos derivats d'aquest sector, uns i altres en uns percentatges aproximats del 2-3%.

Davant d'aquesta situació presidida per una certa incertesa, el Govern ens presenta uns pressupostos de característiques netament expansives. Uns pressupostos consolidats que pugen a 1,4 bilions de pessetes enfront dels 1,2 bilions de pessetes dels de l'any anterior, amb un creixement superior al 16%; uns pressupostos el creixement dels quals els situa al voltant del doble del creixement del conjunt de la nostra economia; un pressupost que, així concebut, no només no contribuirà a la reducció de la nostra ja preocupant taxa d'inflació, sinó que contribuirà clarament a incrementar-la.

Senyores diputades, senyors diputats, sempre que parlem de Pressupostos, tots plegats tenim una certa tendència a parlar només de despeses i ens oblidem, també moltes vegades, de la contrapartida d'ingressos. Avui jo vull contribuir a canviar aquesta tendència parlant d'ingressos i parlant de despeses. Dels ingressos, que corresponen bàsicament a tres grups —corrents, operacions de capital i operacions financeres—, els corrents representen 1,15 bilions de pessetes; és a dir, representen el 88% del total. De tot aquest bloc d'ingressos corrents, les transferències corrents —és a dir, les partides de subvencions d'altres administracions, bàsicament de l'Administració central— representen 0,9 bilions; és a dir, el 70,8% del pressupost total d'ingressos. Convé destacar —com a resum d'aquest bloc— que el creixement previst dels ingressos corrents és només de l'11,9%; és a dir, gairebé 5 punts menys que el creixement del Pressupost global. Els ingressos per operacions de capital, que representen 69.000 milions de pessetes, creixen el 67%, exactament el mateix percentatge de creixement que representen les transferències de capital d'altres administracions. Finalment, el tercer grup d'aquests ingressos, els ingressos d'operacions financeres, el deute, experimenten un creixement del 23,4%, i ja s'ha comentat abans.

Pel que fa a l'origen d'aquests ingressos, al conjunt d'ingressos propis de la Generalitat —és a dir, d'aquells ingressos sobre els quals, d'acord amb la LOFCA, es té plena competència normativa— es produeix —i d'això no s'ha parlat— una reducció del 2,7% respecte dels ingressos pressupostats l'any anterior. Aquests ingressos, que l'any passat es preveien de 39.977 milions de pessetes, passen a una previsió de 31.125 milions de pessetes enguany. Cal destacar en aquest capítol la brutal disminució dels ingressos previstos per l'EAJA, que pateix una pèrdua d'ingressos del 56,8% respecte als ingressos de l'any anterior. Ingressos que eren de 4.626 milions —ingressos previstos— i que l'any que ve es preveu de només 2.000 milions de pessetes.

Els ingressos previstos pel sistema de finançament dels serveis traspasats —segon bloc— per l'Administració de l'Estat passen de 495.000 milions de pessetes a 594.000 milions de pessetes, amb un increment del 20%. És a dir, quasi 4 punts per sobre del creixement del Pressupost global. Les transferències de fons del sistema conjunt de la Seguretat Social varien de 382.000 milions de pessetes l'any passat a 437.000 milions de pessetes l'any 92, amb un increment del 14,4%.

La participació dels ens locals de Catalunya en els ingressos de l'Estat, concepte en el qual —jo crec que també ho ha dit el Conseller— únicament l'Administració de la Generalitat fa d'intermediari, fa de caixer, únicament creix del 8,3%, i passa de 155.000 milions de pessetes a 164.000 milions de pessetes. Aquest és, potser, el millor indicatiu de tota una política de menysteniment del poder local; política de menysteniment en la qual són responsables el Govern socialista i el Govern de Convergència i Unió. Per aquest camí, la proposta del 50-25-25 cada dia esdevé una entelèquia més gran.

Finalment, l'endeutament —l'endeutament que es contracta enguany, per parlar amb claredat— creix, com ja hem comentat, el 23,4%, i passa de 66.000 milions de pessetes l'any passat a 82.000 milions de pessetes enguany. En resum, podem dir que la recaptació d'ingressos propis de l'Administració de la Generalitat —és a dir, ingressos propis per la LOFCA més endeu-

ment— creix el 15%; que les transferències de l'Administració central per serveis transferits i sistema de seguretat social creixen el 17,57% i que, com ja hem dit, la participació dels ens locals de Catalunya en els ingressos de l'Estat creix el 8,3%.

De tot això, en podem treure les següents cinc conclusions primeres. Un: és molt millorable el sistema de recaptació d'ingressos propis per part de l'Administració de la Generalitat, molt significativament pel que fa a la gestió de l'EAJA.

Segon: el creixement de l'endeutament, encara que la càrrega financera estigui lluny de representar el 25% del Pressupost, màxim que permet la legislació, però que no obliga la legislació, continua pel preocupant camí de creixement dels últims anys, i contribueix a incrementar la nostra taxa d'inflació. Ahir, quan vàrem examinar el Compte del 89, vàrem dir que, del 86 al 89, el total de l'endeutament viu va créixer el 50%, i aquest camí continua. El fet de comparar aquest nivell d'endeutament amb l'endeutament —molt més preocupant, això sí— que tenen altres administracions, la veritat és que, per a mi, és..., té molta poca importància: a mi em preocupa molt poc el deute que tenen els meus veïns, em preocupen els meus deutes.

Tercer: l'increment de finançament dels serveis transferits per part de l'Administració de l'Estat és molt significatiu, i passa a representar el 45,3% del conjunt del pressupost d'ingressos de la Generalitat. Aquest increment..., aquest increment, que efectivament reforça una mica la feble posició, el dolent tractament que rebem a Catalunya del vigent —encara— sistema de finançament, aquest sistema de finançament que ens situa, ens situava en el 94% del conjunt d'ingressos de la resta de comunitats autònomes que tenen el mateix nivell competencial..., evidentment potser aquest 94% s'incrementarà fins al 96, 97%, per aquest procediment, però, òbviament, ens quedarà molt lluny encara de la situació molt més favorable que tenen les comunitats de règim foral, que se situarien en percentatges de l'ordre del 150%, si prenem el 100 com a mitjana de tots. Aquest increment, però, com que abasta una part molt significativa del Pressupost, contribueix també a l'increment de la nostra taxa d'inflació.

Quarta conclusió: les transferències corresponents al sistema de la Seguretat Social s'incrementen del 14,4% i perden pes —0,5%— en el conjunt del Pressupost.

I cinquena: resulta tan intolerable com incompreensible el menyspreu de l'Administració central i de l'Administració de la Generalitat respecte de les corporacions locals de Catalunya. L'increment de la participació, per part d'aquestes, en els ingressos de l'Estat, creix la meitat del Pressupost de la Generalitat, i creix quatre punts menys que el creixement del Pressupost de l'Estat. La inexistència en el Fons de Cooperació Local de Catalunya de partides directament destinades a la participació dels municipis en els ingressos de la Generalitat és la segona constatació d'això que acabo de dir.

Dèiem al principi d'aquesta intervenció que aquest Pressupost representaria l'últim esglaó de la nostra plena incorporació europea. Deia el President Pujol, en la seva intervenció en la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, el 25 de juny d'enguany, que estava d'acord amb la necessitat urgent que tot el país fes un gran esforç de competitivitat, ja que un dels grans desafiaments, potser el més important que té Catalunya en aquests anys 90, és estar en condicions de competir amb els països més avançats. Hi estem d'acord. Si tot el país ha de fer

un esforç de competitivitat, també el Govern ho ha de fer —potser el Govern ho ha de fer en primera línia, és el primer obligat a fer-ho.

El President Pujol es va referir, en l'esmentat discurs, a un total de quinze punts, que no són tots, però sí, segurament, els més importants d'aquells que condicionen la competitivitat: són els sous, la Seguretat Social, els beneficis, la fiscalitat, el cost del diner, la cotització de la pesseta, les infraestructures, el transport, el cost del terreny industrial, la formació i l'ensenyament en general, la recerca i la tecnologia, la promoció del comerç exterior, el cost de l'energia, el medi ambient i el suport a les empreses. Raons de temps, d'una banda, i raons d'oportunitat —sobretot oportunitat competencial—, d'altra, m'impedirán referir-me en aquesta intervenció a tots aquests quinze punts. Em pronunciaré només sobre uns quants.

Començarem parlant de les infraestructures. Un país que vol ser competitiu, un país que ha de ser necessàriament competitiu, ha de saber o ha d'intentar saber com vol ser, com vol estructurar-se. Les primeres preguntes que ens fèiem l'any passat en ocasió del mateix debat que fem ara, referit al Pressupost del 91, eren tres: quin país volem, quin país volem construir, quin país volem omplir de contingut. Doncs, aquelles tres mateixes preguntes enguany continuen vives: l'any passat no ho sabíem, aquest any tampoc.

No sabem el model estructurat de país que tots plegats hem de desenvolupar, no coneixem aquest model, el model que, precisament, ha de definir el polèmic Pla Territorial General de Catalunya, del qual tant —i, pel que es veu, tan inútilment— hem parlat en aquest Parlament. Fa un any i mig —un any i mig— vàrem celebrar en aquest Parlament un debat monogràfic sobre política territorial, i en una de les resolucions, aprovada per la unanimitat de totes les forces polítiques amb presència, constà el compromís del Govern de presentar-lo abans que finalitzés l'any 1990. Ha finalitzat 1990, està a punt de finalitzar 1991, i el Pla Territorial General de Catalunya continua sense aparèixer. En alguna comissió parlamentària s'ha parlat, des d'instàncies properes al Govern, que el Pla està ara subjecte a reconsideració en funció dels resultats de l'últim cens de població: sense comentaris. No tenim Pla General; tenim, però plans sectorials. Permetin-me que em refereixi a alguns d'ells.

Pla de carreteres. Un pla aprovat l'any 1985, un pla que, aquest com tots, ha de ser un conjunt ordenat i programat d'actuacions. Doncs, bé, si un pla és això que jo dic que és un pla, el Govern de la Generalitat em dona la raó perquè jo digui que poc cas en fa, del seu propi Pla de carreteres. Si l'any passat, a tall d'exemple, ens preguntàvem què s'havia fet, per exemple, de l'itinerari A-01, que preveia aquell Pla, de Malgrat a Figueres, enguany podem veure amb ingènua satisfacció que ens consignen 1.050 milions de pessetes del tram Malgrat-Lloret-Tossa, i desitjar, de tot cor, senyores diputades, senyors diputats, que en aquest cas es compleixin millor els terminis que no pas s'ha fet en l'eix transversal, que tenia l'any passat una consignació de 700 milions de pessetes i justament fa una setmana que s'ha posat la primera pedra —o que s'ha tret la primera pedra, per parlar amb més propietat. Per cert que, de totes aquestes informacions, ens n'hem d'assabentar a través de la premsa: cap referència, cap referència a una obra d'aquesta importància —segons ens deia el Conseller d'Economia i Finances, l'eix

transversal—, cap ni una referència a l'eix transversal en els Pressupostos de l'any 1992.

Ningú que vulgui examinar amb rigor el llistat d'inversions que se'ns proposa en el Pressupost d'aquest any seria capaç de dir que el conjunt d'aquestes obres obeeixen a cap tipus de pla ordenat. Un llistat d'obres que representen una inversió total, a càrrec de la Direcció General de Carreteres, de 27.000 milions de pessetes —exactament, 1.000 milions de pessetes menys que l'any passat, a càrrec de la mateixa Direcció General—; un llistat d'obres en el qual s'inclouen consignacions per a obres ja fa temps finalitzades, com, per exemple, el pont sobre el riu de Tortosa o molts trams de l'eix del Llobregat; un llistat —deixin-me ironitzar, senyores diputades, senyors diputats— molt sobtadament preocupat pel control de la qualitat de les obres, un llistat tan preocupat per aquesta qualitat de les obres que dedicarà 889 milions de pessetes —així ho diu el llistat— al control de qualitat del tram de carretera de Gandesa al Pinell de Brai.

Parlem ara, ni que sigui breument, d'altres infraestructures: de les infraestructures hidràuliques. Aviat farà dos anys que s'aprovà en aquest Parlament la Llei d'Infraestructures Hidràuliques, aprovada per àmplia majoria —recordo els vots del Grup de Convergència i Unió, del Grup Socialista i dels vots de la nostra Agrupació Parlamentària—, mitjançant l'aplicació de la qual se'ns va dir que es pretenien recaptar cada any 12.000 milions de pessetes, que serien destinades, exclusivament, a la millora del finançament de l'execució d'obres d'infraestructura hidràulica. A l'hora de fer els Pressupostos, els Pressupostos de l'any passat, els Pressupostos d'enguany, els 12.000 milions de pessetes han passat a convertir-se en 9.000, només; doncs, bé, quan hom examina els pressupostos de la inversió prevista per a la Junta d'Aigües s'adona que pugen a 9.442 milions de pessetes, xifra pràcticament coincident amb la recaptació prevista del cànon d'infraestructura hidràulica, la qual cosa vol dir que aquests Pressupostos traslladen a l'usuari de l'aigua tot, absolutament tot, l'esforç inversor en matèria d'infraestructures hidràuliques, amb la qual cosa —i això no dic que sigui absolutament dolent, però no li trec la importància que té— convertim les infraestructures hidràuliques de Catalunya, totes les infraestructures hidràuliques, en obres de peatge hidràulic.

Fóra bo, fóra bo, davant de campanyes que ja estan al carrer, que el Govern de la Generalitat dediqués alguna part de les substancials quantitats que dedica a les seves campanyes d'informació a informar el contribuent de les quantitats que paga pel rebut de l'aigua, no fos cas que el rebut de l'aigua —no només el preu de l'aigua: el rebut de l'aigua— acabés, acabés... —i no vull dir que jo sigui un incitador d'aquesta iniciativa precisament—, però acabés amb mobilitzacions semblants a les que es van produir, malauradament, amb el Pla de residus.

Ja m'he referit al començament de la meua intervenció, en efectuar la breu anàlisi de la nostra situació econòmica, a la problemàtica general de l'habitatge i, fonamentalment, a l'habitatge de protecció oficial, situació preexistent que aquest Pressupost es limita, pràcticament, a consolidar —l'il·lustre Diputat senyor Saura ja s'hi ha referit en la seva intervenció, quan ha parlat, únicament, d'un increment del 5% en les seves inversions—; en termes similars ens podríem referir a la problemàtica del sòl industrial. No insistiré ara, per raó de temps, sobre aquests temes; quan parlem de les esmenes als departaments tindrem temps de parlar-ne.

Al mateix moment del debat trasllado el nostre posicionament detallat sobre la recerca i la innovació tecnològiques, perquè dins d'un any haurem de competir —òbviament en manifestes condicions d'inferioritat— amb països més avançats que el nostre, que dediquen entre el 3 i el 4% del seu PIB a la investigació, mentre que nosaltres encara no hem arribat a l'1.

No puc, però —no puc, però—, acabar aquesta fase de la meua intervenció sense referir-me a la problemàtica del medi ambient, una problemàtica que ha constituït un dels eixos més importants de la nostra política al llarg de tota la Legislatura present. Tots varem saludar amb profunda satisfacció el naixement de la nova Conselleria —si se'm permet, amb satisfacció més legítima aquells que havíem estat el pare de la criatura—, tant pel fet que hi hagués un nou departament encarregat d'aquests temes i dotat, si hagués estat possible, de totes les competències mediambientals com pel fet del nou tarannà amb el qual el Govern de la Generalitat semblava enfrontar-se a la problemàtica mediambiental a casa nostra.

Doncs, bé, ja tenim Departament de Medi Ambient, que neix, des del nostre punt de vista, amb importants hipoteques: hipoteques no només immobiliàries, senyor Conseller, no només derivades de l'adquisició de la seva magnífica seu —3.000 milions de pessetes, quasi 600.000 pessetes metre quadrat—, sinó també per la importància prevista de les seves despeses inicials de funcionament, que representaran, entre personal i despeses diverses, el 21,32% del seu pressupost. Confirma aquest pressupost el nou previst tarannà mediambiental per part del Govern? Permeti'm dubtar-ho, en considerar que la Junta de Residus pretén recaptar només 5 milions de pessetes —cinc— pel concepte de multes i sancions, i la Junta de Sanejament, 30 milions de pessetes pel mateix concepte —per cert, ja que parlem de la Junta de Sanejament, fóra bo que el mateix Govern, en presentar els Pressupostos, senyor Conseller d'Economia, fóra bo que s'assabentés que la Junta de Sanejament va deixar de ser, per decisió d'aquest Parlament, per decisió sobirana d'aquest Parlament, un organisme autònom i va passar a tenir consideració jurídica d'empresa pública de la Generalitat, i fóra bo que adequés el seu pressupost a la seva actual situació jurídica administrativa.

Costarà de creure el canvi de tarannà mediambiental del Govern en contemplar que el pressupost de la Junta de Sanejament és inferior a l'any passat en més de 2.000 milions de pessetes, la qual cosa és greu. Però és més greu encara el fet que les operacions corrents, la despesa corrent d'aquest organisme, creixi el 58%, és a dir, passa de 6.025 milions de pessetes a 9.500 milions de pessetes, mentre que les operacions inversores i de capital disminueixen el 20%: passen de 28.000 milions de pessetes a 22.000 milions de pessetes. Segurament, en aquesta empresa pública aquest segon objectiu que ens presentava l'honorable Conseller d'Economia, de manteniment del ritme inversor, doncs, no ha pogut tenir compliment en aquesta presentació de Pressupost.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Ja acabo, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Que ja s'excedeix més del 16% del seu temps, o sigui, que més que els Pressupostos de la Generalitat.

El Sr. LATORRE: No sabia jo que entre les moltes habilitats del nostre President figurava, també, aquesta d'elaborar els percentatges dels temps dels diputats. Però acabo immediatament.

Un país, però, no és només competitivitat; la competitivitat és un valor molt important. Però un país molt competitiu sense solidaritat no és un país; almenys no és el país que jo vull. Un país solidari ha de ser un país reequilibrat territorialment i reequilibrat socialment. Nosaltres no hem estat capaços de descobrir en aquest Pressupost del 92 indicis del canvi de tendència a incrementar la macrocefàlia barcelonina: la part més important en inversions en infraestructures viàries, de transport i hidràuliques se situen en l'àmbit més proper a Barcelona. Però si això és greu, que ho és i molt, per a nosaltres ho és més el fet que el Departament de Benestar Social creixi el 13,1%, quasi quatre punts per sota del creixement mitjà del Pressupost, i sigui el segon Departament del Govern de la Generalitat amb menys creixement; únicament el d'Economia i Finances està per sota d'aquest creixement.

Un govern que actua d'aquesta manera no pot demanar-nos amb legitimitat que li donem confiança i aprofitem els seus Pressupostos; un govern que només en el Departament de Presidència incrementa la partida pressupostària dedicada a publicitat i propaganda al 25% no pot demanar-nos la seva aprovació; o un govern que dedica 2.000 milions de pessetes a despeses de publicitat de diversos departaments tampoc està en aquestes condicions. Potser, senyors del Govern que m'escolten amb tanta atenció, vostès s'haurien de plantejar per aquest camí la possibilitat de constituir una nova empresa pública a afegir a les vint-i-una que em sembla que ja tenen: l'empresa pública de publicitat i propaganda. Si així ho fessin tindrien una empresa pública amb el 50% de Pressupost..., amb un pressupost superior al 50% dels pressupostos de la resta d'empreses públiques. A un govern que menysté constantment aquest Parlament i que intolerablement l'enganya ocultant informació als diputats sobre la seva gestió pressupostària... Aquest Diputat té constància documental d'aquest reiterat engany: té 8.000 constàncies documentals d'aquest engany. Únicament el Conseller de Medi Ambient dóna resposta a les meves preguntes, a hores d'ara; suposo que perquè és nou; m'agradaria creure que és pel seu tarannà. Només el Conseller de Medi Ambient dóna resposta; la resta passa olímpicament, com passa olímpicament, com és públic i notori, de les opinions dels diputats. A un govern d'aquestes característiques, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, se li han de tornar els seus Pressupostos.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Correspon ara a l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya defensar la seva esmena a la totalitat. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, una vegada més ens veiem en la necessitat de presentar una esmena a la totalitat de retorn al Govern als Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a 1992; una esmena que pretenem fonamentar amb arguments polítics i econòmics i que, seguint el to de les nostres últimes intervencions en relació amb els debats de Pressupostos dels dos darrers anys, intentarà no entrar en un debat d'interpretacions —d'interpretacions de tants per cents— on en principi tothom sol reclamar, i a vegades sembla que sol tenir la raó en funció de com gosa maniobrar amb les macroxifres fredes i eixorques, com deia l'any passat, de tot Pressupost.

D'entrada deixi'm dir, però, Conseller, que globalment en analitzar els Pressupostos per a enguany tens la sensació d'un *déjà vu* en relació amb Pressupostos anteriors. Un pressupost no tan sols ha de dotar als ciutadans els serveis que una societat moderna necessita, sinó també intentar pal·liar els efectes negatius d'una situació socio-econòmica com la que descriu l'informe econòmic i financer que acompanya el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a 1992.

En l'esmentat informe, elaborat per la seva Conselleria, i fent referència al sector industrial, importantíssim —com vostè també ha reconegut al llarg de les seves intervencions aquest matí— en el nostre país, preveu —i citem textualment— signes de feblesa de l'activitat en el sector en general. I ho quantifica dient que la població ocupada tindrà un descens d'un 4% i que l'increment de les importacions industrials serà d'un 9,8%, així com un descens de la inversió estrangera i un increment del producte interior brut del sector de només un 0,1%. Com respon el Pressupost a aquesta realitat? Doncs, bé, una dotació de 17.696 milions per a aquest Departament, que si bé significa un increment del 20,8% sobre la mateixa partida en el 91, el valor absolut d'aquest increment està al voltant només de 3.000 milions de pessetes, que no creiem que siguin suficients per pal·liar la situació que el mateix informe econòmic i financer preveu dolenta en el terreny industrial per a l'any vinent.

Seguint amb l'informe i fent referència al sector de la construcció, textualment, el Govern preveu que hi haurà un alentiment en l'activitat constructora —ho han dit altres portaveus aquest matí— que té com a demandant el sector públic; i quant al sector privat, s'indica que el nombre d'habitatges iniciats continua mostrant una evolució negativa. Buscant resposta, també, en el Pressupost, de nou no ens la dona: 91.102 milions de pessetes, amb un increment en referència al 91 de 13.290 milions, no pot contribuir, al nostre entendre, en cap mesura a la reactivació necessària del sector.

Si passem al Departament o al sector de l'agricultura, l'informe preveu que al 91 el valor afegit haurà tingut un decrement del 4,8% amb cap tendència a la millora. En el Pressupost aquest Departament està dotat amb 18.487 milions, que referit al 91 comporta un increment de 3.060 milions. De cap manera —tornem a dir— aquesta quantitat podrà pal·liar els efectes negatius que la nova orientació respecte a les subvencions, adoptada per la Comunitat Europea, tindrà sobre aquest sector en el nostre país.

Tot l'anterior significa que la taxa d'atur, que el Govern preveu per al 92 que se situï en el 12,4%, xifra que em sembla optimista, però que si fos així, que fos sobre el 12,4%, significaria passar de 269.988 aturats, al setembre d'enguany, a 312.895 aturats, a finals de l'any que ve. Si pensem que només un 50% d'aquestes persones rep prestacions econòmiques voldrà dir que al voltant de 150.000 famílies es veuran afectades per aquest problema a la Catalunya del 92. Fóra lògic de pensar que el Pressupost per a 1992 previés d'alguna manera, a través dels Departaments de Treball, de Benestar Social o de Sanitat i de Seguretat Social, la correcció dels efectes socials d'aquesta situació. Però no és així; en cap d'ells s'observen increments suficients que reflecteixin aquesta mínima sensibilitat social per part del Govern, ni increments necessaris per afrontar les profundes desigualtats socials actuals i que es projecten —i segur que es projectaran irremissiblement— cap al 1992.

En aquest sentit hauríem de preguntar com és que encara no s'hagi fet públic —i veig que el Conseller de Benestar Social ja ha marxat de l'hemicicle—, com és que encara no s'hagi fet públic el resultat de l'informe sobre la pobresa a Catalunya elaborat pel Gabinet d'Estudis Socials de Catalunya per encàrrec, l'any 87, de l'aleshores Departament de Sanitat i Serveis Socials i que ja va ser lliurat a l'actual Departament de Benestar Social, doncs, fa un cert temps. En coneixem les conclusions, en part a través de la Comissió d'Estudi de les Bosses de Pobresa d'aquesta mateixa Cambra i en part mercès a les dades publicades per la Comunitat Europea en comparació de la situació de Catalunya amb altres països comunitaris de dimensions geogràfiques similars a la nostra. Els resultats en xifres són reveladors, i haurien de ser escurixidors per al Govern i per a tots els diputats d'aquesta Cambra. Diu aquest informe, que esperem que algun dia sigui públic per part del Departament, diu aquest informe que més de 700.000 ciutadans del Principat de Catalunya, unes 250.000 famílies —es calcula a nivell europeu, doncs, tres persones per família—, viuen amb uns ingressos anuals inferiors a mig milió de pessetes, xifra inferior a la meitat de la renda mínima de la població catalana que, segons un estudi de dades del Banc Bilbao-Vizcaya de l'any 87, era d'1.024.000 pessetes anuals.

Conseller, més de 700.000 ciutadans a Catalunya en situació de pobresa relativa —aquest és el terme que s'utilitza—, segons la definició que el Consell de Ministres de la Comunitat Europea fa de la pobresa; és aquesta anomenada pobresa relativa que afecta, a Catalunya, de manera especial el col·lectiu de gent gran, bàsicament el col·lectiu de gent gran, a diferència de la majoria d'estats de la Comunitat Europea. Els vells —com ha dit algú— són el col·lectiu de més alt risc de pobresa no protegida suficientment per la Seguretat Social. I com ha dit, per exemple, el Director de Càritas, de Càritas de Barcelona, mossèn Ventosa, que a vegades s'encarreguen informes als experts que després no s'atreveixen, un cop fets, a fer-se públics perquè resulten incòmodes. I aquest segurament resulta incòmode per al seu Govern o per a qualsevol govern que es trobés amb aquesta realitat.

Els resultats són, però, que el Govern els coneix; els coneix, aquests resultats. I ens preguntem on són les mesures pressupostàries que siguin encaminades a pal·liar aquesta dramàtica situació que afecta prop d'una vuitena part de la població de Catalunya? Tenim en marxa un programa de Renda Mínima d'Inserció. Aquest programa torna a estar dotat amb 150 milions de pessetes; d'aquest programa, vostè diu que en són beneficiàries 5.000 persones. Tampoc ens surten els números —tampoc ens surten els números. Vostè ha dit que era ampliable. D'acord, molt bé, però escolti'm, Conseller, per què en lloc de fer-lo ampliable —com ja s'ha dit abans per un altre portaveu—, per què no el precisen, aquest que és tan important?

Jo no dubto, Conseller —jo no dubto, Conseller— de la seva sensibilitat social i de la sensibilitat social del seu Govern; però la sensibilitat social, Conseller, s'expressa en els Pressupostos de manera precisa. La sensibilitat social s'expressa amb voluntat política. I encara que fossin aquests 5.000 acollits, que segur que llavors preveuran ampliar i veurem a quant l'amplien, i tant de bo l'ampliïn a molt. Vostè ha dit: «El que sigui suficient, ho veurem a final d'any». Tant de bo que sigui així, el que sigui suficient. Però encara que sigui així, jo he dit ara fa una estona

unes altres xifres. És un 1,6%, si no recordo malament, segons aquest informe, d'aquests 700.000 ciutadans en situació de pobresa relativa, que són 75.000 persones *grosso modo*, un 1,6% de la població, que està en situació de pobresa extrema. Ho diu l'informe elaborat amb càrrec del mateix Govern, l'any 87, pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, lliurat actualment al Departament de Benestar Social. Em sap greu que no hi hagi agut el Conseller de Benestar Social perquè pugui dir sí o no, o en tot cas que ens informi si aquest informe és... Les informacions que han sortit a través de la Comissió consten en el *Diari de Sessions* d'aquesta Cambra, a través de la Comissió d'Estudi de les Bosses de Pobresa, i consten en les dades elaborades comparativament per la Comunitat Europea.

En canvi, Benestar Social —i també s'ha dit— destina 524 milions, sense explicacions, a disposició del Conseller. És un camí obert per a subvencions; és un camí obert a aquest clientelisme que sovint els diferents grups de l'oposició hem criticat.

Veiem, en canvi, una altra vegada com la majoria de departaments —i per damunt de tots ells el Departament de Presidència, incloses totes les seves direccions generals i secretaries generals— preveuen per a l'any que ve..., no oblidem que l'any que ve és un any d'eleccions, i són previsors, des del Govern, i preveuen per a l'any que ve un augment important de les despeses en propaganda, en publicitat o en operacions d'aparador, sigui l'Expo, siguin els Jocs, siguin tots els estaments que calgui. Malgrat que hi va haver una nota oficial per part del Govern en relació amb aquest tema, i que aquesta nota contradiu totes les informacions —i contradiu, al nostre entendre, el mateix Pressupost; en tot cas, el que fa és desglossar partides i només n'explicita unes i deixa pendents tota una sèrie de partides, «altres despeses, exposicions, propaganda o publicitat», que sembla que no les inclou... Malgrat això, hem notat que entre «propaganda, publicitat, reunions, conferències, exposicions, estudis, treballs tècnics i altres despeses diverses», que de vegades, en el cas d'una secretaria general de la Presidència, una despesa —«altres despeses diverses»— són 92 milions sense justificar —déu n'hi do!—, doncs, bé, tot això són, no centenars, sinó milers de milions en propaganda —i enguany ens anem..., i hem tingut ocasió de comprovar-ho: el «país d'Europa», si «és vida o no és vida», i la gent, nosaltres, que som «força de Catalunya», ens els hem trobat com a eslògans propagandístics sense gaire contingut, o sense especial contingut, al nostre entendre, fins a la sopa. Què serà, doncs, l'any 92, amb força centenars de milions més per a propaganda i publicitat. Ja ho he dit que era un any d'eleccions, i assistirem, suposo —i ens hi estem preparant, almenys des del nostre Grup—, ens estem preparant estoicament una gran orgia propagandística de les tesis filosòfiques del senyor Pujol, si no és que la confirmació —dit sigui amb tota la bona amistat per part meua— recent i molt saludable del bisbe de Girona al Govern del senyor Pujol faci reflexionar aquest Govern i el President sobre aquesta situació, i, d'alguna manera, representi una correcció d'aquesta situació.

Aquest cap de setmana passat, i dos dies d'aquesta setmana, he pogut entrevistar-me amb diferents organitzacions no governamentals —de comarques i alguna d'aquí Barcelona—, algunes d'elles eclesials, que fan un treball silenciós, però un treball molt efectiu, que sovint pallia situacions d'injustícia social i substitueix l'acció pròpia de l'Administració. Jo li haig de dir, Conseller, que aquestes entitats no governamentals que treba-

llen silenciosament estan molestes, profundament molestes, per aquesta quantitat de propaganda, per aquesta despesa sumptuària, de missatges buits o, en tot cas, de missatges que es podien estalviar. Ningú està en contra —diria— que el Govern, qualsevol govern, faci campanyes de tipus institucional, si aquestes campanyes realment anuncien i fan participar la collectivitat en tal o en tal tasca de govern o de país —ho ha dit abans el senyor Saura. No tindríem cap inconvenient que es gastessin centenars de milions de pessetes a fer arribar la informació que existeix del Programa de la Renda Mínima d'Inserció a sectors que potser encara no hi han tingut accés. Però, discursos o paraules que, de fet, marquen filosofia de partit —no obra de govern, filosofia de partit—, i que després són preparats, aquests discursos, perquè esdevinguin *a posteriori* recuperats per a la propaganda oficial que després fa la seva coalició. Això, honorable Conseller, molesta de manera molt forta sectors molt importants d'aquest país i, segur, molesta el nostre humil partit.

El nostre Grup se sent, doncs, preocupat i escandalitzat per aquesta irresponsabilitat demostrada per la Generalitat a malbaratar una quantitat tan gran de cabals públics en una activitat sense cap utilitat pública. De fet, és una burla als minsos pressupostos de moltes d'aquestes institucions —que deia fa un moment— de clara vocació de servei al públic, i que sovint realitzen amb gran esforç voluntari tasques de substitució de la pròpia obra de govern o de l'Administració. És una burla —cínica, si se'm permet— a centenars o milers de ciutadans que treballen seriosament. No podem menys de mostrar, per tant, perplexitat davant d'aquesta despesa que es justifica només amb fins partidistes i que el Govern de la Generalitat es queixa, o quan es queixa tant de manca de pressupost que reclama un nou model de finançament. Creiem també que aquests actes rebaixen credibilitat de la mateixa democràcia, ja que s'utilitzen impunement des d'institucions —els cabals públics— per a fons de tipus partidista. Massa diners en *autobombo*, senyor Conseller.

L'any passat ja denunciàvem, en el debat de Pressupostos, que a Catalunya estaven eclosionant crisis socials importants. Crisis socials que, desgraciadament, continuen. Ja sé que des del Govern han intentat palliar algunes d'aquestes crisis socials, a la pagesia, sobretot, en els últims anys. Em consta que hi ha hagut accions —puntuals— que aplaudim; no diem pas que no s'hagi fet res, però ens sembla que és poc, que és insuficient, i els Pressupostos per a enguany continuen, des del nostre punt de vista, essent molt pobres en inversions públiques a la Catalunya deprimida, a les comarques deprimides, i en els sectors que estan en crisi econòmica i social important. Parlo de diferents sectors de la pagesia: dels ramaders, del sector de la llet, també del sector porcí, explícitament, o d'altres... La situació terminal de la fruita seca —o quasi terminal—, i les dificultats dels productors d'oli d'oliva o d'altres sectors de la pagesia. Parlo també de la crisi crònica del tèxtil, que o bé es modernitza o mor, i l'altre dia vaig ser a Anglès, visitant l'empresa Borés, una empresa que és..., en aquests moments està a la KIO, una empresa que ha fet un esforç important, una empresa tèxtil que ha fet un esforç important de modernització de la seva estructura industrial... Vaig tenir ocasió de veure que, efectivament, podria segurament ser competitiva en el sector, però en canvi, a un cost extremat sobre la població d'Anglès, a un cost important en llocs de treball.

I vaig tenir després també ocasió, en parlar primer amb l'empresari i després amb els treballadors, de veure aquesta enorme desigualtat que de vegades es provoca en situacions d'aquest tipus, i que d'alguna manera han de ser previstes i el Govern ha de disposar de recursos per pal·liar, momentàniament, aquestes situacions.

Hem de tornar a parlar, davant d'aquests Pressupostos, d'uns pressupostos socialment insolidaris. Vostè ha dit que no hi estava d'acord; hi té tot el dret, evidentment, a dir que no hi estava d'acord, que vostès tenen sensibilitat social. Jo he dit que no en dubtava, però també li dic que mantenim que són socialment insolidaris pels fets en si, i perquè crec que no demostren la voluntat política expressada en xifres en els Pressupostos o almenys que quedi clara —a part de moltes partides obertes que, llavors, hem de creure en les bones intencions i els hem de donar un xec en blanc, i sovint els hem donat xecs en blanc, i després veiem que no són utilitzats, o són utilitzats parcialment.

Per tant, sí que entenem que són socialment insolidaris, d'una visió dretana de la política i de la societat, i que es primen determinats sectors, minoritaris i privilegiats, i s'obliden amplis sectors socials que, com hem denunciat abans, haurien de ser —perquè són els més necessitats— l'objecte central d'uns pressupostos justos i solidaris.

Malgrat les bones intencions que vostè, Conseller, ha afirmat tenir envers les comarques deprimides, amb un creixement en el Pressupost d'enguany, el d'inversió —segons la renda per càpita— d'un 32%, i una disminució en la inversió en les comarques de més renda per càpita, creiem, de nou... Ja veu que avui tota la nostra intervenció va molt en el sentit de dir que es fan, però ni de bon tros suficients, i al final faré una reflexió general que espero que coincideixi, en part —suposo que no del tot, però sí en part—, amb nosaltres.

Sabem, per tant, i hi veiem la bona intenció en aquests Pressupostos quant a la inversió en comarques deprimides, però jo també li vull dir que he constatat aquests últims mesos, recurrent el país, anant comarca per comarca —i m'hi he passat dies—, en què les comarques més deprimides, les Garrigues, per posar un exemple, o la Terra Alta, o el Priorat, necessitarien urgentment —per tant, l'any 92— uns plans de reactivació econòmica important, o en algun cas un pla clar de desenvolupament econòmic, que no es paga amb una inversió, amb la inversió que vostès preveuen. De fet, com que no és comarcalitzada, no sabem exactament on la volen invertir. Ja fa anys que Esquerra Republicana demana en aquesta Cambra que els Pressupostos siguin al màxim de comarcalitzats, i que sapiguem on, com i quan es gasta la despesa prevista a nivell comarcal. Bé, com que no ho són, tampoc podem precisar exactament quan, però —i hem presentat, precisament per a això, en aquesta Cambra, fa poc, una proposició no de llei demanant, en una proposta..., bé, en vuit propostes, un pla de desenvolupament per a la comarca de les Garrigues, que podria també copiar-se per a altres comarques del país: el Priorat, com he dit, la Terra Alta, les terres de l'Ebre, i un altre Portaveu, el senyor Curto, n'ha parlat abans, els Pallars, l'Alt Camp, etcètera.

Parlem de xifres d'inversió de 2.000 a 5.000 o de 2.000 a 10.000 milions de pessetes, que entenem que haurien de servir de base mínima per reactivar econòmicament —i amb seriositat i amb solidesa— totes aquestes poblacions. Si no es fa això, Conseller, veurem desaparèixer en pocs anys estructures econòmi-

ques tradicionals en moltes d'aquestes comarques; veurem que els pobles es quedaran —i s'hi estan quedant ja— sense joves, molts pobles d'algunes d'aquestes comarques; que les cases es tanquen, que els pagesos arrenquen ceps i arrenquen oliveres. Caldria, al nostre entendre, que aquests Pressupostos per al 92 cerquessin l'equilibri intercomarcal i en canvi continuen essent desequilibradors i continuen primant-se, en xifres absolutes, inversions a les comarques amb més renda per càpita.

L'altra Ventafores de l'esforç econòmic dels Pressupostos del 92 són els municipis. Fa poc, també, que un alcalde —que no és del nostre partit—, d'una comarca veïna del Barcelonès, em demanava: «Pregunta-ho, en el debat de Pressupostos, que no veiem ni amb lupa el Fons de Cooperació Local, en els Pressupostos, i, d'alguna manera, qüestiona» —cosa que faig—, «qüestiona una altra vegada com és que els municipis no poden ser corresponsables si no se'ls té en compte en el Pressupost, en els ingressos de la Generalitat de Catalunya.»

Atès l'actual sistema de finançament, és evident que només amb un fort endeutament podríem afrontar les necessitats dels ciutadans de Catalunya. Cal, doncs, analitzar l'endeutament actual del Govern, i és cert que estem lluny, des del punt de vista de la LOFCA, d'arribar als límits marcats —un 5,6% d'endeutament viu, vostè mateix ho ha dit, per part de la Generalitat—; el que cal analitzar és si, realment, els termes de la Llei situen en la realitat el concepte d'endeutament. Per a qualsevol persona, societat o qualsevol altre ens, la capacitat real d'endeutament ve fixada pels recursos lliures d'assignació que té, i en el Pressupost de la Generalitat, l'única partida d'ingressos no finalista és la que ens ve donada pel capítol de tributs propis, cedit i altres ingressos corrents, i aquest capítol, en el Pressupost del 92, és de 231.521 milions de pessetes. És aquesta xifra la que podem destinar, com a molt, a satisfer amortitzacions més interessos del deute; si tenim en compte que aquest binomi per a l'exercici del 92 suma 63.812 milions, significa un 27,56% dels ingressos anteriorment citats —propis, eh?—, xifra molt important des del nostre punt de vista, si referim el binomi al nou endeutament de 82.482 milions de pessetes en relació... La relació és del 77,36%, o sigui que, cada vegada més, amortitzacions més interessos s'apropa a l'endeutament nou.

Aquesta situació, que és greu amb l'actual sistema de finançament, no ho seria si realment el Govern aconseguís en les negociacions amb el Govern espanyol la gestió del cent per cent de l'IRPF —objectiu que s'ha fixat el seu Govern— a recaptar a Catalunya. Llavors podríem endeutar-nos fins al límit que ens permet la LOFCA, de manera tranquil·la, a fi i efecte de respondre amb el capítol d'ingressos a la riquesa real del nostre país i en el de despeses a les necessitats del poble de Catalunya, quant a serveis i millores socials, perquè, quina és, realment, la xifra que el Govern de l'Estat recaptaria a Catalunya en concepte de l'IRPF?

En el Pressupost de l'Estat, aquest té previst una recaptació de 4.640.000 milions de pessetes a tot l'Estat, i si tenim en compte que Catalunya aporta el 21,21% en el Pressupost General de l'Estat, llavors vol dir que l'import que satisfarem els catalans a través de l'IRPF a l'Estat és de 984.000 milions de pessetes. És cert que això significaria renunciar als 220.490 milions que en concepte de participació en els impostos estatals vénen consignats en el Pressupost de la Generalitat per a l'any 92, però no és tampoc menys cert que la diferència —764.000

milions de pessetes— ens permetria no tan sols afrontar un any 93..., 92 i 93, amb garanties relatives, i molt més positives que les actuals, de benestar per a tots els ciutadans, sinó aturar l'endeutament: no crear nou endeutament i reduir l'endeutament propi de la Generalitat.

Catalunya —i acabo, senyor President— genera recursos suficients perquè un govern sensible socialment pugui endegar un gran impuls per fer-ne un poble europeu socialment avançat. Generem recursos suficients, els catalans; però no disposem de tots els recursos que generem. Si la nostra participació en els Pressupostos Generals de l'Estat és, com veiem, lleugerament superior al 20% d'aquests, i l'Estat només en retorna un 7% a Catalunya, estem assistint a un clar procés de depredació fiscal, una sagnia anyal que depaupera secularment el nostre país, i centenars de milers de milions que necessitem per reequilibrar el territori, i per pal·liar els dèficits socials, per modernitzar Catalunya i per fer-la competitiva en l'Europa del demà, ens són espoliats cada any per l'Estat espanyol en nom de la solidaritat interregional, un concepte que n'amaga un altre de molt menys vistós: el concepte d'un neocolonialisme per part de l'Estat sobre la nació catalana que, al marge de la perversitat en si del fet, impedeix de fet que Catalunya prosperi —almenys que prosperi al ritme que voldríem molts de nosaltres— i modernitzi les seves estructures, impedeix que Catalunya superi les profundes desigualtats territorials i socials que avui patim.

Jo volia comentar la nostra posició sobre el tema de l'actual sistema de finançament, i les propostes, i la marxa del procés, segons el coneixem a través dels mitjans de comunicació, però ja fa estona que se m'ha encès el llum vermell i intento ser al màxim de responsable amb el temps. Per tant, ho deixo; si a la rèplica tinc oportunitat, ho faré aleshores.

Només vull dir que, en resum, som pessimistes quant a la resolució favorable per a Catalunya de l'actual sistema, de la resolució del canvi de l'actual sistema de finançament, i som pessimistes per un pressupost que és expansiu, com han dit aquí altres portaveus, que és insolidari socialment, que dubtem que assoleixi els dos objectius del seu Govern, senyor Conseller —la millora de dotació de serveis, de serveis públics, i la prioritització de les grans infraestructures—, un pressupost que és econòmicament dependent i, com ja he dit, continua essent, desgraciadament, nacionalment colonitzat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom.

Correspon ara al Grup Mixt defensar les seves esmenes a la totalitat. El senyor Marià Pere té la paraula. *(Pausa.)* En quina forma reparteixen el temps? *(Remor de veus.)* Sí, hi ha dues esmenes, però un únic temps, senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Digueu, senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Tinc entès que es varen presentar dues esmenes, d'acord amb els articles del Reglament, una com a grup i una altra signada per tres diputats..., per cinc diputats, però, la qual cosa va fer que la Mesa permetés, des d'aquesta perspectiva, doncs, sense que s'arribés, evidentment, als temps límits en cada cas, però sí que hi hagués una interpretació —com sempre fa la Presidència— al més generosa possible.

El Sr. PRESIDENT: Bé, vostè, jo suposo que està informat de la resolució que va adoptar la Mesa sobre la reclamació que

hi va haver, el recurs que es va presentar, i, per consegüent, la Mesa farà complir aquesta resolució. Si els seus companys de Grup no l'informen, senyor Hortalà, no en tinc la culpa, però hi haurà un repartiment de temps, i la generositat que és ja tradicional en la Presidència no serà una excepció en aquesta ocasió. Però confia també, la Presidència, que no s'abusarà d'aquest tarannà seu.

El Sr. HORTALÀ: Tingui la certesa, senyor President, que no serem «abusons».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De moment, de moment, jo preveig quinze minuts per al senyor Marià Pere, eh?

El Sr. PERE: Molt bé, senyor President.

Senyores i senyors diputats, jo partiria d'una altra posició d'aquella de la qual parteix el senyor Macià Alavedra, i és que en aquests moments no únicament s'està donant desacceleració de l'economia europea, sinó que crec que estem als inicis d'una etapa de recessió.

Els indicadors sobre els aturats, el tipus d'inversions, els creixements del PIB, etcètera, ens col·loquen en aquesta situació, fins i tot l'economia dels Estats Units. En aquesta situació, jo sóc del parer que hauríem d'haver fet uns pressupostos per reactivar, és a dir, uns pressupostos de caràcter anticíclic, uns pressupostos d'inversió productiva. I amb qualitat de sensibilitat social i sensibilitat ecològica.

Jo no comparteixo gens que els Pressupostos presentats avui aquí pel senyor Alavedra siguin uns pressupostos que pretenen col·locar Catalunya amb sensibilitat social i, sobretot, amb possibilitats d'inversió —el que ell en diu «expansius». Cal dir que no es té en compte que a Catalunya hi ha un retrocés en la inversió d'un 41%. És a dir, en aquests moments, gran part dels pressupostos que se'ns presenten fonamentalment estan creixent a partir de matèries traspassades; és a dir, gran part del creixement dels 54.000 milions i 40.000 milions de Sanitat i d'Ensenyament, els uns són per transferències finalistes, gran part d'ells, i els altres són per fer universitats, però baixant el pes específic de l'ensenyament no universitari. És a dir, ve a través d'intervencions finalistes, no ve a través de la voluntat del Govern de la Generalitat, i això és diferent al que ha plantejat el senyor Conseller.

Però, quan veiem concretament, tenint en compte que hi ha un 2,7% de la baixa d'ingressos propis, que ha augmentat el 48% de l'amortització en relació amb el 24% de l'augment de l'endeutament, i quan estem assumint noves competències en aquest Pressupost, aquest Pressupost no és un pressupost de voluntat inversora; no és un pressupost més, que assumeix compromisos anteriors i no compromisos per augmentar les inversions en infraestructura productiva. És a dir, jo crec que en aquest mirall se'ns està donant gat per llebre. És un pressupost com el de l'any passat; és un pressupost de cartera oberta, a allò que surti.

Està creixent Governació; està creixent policia i presons; estan creixent aquests elements. Ara bé, no es correspon el creixement que té Indústria, que tenen Política Territorial, Medi Ambient i Treball —que són dècimes— amb que Presidència s'emporti 5.000 milions de pessetes i per l'altre costat s'inverteixin 4.000 milions en conferències, 2.000 milions en publicitat, i 4.000 milions en diversos *despilfarros*. És a dir, no és correcte, això. No és correcte justificar, i colar-nos un punt en cada un d'aquests departaments, a canvi que, per un costat, Pre-

sidència creixi 5.000 milions i altres que vénen al darrere. Com tampoc no és correcta la falta de transparència de Benestar Social, que tothom sap, ja, a Catalunya, que Benestar Social és la secretaria d'organització de Convergència i Unió. És una falta de transparència la que té, en aquest Pressupost, el Departament de Benestar Social. Cal dir que, a sobre, aquest Departament està fent una venda de patrimoni, per fer inversions, de 3.295 milions. I això és un element a reflexionar. Ja no diem amb què està fent les inversions amb el seu 19% de transferències de capital.

En aquests moments, Política Territorial, que creix una dècima —és a dir, de pes específic—, resulta que amb l'aportació del 2% de l'Estat la seva inversió és una inversió fonamentalment dirigida a les obligacions que té amb els Jocs Olímpics, no pensant en el 93. És a dir, no pensant en aquella part prou important d'inversions en infraestructures de caràcter productiu. Si bé és cert que una part de les inversions en infraestructures que es fan per als Jocs del 92 té una part productiva, però manca molt una part d'inversions d'infraestructures que es podrien fer a Catalunya, pensant en invertir el cicle de recessió, i pesant que hi hagués un tipus d'inversions que fossin, que generessin després, diguem-ne, solucionessin tot el tema de l'atur.

Tenim Indústria, que fa transferències de capital al voltant de 3.000 milions de pessetes; reparteix diners, però no prioritza. No ens planteja què passa amb el retrocés i l'eliminació del tèxtil, amb el retrocés que ja està havent-hi en el metall, i per tant, no marca una tendència, diguem-ne, de reinversió en aquest repatiment de diners, que és l'augment de transferències de capital. I tot ell va cap a la privatització. Es fa una repartició de diners, no va cap a inversions de caràcter productiu de futur.

Pel que fa a Medi Ambient, jo puc entendre perfectament que Medi Ambient, aquest any, és una Conselleria nova, però és impossible entendre que Medi Ambient tingui un creixement inferior al que té Presidència. Això vol dir una insensibilitat de caràcter ecològic amb els problemes que hi ha actualment a Catalunya. No parlem d'Agricultura, que no es mou, que l'únic que fem amb Agricultura és abordar una resposta a les mobilitzacions dels pagesos, però no abordar les conseqüències de l'entrada a la Comunitat Europea.

I Treball —en què tant s'ha parlat de la sensibilitat social d'aquest Govern—, resulta que l'únic que planteja no són inversions noves, sinó tot allò que li ha estat traspasat en aquesta última etapa, i deixa partides obertes per a possibles, posteriors traspassos de l'INEM. (*Remor de veus.*)

És a dir, en aquests moments jo crec que no es pot qualificar aquest Pressupost, ni, per un costat, d'interessat que hi hagi inversions en tecnologia i modificar el retrocés que està tenint Catalunya en inversions en I+D, ni tampoc en formació, ni tampoc en infraestructures. És ben cert que se'n fa, però poc, no pel que correspondria a les necessitats. I no se'm pot dir que tenim pocs recursos, que en podríem buscar més.

Poca sensibilitat social i poca sensibilitat ecològica. Cal dir: en habitatges, en aquests moments ens n'anem —en subvencions d'actuacions en habitatges— a 1.000 milions, i subvencions de rehabilitació, a 550.000 milions. Si comparem el que té Presidència i la Conselleria de Benestar Social —que els dos pressupostos que estic citant són de pura publicitat i pura organització de la base social de Convergència—, si comparem això, és ridícul pensar que volen pretendre solucionar els problemes que té

avui la població de Catalunya, perquè no és vàlid dir que està una partida oberta per al tema de l'aluminosi, com tampoc serà vàlid dir que possiblement hi haurà una partida per pagar els rebuts de l'aigua perquè la població de Catalunya, pel camí que van les assemblees de les associacions de veïns, no pagaran els rebuts de l'aigua. Ja podem consignar una partida en aquest Pressupost per pagar els rebuts de l'aigua de tot Catalunya.

Per altre costat, és ben curiós que, després de les mobilitzacions que hi ha en aquest país amb el tema de la droga, en els Pressupostos només hi hagi una partida de Sanitat de 214 milions en el tema de la droga. (*Remor de veus.*) I després direm que estem preocupats pel tema social d'aquest país.

Hi insisteixo: Treball té una partida, que és la mateixa que l'any passat, de 210 milions, per al tema de plans d'ocupació, i aquest any de 117. És a dir, una situació que no és en funció de les expectatives necessàries.

I contrasta que la Secretaria General, en relació amb viatges per Europa, tingui 553 milions de pessetes, perquè els consellers i la Presidència es passegin per Europa, i contrasta que en Afers Interdepartamentals, per a promoció cultural, tingui 180 milions. I contrasta que el Departament d'Economia i Finances, per passejar-se per Europa, tingui 15 milions. És a dir, no parlem que contrasta aquest Pressupost amb el fet que per a publicitat, propaganda, exposicions i estudis siguin 3.300 milions de pessetes per a Presidència. És a dir, on hi ha esforços inversors? On hi ha esforços inversors amb infraestructures productives? El que hi ha són esforços en tot l'aparell de propaganda de Convergència i Unió, que és Presidència i el Departament de Benestar Social. I, en canvi, als altres hi ha petits creixements necessaris i obligatoris de fer, però que no pretenen donar el tomb a la nova situació a partir del 93.

És a dir, senyores i senyors parlamentaris, en aquests moments jo no coincideixo que aquests Pressupostos siguin d'inversió, d'inversió productiva, ni menys expansius, ni menys expansius! Joestic veient aquest Pressupost —ho vaig dir l'any passat—, a mi em recorda, aquest Pressupost, la caixa o la butxaca del vell cacic català, que per un costat li entra el diner i per l'altre el gasta conforme a les peticions li van entrant, però sense planificació, sense tenir en compte quina és la situació de Catalunya i quins canvis volem provocar. És a dir, això que estic dient es mostra quan el senyor Conseller diu: «Bé, deixem partides obertes, deixem partides obertes.» Això mostra senzillament que estem tenint, esteu tenint, els de Convergència i Unió, una actitud del vell cacic que el que fa és treure els diners de la butxaca, repartir als fills perquè s'enfrontin, repartir entre els amics, invitar, anar *por ahí* de meques i fer qualsevol element d'aquestes característiques. (*Remor de veus.*) És a dir, el vell cacic utilitza el seu pressupost al seu servei, i no al servei d'un estadi d'industrialització que necessita Catalunya. (*Remor de veus.*) És una imatge en relació amb el vell cacic, del qual estem parlant; no estic atribuint al senyor Conseller cap relació estranya. (*Rialles.*)

És a dir, per acabar, donat que vull ser acurat amb els minuts que m'ha donat el senyor President, diria que per aquest camí no anem massa lluny. La recessió econòmica en què està Europa, la pagarem fort; el retrocés en inversions que està havent a Catalunya produirà molt de mal al conjunt dels treballadors; els Pressupostos no inverteixen aquesta situació, no estan a l'altura que Catalunya es converteixi en un pol de desenvolupament; no

hi ha sensibilitat social ni ecològica; en tecnologia, molt poca inversió; formació: s'està abandonant la quitxalla petita, que és el futur d'aquest país, i, d'infraestructures, solament es fan, fonamentalment, les que necessitem per al 92, que són necessàries, però que en necessitaríem més. I quan parlem del 16%, parlem de l'11, perquè la inflació està al 5,5.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere. Bé, fins a les quatre hores i vint minuts d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i dos minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Correspon continuar al Grup Mixt, amb la defensa de les seves esmenes a la totalitat. Té la paraula l'honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: És que tinc el «puro» encès a la butxaca i tinc por que se'm cremi, no? *(Rialles.)*

Sí, sí, ja no entro el «puro», però el tenia encès i me l'he posat a la butxaca i...

El Sr. PRESIDENT: Està corrent el termòmetre, eh?

El Sr. HORTALÀ: No, encara no he dit «senyor President».

El Sr. PRESIDENT: Compta des que li dono la paraula! *(Rialles.)*

El Sr. HORTALÀ: És que tampoc el vull llençar, que val molt car, només el vull apagar! *(Rialles.)*

Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, quan fa uns dies vàrem rebre el Projecte de Pressupostos, se'ns va ocórrer, als diputats dels quals parlo en el seu nom, pensar quina incidència podria tenir el Pressupost en les conductes i comportaments dels ciutadans. Mentre fèiem aquesta reflexió i analitzàvem el Pressupost, ens vàrem sorprendre perquè es varen produir unes declaracions —ben legítimes, d'altra banda, però es varen produir unes declaracions— que posaven a un nivell d'extrema popularitat temes que secularment havíem tractat en aquest Parlament. I això ens va fer entendre que, lamentablement, la incidència del Parlament al carrer és poca —com és conegut— i que, malgrat el grau de modernitat de la societat catalana, hi ha també un cert nivell de catequizació que fa que una trona pesi més que la tribuna parlamentària, i que un «senyores i senyors diputats, comença la sessió» tingui menys volada que un *sursum corda* ben dit.

En qualsevol cas, nosaltres ens vàrem plantejar, en aquests moments, quina hauria de ser la intencionalitat d'aquest Pressupost. I vàrem concloure que hi havia dos temes que, d'una ma-

nera important, motivaven les conductes de la gent, de la gent que és la força de Catalunya.

En primer lloc, la seva incidència sobre l'economia, perquè la situació econòmica, malgrat les diferents apreciacions que es puguin fer, no és una situació econòmica que tingui un futur immediat particularment brillant; tampoc un futur catastròfic; però no és particularment brillant. I també ens vàrem adonar que, d'altra banda, podria ser interessant considerar tot això, que sempre hem considerat, relatiu a la despesa pública —diquem-ne—, improductiva.

Respecte al primer punt, respecte a la incidència del Pressupost sobre la situació econòmica, és evident que en aquests moments un pressupost que vulgui incidir sobre la situació econòmica ha de ser un pressupost que incideixi sobre la competitivitat. I a la conclusió que nosaltres hem arribat és que aquest Pressupost, malauradament, no incideix positivament sobre la competitivitat; potser tampoc negativament, però positivament no hi incideix, per unes raons contrastables i molt fàcils d'entendre. Un pressupost com el nostre no és un pressupost que tingui incidència inflacionària, perquè és un pressupost dependent i és un pressupost, políticament, obligat a l'equilibri.

Per tant, per a l'economia espanyola sí que un pressupost expansiu és un pressupost inflacionari i, per tant, anticompetitiu; però, en el cas de Catalunya, no, perquè si s'analitza la correlació preus/expansió del Pressupost al llarg d'aquests tres últims anys, es veurà que la correlació no és que sigui negativa, però no té cap element de versemblança particularment rellevant.

Per tant, a Catalunya, els elements que incideixen sobre la inflació i, per aquesta via, sobre la competitivitat són, bàsicament, la més elevada propensió mitjana dels catalans al consum; una elasticitat/renda prou elevada i, sobretot, en aquests moments, un coeficient alt entre la propensió a importar i el volum del Producte Interior Brut. I, en aquest sentit, el Pressupost no hi incideix d'una manera significativa, entre altres coses perquè competencialment tampoc no pot fer-ho; però, tot i així, es podria fer quelcom. I nosaltres entenem que aquest «quelcom», doncs, hauria de ser el suficient per no perdre el tren ni en el sector industrial, ni en el sector agrari, ni en el sector de les activitats comercials, la qual cosa portaria a determinades reestructuracions. I les reestructuracions són molt senzilles; és a dir, no tenir en compte les xifres històriques del Pressupost, intentar ajustar el Pressupost a la problemàtica del moment, i no fer l'acte rutinari de mantenir una estructura pressupostària i continuar-la un any darrere un altre amb increments considerables en el seu volum.

No és que critiquem les polítiques que volen afavorir la competitivitat des del punt de vista industrial pel que fa a l'oferta de serveis a les empreses o pel que fa a l'obertura de mercats internacionals; però, en canvi, sí que el que critiquem és gairebé el caràcter assistencial d'un sector que en aquests moments és el rerefons de l'economia catalana i que es troba en una situació altament preocupant, que és el sector agrari. El pressupost d'Agricultura augmenta significativament en relació amb l'any passat, però, no obstant, no hi ha cap element que permeti incidir en el problema més greu que en aquest moment pateix la pagesia catalana, és a dir, la descapitalització i, per tant, el progressiu empitjorament del nivell de vida dels pagesos. I això passa perquè el nivell d'utilització del capital a l'agricultura a Catalunya és inferior al nivell d'utilització del

capital als països forts d'Europa i, en segon lloc, perquè els nivells de finançament a Catalunya, com a conseqüència d'un política monetària restrictiva per part de l'Estat, són particularment cars. I això vol dir que una pesseta invertida en l'agricultura a França, a Holanda, a Itàlia, té una utilització més elevada i un finançament més barat; i, en canvi, aquesta mateixa pesseta invertida en l'agricultura catalana resulta que té menys utilització intensiva i és molt més cara pel que fa al seu finançament.

Hi ha un decret —aquí no hi ha el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca—, hi ha un decret, que és el 808, que intenta paliar aquestes situacions a curt termini. Però en el Pressupost no hi ha una sola consideració explícita que pretengui complementar els ajuts europeus, que vénen a través d'aquest Decret, com està succeint en aquests moments a França, a Itàlia, a Holanda i a Alemanya. Per tant, des d'aquest punt de vista, entenc que pel que fa al rerefons de la competitivitat global de l'economia catalana aquests Pressupostos no hi contribueixen significativament. Potser no l'empitjoren, però en qualsevol cas no ajuden a millorar la competitivitat.

El segon punt —ho he dit abans— és el punt relatiu a la despesa pública. Aquesta és una qüestió que una i altra vegada ens hi hem referit. La desproporció entre les operacions corrents i les operacions de capital és important, massa important. De fet, en xifres rodones, el 80% del Pressupost va destinat a inversió, va destinat a operacions corrents, a operacions de caire consumista, moltes d'elles de tipus assistencial, i només el 20% a inversió. Aquesta és una desproporció absolutament inacceptable en qualsevol tipus de doctrina, es miri per on es miri. Sobretot quan les xifres del Pressupost són ja elevades, com ho són les xifres del Pressupost català d'enguany, gairebé un bilió i mig de pessetes.

El Conseller s'ha referit —i s'hi ha referit bé— al fet que aquest any sembla que es vulgui canviar aquesta tendència, que hi hagi una certa percepció, que el conjunt de les operacions corrents creixi menys que la taxa de creixement global del Pressupost, i ho han aconseguit. Però quan es tracta d'aquestes quanties, un bilió i mig de pessetes, jugar amb dècimes o centèsimes és més aviat irrellevant. Celebrem el canvi de tendència, però tal com estan aquests Pressupostos, això per a nosaltres, des d'aquest punt de vista, ens els fa particularment rebutjables. Un rebuig —entenem— que podria canviar-se en el debat a l'articulat perquè hi ha la possibilitat d'introduir esmenes correctores i, en conseqüència, de fer aquest tipus de desproporcionalitat. A més a més, si bé és cert que hi ha una tendència a disminuir el percentatge de les operacions corrents respecte al conjunt de l'import pressupostari, aquesta tendència es mostra clarament en el capítol cinquè, que són amortitzacions, i en el capítol tercer, que són transferències corrents. Però, en canvi, no es mostra en un capítol particularment —particularment— problemàtic com és el capítol segon.

En el capítol segon, justament, augmenta; augmenta, si no ho recordo malament, un 18,3%, un 18,6%, mentre que la mitjana del Pressupost creix el 16,6%. És a dir, que aquest capítol segon, de compra de béns i serveis, puja més que el que puja el Pressupost. I això —ho torno a dir— ens fa, des d'aquest punt de vista, per a nosaltres, ser particularment crítics amb l'estructura d'aquesta despesa, que en el capítol segon és dirà el que es vulgui, però fonamentalment és una despesa improductiva.

És evident que aquests dos punts són dos punts que ofereixen, com deia al començament, una certa sensibilitat; incidir sobre l'economia per millorar les condicions de vida dels ciutadans és quelcom important, i donar aquesta sensació d'austeritat, de bona administració, de recursos escassos però ben administrats, és quelcom que les administracions públiques no ho poden en cap cas negligir. Però en aquests pressupostos, també, hi han més punts, més elements, que des de la nostra perspectiva ens el fan mirar des d'un punt de vista crític. Un d'ells és un punt al qual ja ens hem referit altres vegades, és el punt relatiu a les disparitats intercomarcals.

Vostès apliquen un criteri de reequilibrament del territori que doctrinalment és correcte, però a la pràctica, ineficaç. La doctrina del moment ha canviat els criteris i no dóna suport a totes aquelles teories de ja fa uns quants anys que per reequilibrar associaven els nivells d'inversió per càpita a les zones on realment es volia incidir per modular o canviar aquests desequilibris. El criteri de la renda per càpita no és un criteri encertat, avui, perquè com que hi han migracions i moviments demogràfics a les zones més poblades, amb el criteri de la renda per càpita el que succeeix és que en lloc d'afavorir la minoració de les diferències, almenys es mantenen, si no s'incrementen.

Per tant, el criteri correcte és el criteri de la renda global per àrea, perquè les inversions infraestructurals mínimes, les inversions en confortabilitat social, les inversions fins i tot amb promoció econòmica i les promocions de caire assistencial a tot el que és l'oferta de béns i serveis públics han de ser, en els seus mínims —i han d'abastar, en els seus mínims— el conjunt del territori. És l'únic criteri que permet minorar diferències. L'altra qüestió pot ser que no les augmenti, però en qualsevol cas no les disminueix. I en aquest sentit, si es mira l'annex d'inversions reals i es contemplen totes les inversions —és a dir, les noves inversions, que no són massa aquest any—, les de caracterització plurianual i les acumulades, vostès s'adonaran que en total hi ha 1.261 actuacions ressenyades, de les quals 465 no estan comarcalitzades i, per tant, n'hi ha 796 que sí que ho estan, que són comarcalitzades.

Doncs, bé, d'aquestes 796 més de 300 es concentren a les àrees més poblades de Catalunya: el Barcelonès, cinturó industrial, el Gironès, el Tarragonès i el Segrià. I la resta del territori, que és el 70%, només agrupa el 60% de les actuacions d'inversió real comarcalitzada. Què vol dir això? Això vol dir que si es calculen els criteris i els coeficients de locació, a les zones riques hi va l'1,33% de les actuacions en inversions reals —1,33%—, mentre que a les zones més aviat afeblides, o afeblides del tot, hi va només el 0,85%. I això és objectiu. I des d'aquest punt de vista no hi ha altra aritmètica que l'aritmètica que surt d'aquestes proporcions i, per tant, les inversions reals comarcalitzades no ajuden a reequilibrar el territori; en aquest cas, fins i tot, perjudiquen el desequilibri... Millor dit: engruixeixen el desequilibri.

Hi han circumstàncies anecdòtiques; per exemple, a zones més aviat endarrerides i poc poblades com el Priorat només hi ha nou actuacions d'inversió real; a la Conca de Barberà, sis; al Baix Penedès i a l'Alt Camp, tres, i al Pla d'Urgell, només una. Això entenem que obligaria a una reconsideració d'aquest tipus de política que, juntament amb els temes de competitivitat, particularment per al sector agrari, i els temes d'una major capacitat d'inversió pel que fa a la despesa corrent i a la despesa

d'inversió ajudarien a tenir uns pressupostos, al nostre entendre, més eficients i més de cara a millorar el benestar i el nivell de vida dels ciutadans, i, al mateix temps, a consolidar les institucions que conformen el nostre marc d'autogovern.

Hi ha un punt més, que també m'hi vull referir al més ràpidament possible: és el punt del deute públic. Poques vegades des d'aquesta tribuna en el debat de política pressupostària m'he referit al deute públic perquè entenc que és un recurs moltes vegades obligat per equilibrar un pressupost —o per equilibrar el Pressupost— quan, d'altra banda, hi ha una insuficiència doctrinal i en justícia de recursos com a conseqüència d'un sistema de finançament que encara no està encarrilat del tot, ni de bon tros.

Però en aquesta ocasió sí que em vull referir al deute públic, perquè després d'aquests onze anys, sobretot des de fa sis anys, s'estan incorporant una sèrie de disfuncionalitats en l'administració i en l'execució del deute públic que poden ser perjudicials de cara al futur. Perquè no vull parlar de la quantia del dèficit i, per tant, del deute públic. Vull parlar del seu cost d'oportunitat i de les seves condicions d'emissió.

Quan parlo del cost d'oportunitat del deute, què vull dir? Com tothom sap el deute d'avui són impostos per al demà. Per tant, si en aquest moment la distribució funcional del Pressupost és de 20% inversió, 80% despesa corrent, aquesta regla també s'aplica a les consignacions de deute. Per tant, per cada pesseta de deute d'avui només 20 cèntims van a inversió; la qual cosa vol dir que en el futur, quan s'hagi d'anar retornant aquest deute, no es retornaran 20 cèntims, és retornarà la pesseta; i per tant, estem gravant amb un percentatge més que proporcional, senyor Conseller, amb un percentatge més que proporcional, la capacitat tributària negativa de les generacions futures. Crec que això és un tema que obligaria a una reconsideració important i a reconduir no només el deute, que en aquest cas és un element addicional, una conseqüència, sinó a reconduir la gran desproporció —ho torno a dir— entre operacions corrents i operacions de capital.

Pel que fa a les condicions d'emissió del deute, passa quelcom molt significatiu, i és que durant aquests últims temps, malgrat els esforços de la Conselleria —que em consten—, Catalunya encara no disposa d'un mercat secundari de renda fixa. I això fa que les emissions de la Generalitat s'hagin de col·locar directament a caixes i a bancs i, per tant, que hi hagi, des d'aquest punt de vista, una capacitat de compra molt restringida a caixes i a bancs, i, per tant, que fixin les seves condicions de descompte per assegurar l'adquisició de les emissions. Per un costat, la Generalitat depèn de caixes i bancs i, per tant, no pot exercir una política financera —per dir-ho així— més contundent, pel que fa a l'orientació, el control i la vigilància de caixes i bancs. I, per l'altre costat, el que resulta és que, en estar l'assegurament del deute en mans d'aquestes institucions i en fixar, aquestes institucions, les seves condicions d'acceptació, el tipus de descompte és suficientment alt com perquè les condicions d'emissió no siguin en absolut viables perquè després hi pugui haver una recol·locació i, en definitiva, una major popularització del deute de la Generalitat, cosa contrària en aquests moments al que està fent amb gran encert el Govern basc, i també l'Ajuntament de Barcelona.

En fi, hi ha més punts, però no vull abusar de l'amabilitat i la generositat del President del Parlament, i, potser, dels dife-

rents punts que tenia ressenyats —perquè, com hem parlat aquest matí, pensava que disposava d'un temps major—, potser dels diferents punts que tenia ressenyats n'hi ha un que, d'una manera explícita, sí que m'agradaria mencionar-lo molt breument: és el tema de l'estat dels ingressos.

L'estat d'ingressos, senyor Conseller, senyors del Govern, senyores i senyors diputats, és un estat, una situació pressupostària, que sovint no es controla ni es vigila en els debats parlamentaris quan no hi ha responsabilitat fiscal; i el nostre estat d'ingressos té, tant en el capítol primer com en el capítol segon, dues característiques tècnicament, econòmicament i políticament poc positives, per no dir negatives.

En primer lloc, l'import dels tributs propis ni tan sols compensa el 50%, any rere any, del nivell d'endeutament net, viu. I, en segon lloc, pel que fa al capítol segon, és a dir, el rendiment dels tributs cedits, ens trobem que, sistemàticament, es fa una infravaloració d'alguns d'aquests tributs perquè després, el pressupost, es pugui —d'aquests tributs, concretament—, es pugui liquidar amb superàvit, i tenir uns recursos que s'escapen del control parlamentari. Entenem que això no és correcte i que fóra bo que aquesta pràctica s'acabés d'una vegada per totes.

I ara sí que acabo, senyor President. I, per acabar, tenia escrites unes consideracions, també, com les que he fet altres anys, dient que aquest debat, en els termes que es formula, quedaria un debat buit, perquè no hi hauria resposta per part dels titulars dels departaments alludits, ni encara menys per part del Conseller d'Economia i Finances. Però aquest any s'ha trencat —i s'ha trencat, al meu entendre, d'una manera molt positiva— aquesta mancança de diàleg. Perquè entre els criteris que l'oposició manté sobre el pressupost i els criteris que el Govern defensa a l'hora de fer el seu pressupost, si hi ha discussió, si hi ha diàleg, hi poden haver punts de coincidència, de convergència. I, des d'aquest punt de vista, a mi em sembla que aquest diàleg és bo.

Volia criticar la inexistència del diàleg, però després de la intervenció, aquest matí, del senyor Macià Alavedra, públicament vull reconèixer que, al meu entendre, ha fet un gran servei al debat pressupostari i, en definitiva, a la fluïdesa i a l'enteniement per a aquest tipus de qüestions importants, com ho són les pressupostàries. Penso que, si això continua i el debat és realment un debat, un debat que admet opinions i que, per l'altre costat, accepta exageracions, o l'existència d'exageracions, penso que si això pogués ser així, i aquest debat es consolidés, podríem tenir, en definitiva, uns pressupostos millors, perquè tant vostès, des del Govern, com nosaltres, des de l'oposició, a l'hora de discutir el Pressupost, no es vol altra cosa que disposar d'un pressupost millor, un pressupost que administra els recursos disponibles d'aquella manera com vostè deia aquest matí, que contribueixin, significativament, a millorar les condicions de vida i, en definitiva, el benestar dels ciutadans, i que nosaltres afegim, si això es fa així, també a consolidar i expandir el nostre marc d'autogovern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció, i a vostè, senyor President, per la seva generositat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor Hortala.

Correspon ara la defensa de la seva esmena de totalitat al Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats. Faré un esforç per situar el debat a la totalitat en relació amb el que nosaltres considerem que són grans temes nacionals, grans temes del Govern de Catalunya, que s'expressen a través del document pressupostari.

En primer lloc, i molt ràpidament, l'autonomia, la podríem dividir en quatre fases: una fase esclatant, gloriosa, sense pressupostos, amb resultats polítics, molt positiva, que fou l'etapa del President Tarradellas; una primera etapa 80-84, de consolidació de competències, amb la sòlida política del peix al cove, que dotava d'uns marges de maniobra relativament petits —i és cert— el Govern de Catalunya; una etapa d'expansió molt forta, 84-88, que situa el Govern de Catalunya amb plena normalitat, i una etapa d'expansió espectacular, 88-92, la qual cosa vol dir que hem d'analitzar si el Govern de Catalunya ha aprofitat aquesta oportunitat històrica o no l'ha aprofitat.

Com vostès saben, un dels temes fonamentals de la filosofia —ja Bertrand Russell s'ho plantejava— és allò que es diu el dilema entre l'aparença i la realitat. Si ara sortíssim al carrer i féssim una enquesta, i diguéssim aquelles preguntes tan elementals: «vostès què creuen, qui està pitjor, el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat o el govern dels ajuntaments, des de la perspectiva de dificultats econòmiques, qui pateix més, per manca de recursos?», òbviament, en funció d'un conjunt d'elements que després comentarem, el resultat seria impecable: tothom diria que el que està pitjor és el Govern de Catalunya. Perquè s'ha creat i recreat un ambient, en l'opinió pública, que, amb independència de comentar el legítim tema del finançament autonòmic i de la seva revisió, juntament amb això s'estava parlant d'una situació de desconcert, d'incapacitat i d'impossibilitat de tirar endavant amb força el Govern de Catalunya, la qual cosa vol dir que hi havia la gran excusa protectora de tota acció de govern.

I quina és la realitat? Si mesurem la realitat per la valoració numèrica, la realitat, molt ràpidament, és: 88-92, creixement del pressupost de despeses de la Generalitat, 99,2; creixement dels de l'Estat, 66,6, i creixement del món local, 54,3. Aquesta és la realitat. I realitat que es veu confirmada amb el comportament d'aquest Pressupost de 1992, en què encara es veu agreujada, aquesta tendència. Què vol dir, això? Vol dir que, si no fem aquell esforç que ens recomanava en Popper, de dir que la política..., que ens hem d'aproximar al que són les realitats, i poder-les comparar i exigir responsabilitats a cadascú, no existiria una política democràtica correcta i, fins i tot, podria ser que no existís una política democràtica.

Des del punt de vista del pes específic dels tres nivells d'Administració, què succeeix, en aquest període? Succeeix una qüestió tan elemental com la següent: si el 88 el pes de l'Estat, pel que fa a la situació catalana, era el 61,28, la Generalitat, el 22,95, i el món local, el 15,77, ara ens trobem, el 92, a partir de les dades pressupostàries de què disposem, d'un 57,39, l'Estat, d'un 27,24, la Generalitat, i un 15,37, el món local. Què succeeix? Un fenomen extraordinàriament positiu per al nostre Govern autonòmic, que significa que va absorbint recursos, quantitat de recursos i de potencialitats, que el ciutadà no les veu, no les veu, diguem-ne, clarament, se li amaga, se li obscurix, se li crea un eclipsi, se li crea la por, se li crea la lamentació, no els veu, no els toca, però el fet objectiu és que el món local és el món clarament perjudicat en relació amb aquest es-

quema. És a dir, el procés de descentralització política a Espanya avança, i avança definitivament, positivament i radicalment —valgui l'expressió—, però no es produeix aquell esquema tan extraordinàriament positiu que tots en aquesta sala havíem defensat, fora que entenguem que només és català allò que està en el pressupost d'una administració. Això seria una visió esbiaixada, limitada, m'atreveria a dir fins i tot ridícula, del catalanisme, perquè, evidentment, hem de comptar que el poder català és la suma de poders creatius, és a dir, la suma de l'Administració local més el Govern de Catalunya, la qual cosa vol dir que la nostra ambició ha de ser sempre sumar les dues consideracions, que siguin al més altes possibles i que no es produeixi cap nivell de discriminació.

Amb aquest pressupost que vostès tenen, no tenen cap excusa; amb aquest pressupost que vostès tenen, han perdut l'oportunitat històrica de redimensionar el seu Pressupost en funció de les necessitats del país, i de les necessitats de les administracions del país, i de les necessitats de les administracions més eficients del país. I crec que aquest és un tema sobre el qual convé reflexionar, i convé reflexionar-hi molt, perquè té una gran importància. Vostès han malbaratat un potencial per una raó molt senzilla: perquè, quan el Pressupost era molt petit, han anat reproduint proporcionalment l'expansió del seu Pressupost. I què ha succeït? Quan tenim ja un pressupost de prop d'un bilió i mig de pessetes, un milió per família catalana, tenim una reproducció quasi ampliada d'aquell pressupost anterior que venia a representar uns 300, 400.000 milions de pessetes. Què vol dir? Que hem anat incrementant les deficiències, els mals enfocaments, les precipitacions, i som esclaus d'un plantejament de tipus burocràtic que no correspon ni al pensament, evidentment, lliberal ni al pensament conservador, sinó que correspon a un altre tipus de plantejament més aviat desordenat que vindria caracteritzat pel principi de la pèrdua d'orientació o de la pèrdua de nord en tota actuació política.

Dit això, jo també voldria assenyalar un conjunt de consideracions. I les consideracions són les següents: tot el que hem vingut criticant, legítimament —quan la crítica és positiva és absolutament necessària, no solament legítima, sinó del tot necessària, no?—, no solament el nostre Grup, sinó tots els grups en aquesta Cambra, s'ha vist confirmat clarament en aquest Pressupost. És evident que quan parlem de despeses corrents podem fer tot tipus de càlculs; podem fer els càlculs, diguem-ne, que vulguem, però el que no té cap mena de sentit és que amb una base de creixement tan forta, amb una base de creixement pressupostari que permet grans marges de maniobra, resulta que la despesa corrent s'emporti gran part de les energies més productives, de les energies inversores més claus del país. És a dir: en una situació especial i única, que en quatre anys un pressupost creix un 100%, i amb una situació especial i única, que l'economia catalana creix com no havia crescut mai en les últimes dècades, amb un creixement —diguem-ne—, sostingut, que vostès no hagin aprofitat aquesta doble realitat per convertir i per fer una transformació positiva del país, no té perdó. I no té perdó històric —no té perdó històric—, quan n'hi ha hagut altres —altres— que amb intel·ligència, amb perseverança, amb energia, amb fórmules positives, han sabut aprofitar clarament les oportunitats històriques..., en un país on sabem que les oportunitats històriques són poques, són escadusseres i, lamentablement, les hem d'aprofitar fins al fons de les nostres possibilitats.

El balanç de la situació actual seria allò que es va dir fa quatre anys: «un parc d'atraccions serà més important que el gran esdeveniment, diguem-ne, esportiu» —per posar exemples. El gran esdeveniment esportiu ha portat el que ha portat, moltes coses, n'ha derivat moltes altres, ha creat un conjunt d'inversions productives molt positives, ha creat inversions induïdes per dos bilions quatre-cents mil milions de pessetes; el parc d'atraccions està per començar. Entenguem-nos... I voldria caracteritzar, exagerant, el que és —diguem-ne— una actitud d'aprofitament d'una oportunitat històrica i el que és —diguem-ne— una actitud d'expectativa, de marxa de creuer, de marxa de creuer burocràtic: «tot ha de continuar igual, anem fent, anem tirant, tot més o menys en la mateixa proporció, amb les mateixes característiques»; un pressupost que té la mateixa conformació física quan era 1 i ara que és 10, té una conformació física equivalent.

Els problemes, per tant, són realment equivalents. Aquí no parlaré novament de la ineficàcia del seu sector públic; podria estendre-m'hi. En alguns casos pot ser justificat per alguna de les actuacions, però en altres veiem realment temes que ens preocupen moltíssim. Aquí voldria fer una reflexió política, de la mateixa manera que som partidaris, i vam ser els primers de dir-ho, que existeixi una corresponsabilització fiscal. En som partidaris per molts motius, per un motiu tan elemental —diguem-ne— com el següent. Si vostès estan en taxes de creixement de prop del 20%, el Govern de Catalunya pot emetre el següent missatge a la població: «A nosaltres aquests diners ens vénen donats, ens vénen de l'exterior; en volem més, en voldríem tenir més», primer missatge. Segon missatge: «Ja n'hi ha prou, d'impostos; ja n'hi ha prou, d'impostos; ja n'hi ha prou, d'impostos...», quan resulta que aquest fons s'alimenta del fons d'impostos. Tercer missatge: «Aquests que apliquen impostos i que cobren directament impostos són massa forts i no els haurien d'aplicar al món local», al qual vostès no subvencionen. La qual cosa és el món perfecte, és el benefici *ad infinitum*, és l'absència de la política, és l'absència de la política democràtica, és l'absència de l'anàlisi cost-benefici, és la perpetuació total i absoluta del que es podia dir —i ho mirin amb «carinyo»—, molt benèvolament, el cinisme polític més intelligent, o l'audàcia més extraordinària.

I aquest és el risc, aquest és el risc polític que hi ha en determinats comportaments; perquè, si hi ha corresponsabilització fiscal, ha d'haver-hi corresponsabilització de la despesa, entenent que hi han determinades despeses que no es poden fer perquè no les fa ningú, i vol dir una certa austeritat compartida per obtenir el màxim de recursos, i que aquests recursos tinguin els efectes més positius davant dels reptes del país, fins i tot dels reptes que vostès diuen defensar i que estic convençut que alguns dels governants de Catalunya amb molt bona fe, realment, s'ho pensen i així ho fan.

Aquí, per exemple, i si m'ho permeten, voldria entrar molt breument en un tema, perquè des d'aquest Parlament se'ns entengui el que volem dir. Quan és diu, per exemple, «despeses en publicitat, exposicions...», aquí podríem agafar el paper corresponent i veiem realment que aquestes despeses signifiquen un increment molt notable, i que són moltes les partides que el componen, i veiem que les exposicions pugen un 40%, cosa que sempre passa un any abans de les eleccions, una carpeta situada a cada lloc... És a dir, ja ho sabem, i això en total, en el

seu conjunt, pujaria uns 15.000 milions de pessetes si agafem la Generalitat i els seus organismes autònoms.

Però anem a valorar una mica aquest fet, 15.000 milions de pessetes. Nosaltres som partidaris que hi hagi, evidentment, publicitat institucional; que n'hi hagi: publicitat, promoció, exposicions, publicacions, és a dir, tot el que podríem dir-ne acció de *marketing*, el que se'n diria política de *marketing* a l'empresa privada. Som partidaris que n'hi hagi, però que n'hi hagi per un motiu molt senzill: per informar, per formar —és a dir, per donar elements de formació— o per dissenyar unes campanyes de les quals es poden avaluar els resultats: campanyes sanitàries —per posar exemples—, campanyes sobre temes de circulació, campanyes que podrien caracteritzar-se per aquelles que d'una forma o d'una altra, encara que no es puguin avaluar econòmicament, si més no són campanyes de millora de costums, de bons costums, i que a mig i a llarg termini saps que comporten una recuperació de l'esforç que s'ha fet.

Ara bé, i aquest és el punt exacte del que es pot fer, i aquí es pot anar tan lluny —diguem-ne— com es vulgui. Per què? Perquè és controlable, perquè un tribunal de comptes ho pot controlar, perquè qualsevol diputat d'aquí pot preguntar: «Aquesta campanya que vostès van fer, que va costar tant, quins resultats positius, quins resultats operatius ha tingut?» I per tant és una dialecta extraordinàriament positiva. El que realment no es pot fer —aquí entrem en un terreny que jo els voldria recomanar que no anessin en aquesta línia, perquè em sembla que ens fem mal tots i fem mal al país, i ho dic des del punt de vista profundament patriòtic—, el que no es pot fer són afirmacions sense cap mena de sentit ni contingut pagades amb diners de tots els ciutadans que surten com a esllògans situats en el país.

Jo voldria fer un petit exercici —però només un petit exercici. Nosaltres aquestes expressions les hem vist en català. Fem només el procés de traducció i fem l'esforç d'imaginació de planes senceres en mitjans de comunicació que diguessin: «Somos 38 millones, somos 38 millones», repetit tres-cents vegades i posat en un anunci. «Pasamos cuentas», abans d'una campanya electoral, en un fulletó que aniria a tot un conjunt de diaris pagat amb diners dels contribuents. «Tomo número 14 de palabras del Presidente» (*rialles de fons*), per posar un exemple. «La gente es la fuerza de España» —o «la fuerza de Francia», o «la fuerza de Inglaterra». No vull caracteritzar, però és molt important que fem una mica aquest esforç mental, perquè el fem realment i ens adonem que hem d'establir un límit.

I aquí, si em permeten, faria una reflexió, i és una reflexió política i de política democràtica, i no vegin en la meua expressió un plantejament de moralisme, i vegin justament on està la frontera, la frontera del permisible en democràcia de la frontera del no permisible. Aquí entra aquest terreny que de vegades es comenta sobre la legalitat de les coses: per què hi han coses que no són il·legals? Per una raó molt senzilla, perquè a ningú se li acudiria fer-les, i ningú s'ha plantejat que s'hagin de regular; per això no són il·legals. Però són d'una gravetat, des del punt de vista de la moralitat pública, total i absoluta. Per què? Perquè, si aquests comportaments progressessin, què passaria al nostre país?, o quin risc hi ha que passi en el nostre país? Ja ha passat en algunes oportunitats, i voldria que tots m'entenguessin bé i que rectificuéssim.

Pot passar el següent: tu llences una iniciativa legítima, qualsevol grup de l'oposició fa una crítica, i resulta que aquesta

crítica és forta; és forta i sembla raonada i sembla que comença a treure el caparró. Hi ha algú que es posa una mica nerviós: se n'ha parlat massa, d'aquest tema. En quinze dies es fa una campanya i queda absolutament soterrada i ofegada. No costa res, fins i tot, ofegar les crítiques; fins i tot en una reunió del nostre Grup Parlamentari hi va haver una persona molt aguda que va dir: «Escolta, tu, hauríem fins i tot de baixar la intensitat i procurar que ells mateixos s'equivoquin, perquè, clar, quan nosaltres encertem en una crítica es llença una campanya que sanegem els rius com mai», per exemple. I això s'ha dit en les reunions del nostre Grup. Què vol dir? Que si nosaltres aquestes polítiques no les tallem, i no les tallem entre tots —i els invito en aquest sentit a fer un esforç, un esforç de definició de frontera, i la frontera, ja dic, pot ser molt àmplia, i és positiu sempre fer campanyes d'explicació, d'informació, de formació; és un dels instruments importants de la vida política—, estarfem d'una forma o d'una altra vulnerant sense voler el que és l'essència fonamental de la democràcia; estaríem convertint possibles líders, diguem-ne genials, en controladors, a través de polítiques de *marketing*, de l'opinió pública. I aquesta política de *marketing* no es faria amb diners d'una empresa, sinó amb diners de tot el poble, i això és un límit que la democràcia no pot suportar per una raó molt senzilla: perquè és un joc que no forma part dels continguts d'un home que vostès van portar, un home molt important com és Popper, que recomanava unes mesures molt concretes per perfeccionar el que eren les possibles perversions del sistema democràtic. És un avís, i és un avís —els ho dic sincerament— fet amb tot l'interès, li diré amb tot l'apreci —i voldria que entenguessin això: amb tot l'apreci—, amb voluntat de saber on estan els límits de les actuacions de les coses i que crec que és una cosa que tots els demòcrates hem de tirar endavant.

Nosaltres en aquest Pressupost hem vist que els marges de maniobra eren molt significatius. Quan jo dic marges de maniobra, què vol dir? Vol dir una cosa tan simple com la següent: una política de lleugera contenció de la despesa corrent portada amb intel·ligència, amb una capacitat de coordinació i de comandament del conjunt del Consell Executiu permetia uns estalvis, només per a 1992, d'uns 70.000 milions de pessetes, que ens permetia fer una política diferent. Si això ho apliquem nosaltres en el quadrienni ens n'aniríem fàcilment, aproximadament —si féssim una política de rigor des del primer moment—, a 400.000 milions de pessetes o 170.000 milions de pessetes. Què vol dir això? Simplement i exclusivament, que el creixement de la despesa corrent sigui el creixement de la despesa corrent de l'Estat o dels ajuntaments, o encara més enllà, una mica més alta, si volen vostès. Què vol dir? Que això realment és perfectament factible i és perfectament possible.

Jo voldria, des d'aquest punt, recordar que fa quatre anys que nosaltres vàrem defensar que a Catalunya era possible un pressupost alternatiu. Només faltaria... amb un bilió i mig de pessetes ara ja és absolutament possible. I vam anar establint les falques, i vam anar demostrant amb què, i vam dir en quines partides, i vam dir en quins conceptes concrets i en quina direcció calia dur aquest esforç. El que no es pot entendre de cap de les maneres és que, amb un creixement del 100% de la base pressupostària, hi hagi hagut tan poca energia dirigida a temes absolutament claus que vostès diuen defensar i que nosaltres compartim, com per exemple la competitivitat, que vostès no

han estat capaços de fer un disseny polític important en aquest sentit. O quan vostès diuen i no han fet el reequilibri del propi país.

Aquest matí el Conseller ens donava unes xifres, i ens donava unes xifres de les inversions territorialitzades. Des de fa anys, en aquestes inversions territorialitzades només cal fer una cosa, una cosa tant senzilla que tots vostès entendran —perquè em sembla que tots plegats tenim el grau d'intel·ligència per entendre una cosa tan elemental com la següent. Si volem fer un estudi d'inversió territorialitzat que sigui clar, hem de fer dues coses: extreure el fet de Barcelona —el Barcelonès, que, a més, és el que té la inversió més baixa de Catalunya—, extreure aquest tema; i aleshores agafar Catalunya i dir comarques que tenen una renda superior a la mitjana i comarques que tenen la renda inferior a la mitjana. Les que tenen la renda inferior a la mitjana són molt més grans i les que tenen la renda superior són molt més petites; el resultat, des d'aquest punt de vista d'aquest Pressupost, continua essent un increment dels desequilibris territorials en el propi país.

Però el tema aquest és un tema del qual venim parlant aquest any, el darrer, fa exactament nou anys, i el problema està quan es van acumulant aquest tipus de comportaments, que vol dir que són inèrcies de plantejament i mai anticipacions de plantejament. La qual cosa comporta que, des del punt de vista d'infraestructura es comenci tot una mica, es faci una mica de tot en el conjunt del territori, però no es vagin assolint objectius territorials concrets en cap àmbit, ni en el sanejament, ni en el d'infraestructura viària, ni en la reducció de la intercomunicació comarcal del país, etcètera. És a dir, d'una forma o d'una altra ens trobem amb un país empaitat per necessitats urgents però mai per programacions establertes en el si del propi territori.

També voldria dir-los que en aquest Pressupost novament tot el que és el paquet de salari social, benestar social en un sentit ampli... I no dubtaria —per cert aprofito per dir-ho i perquè vegin en això un comentari absolutament «carinyós»— que la propera campanya institucional que ens trobem no sigui «construïm Catalunya, construïm el benestar»; ho dic pels moviments previs que han anat fent de dinars, de sopars, d'esmorzars i tot això. Jo diria que la cosa va per aquí; perquè és clar, ja ens arribem a conèixer fins i tot els moviments que vostès poden arribar a fer. No em sobtaria gens. Però l'important què és, des del punt de vista de la política democràtica? Que la sanitat, que l'ensenyament, que els serveis socials, és a dir, que les polítiques que afecten les persones han reduït el seu pes específic en el conjunt pressupostari. I el Govern autonòmic té dos temes fonamentals a emprendre, com a claus, absolutament claus i que el país depèn molt d'aquests dos temes. Primer tema: és el tema d'una política clara de benestar entesa en el sentit social-demòcrata de l'expressió, en el sentit modern i en el sentit europeu. Per què? Perquè vostès tenen a les seves mans les competències claus que poden millorar les condicions de vida de la població; això és un element clau. Després tenen vostès una altra qüestió, una altra qüestió significativa, que és tot el tema de la seva infraestructura i la seva capacitat de promoure tot el reequilibri del país per la via infraestructural. I sens dubte, aleshores, hi ha un element que ja no és clau sinó que és transcendental, que seria el tema cultura.

Però entenguin-me perfectament, membres del Govern, senyor Conseller, que el que no es pot anar produint és una rebaixa

del pes específic del que constitueix el salari social en el nostre país. Quan dic salari social vol dir allò que tots els catalans i catalanes consumim, allò que tots els catalans i catalanes volem per als nostres fills i per als nostres avis, allò que ha de millorar, allò que si ens donen a nosaltres uns diners per administrar-ho podem afegir-ne una mica més per millorar la seva qualitat, i si això no es fa és que no es vol la millora qualitativa en aquest camp d'actuació tan transcendental i tan important. I sovint, a mesura que van incrementant els marges de llibertat —marges de llibertat importants que s'observen, ja, en el Pressupost de la Generalitat de Catalunya—, aquests marges de llibertat importants no es canalitzen en la millora d'aquests serveis que són una mica el nucli essencial característic del Govern autonòmic.

Comentar-los dos temes complementaris de gran importància, des del nostre punt de vista. Un fa referència a la política d'habitatge. La política d'habitatge, si vostès l'analitzen, i l'analitzen històricament, veuran que pel pes específic que ha tingut en el Pressupost ha estat l'autonomia en què ha tingut un pes específic més baix a nivell de tot l'Estat espanyol, des del punt de vista d'esforç en política d'habitatge.

Clar, quina és la importàcia de la política d'habitatge per a l'autonomia? La importàcia és absolutament clau. Tots sabem que el problema número u que té l'habitatge és que el sòl és molt car en determinades zones, en centres de ciutat, en punts estratègics, i aquest és un dels elements que dificulta poder fer habitatges a uns preus assequibles que corresponguin a les rendes mitjanes —i baixes— que estan expressant una gran demanda insatisfeta: aquest és el problema.

Resulta que vostès estan en una condició òptima, perquè vostès poden comprar sòl barat i el dia següent requalificar-lo. Vostès poden comprar sòl... (*Remor de veus.*) No, no, perdó, perdó, dins d'un termini... Sí, sí, si us plau! Si us plau! (*Remor de veus.*) En canvi, el que vostès fan, el que vostès fan és avisar de les plus-vàlues perquè un intermediari previ s'aprofiti del tema.

Per tant, senyors del Govern, senyors del Govern, si us plau, senyor President, si us plau...

Senyor President, si no hi ha silenci... d'acord.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Ho veu?

El Sr. ARMET: Vostès el que poden fer amb una política urbanística, lògicament, perfectament dissenyada i perfectament establerta amb els municipis, és saber que hi ha un sòl urbà, un sòl programable, un sòl rústic; es poden establir els plans d'expansió; es pot fer amb el sector públic, i una cosa són les plus-vàlues del sector públic i una altra són les plus-vàlues del sector privat, amb intermediaris pel mig. I això ho saben vostès perfectament. És imperdonable que aquest Pressupost no contingui una política d'habitatge, quan és, en aquests moments, l'habitatge, una demanda important; una política d'habitatge situada estratègicament en el territori que, a més a més, contribueixi a un reequilibri intel·ligent d'aquest; una política d'habitatge que se situï en els nuclis fonamentals d'actuació i una política d'habitatge feta, lògicament, en coordinació amb els ajuntaments de Catalunya, que hi tenen molt a dir, i que tenen moltes possibilitats i volen expressar molt quines són les seves posicions.

Aquest Pressupost, novament, expressa una situació que jo voldria qualificar d'alarmant —i m'hi voldria estendre. Hem vist clarament que tenim una radiografia ampliada dels Pressupos-

tos anteriors; que tenim uns defectes ampliats del que succeïa anteriorment; que tenim unes hipoteques de cara al futur més grosses de les que teníem fa quatre anys; que hem tingut una expansió extraordinària que no hem sabut aprofitar estratègicament en una situació òptima, des del punt de vista de la conjuntura del país. I, a més, hi ha un altre factor i és un factor, aquest, també preocupant —i també els ho vull dir, diguem-ne, molt clarament—, que és la relació del Govern de Catalunya amb el municipalisme català. Quan dic el «municipalisme català» dic el conjunt dels poders locals de Catalunya. I aquí sí que convindria —diguem-ne—, fer una reflexió i una reflexió d'una gran fondària: sempre que es produeixen processos de cooperació entre les administracions, el resultat és positiu; primer principi fonamental i clau. Com més complexa és aquesta comparació, més resultat positiu s'acostuma a obtenir. Tercera consideració, el poder local té una detectació molt forta de les demandes socials que s'expressen, la qual cosa vol dir que és un magnífic filtre de les preferències més importants.

Un govern com el Govern català, amb les possibilitats que té, amb la potencialitat econòmica, que vagi no menystenint, sinó ignorant plenament la capacitat de cooperació municipal i territorial, crec que no està contribuint al reequilibri del país, a la vertebració institucional del país, a la potenciació de les institucions catalanes. I aquest és un tema, també, de gran responsabilitat política, que cal fer i cal establir una política molt definida en aquest sentit. Jo no em referiré aquí a promeses que es van fer i que s'han fet en aquest Parlament; jo no em referiré aquí a records que... vénen des de l'any 85 dient moltes coses que es farien i estem a l'any 91 i no se n'ha fet cap. Perquè no m'agrada treure els retalls de premsa. Jo coneixia un polític, fa temps, que només anava amb retalls de premsa de feia sis o set anys, perquè no tenia arguments del dia a dia. És important sempre situar els arguments en el moment present.

Jo, el que els vull dir a vostès és que han de fer una clara inflexió en aquesta política. Aquests pocs mesos que els queden per acabar el mandat, haurien de fer-la; haurien de fer-la perquè, si no és així, sincerament, es produeix una segona o un segon malbaratament de recursos; duplicitats innecessàries; polítiques d'intervenció en el territori sense estar coordinades; actuacions sense que el poder local estigui prèviament avisat; en última instància, malbaratament absurd de recursos. Perquè, lògicament, si del que es tracta és de voler, d'una forma o d'una altra, dominar el país... —entenent per «dominar el país», que és un concepte, diguem-ne, de govern com un llarg pop, cada una de les potes del qual són camins de subvenció que es van establint per tot el territori, això sempre té un límit. I està arribant al seu punt límit, que és el límit de l'absurd, el límit del ridícul i el límit del malbaratament de recursos. I, per tant, el que caldria és fer una política, en molts camps, de cooperació clara com s'ha fet per part d'alguna conselleria, els resultats de la qual són resultats òptims per al país i òptims per al Govern de Catalunya —si és que el Govern de Catalunya entén la política com un plantejament més a mitjà termini.

Jo crec que el que expressa, diguem-ne, aquest Pressupost, a partir d'aquesta important quantitat és el que els deia a vostès, que el pes específic del poder local a Catalunya és el mateix, és el mateix: ha baixat, té menys importància i ha tingut una actitud activa, una actitud positiva, una actitud extraordinàriament satisfactòria des del punt de vista de la productivitat de la seva

acció política, de la seva il·lusionada acció política. Crec que aquest és un element del tot necessari per corregir.

Senyor President i senyores i senyors diputats, aquest és un pressupost que tanca un quadrienni, i que tanca un quadrienni de vulgaritat, dissortadament; de vulgaritat d'actuació, en el sentit de no fer res més que eixamplar allò que es feia i de no proposar-se res més que intentar fer més algunes coses que no s'havien de fer. Això, crec, sincerament, que no és positiu; crec sincerament que no és positiu; crec que obliga a una rectificació i a una rectificació clara. Però ara, per fi, tenim —jo crec tots— algunes certituds, i aquestes certituds, si més no, ens han de servir per guiar-nos l'acció política a tots els diputats que estem en aquesta Cambra.

Primera certitud: durant aquests quatre anys i aquest darrer any, el Pressupost que més ha crescut de tots, al contrari del que pensa l'opinió pública, és el Pressupost de la Generalitat de Catalunya: n'estem molt contents.

Segon punt: en aquests quatre anys el pes del món local, que ha treballat de forma positiva des de la nostra..., hagi estat qui hagi estat l'alcalde que hagi representat —diguem-ne— la població, ha vist com perdia pes específic; molt negatiu per al món municipal, molt negatiu, molt negatiu per a Catalunya.

Tercer punt: els marges de maniobra d'aquest Pressupost són extraordinaris; permeten fer una gran política; permeten reconsiderar coses; permeten corregir desequilibris importants; permeten superar aquella política de fer una mica de tot perquè tothom quedi una mica content i no transformar res en profunditat.

Quart tema: els desequilibris territorials del nostre país s'han incrementat, i aquest Pressupost els incrementa. No hi ha, tampoc, una política clara —diguem-ne— en aquest sentit; hi ha una política petita, compensatòria en el camp agrari, que és més una política paternalista i no correspon al que hauria de ser una política de reequilibri.

Darrera consideració: aquest Pressupost ens mou a nosaltres en una esperança. En aquests moments, al marge de les millores qualitatives i quantitatives que es puguin produir a través del finançament autonòmic, podem dir que existeix la base més que suficient d'un pressupost que representa més d'un milió de pessetes per família catalana, per emprendre una gran política nacional. I si aquesta política nacional es fa amb intel·ligència, amb un sentit de progrés, amb cooperació entre les administracions i amb una voluntat inequívoca de reequilibri del país, estic convençut que es podria fer una tasca molt important.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Armet. Correspon... Sí? L'honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, intentaré fer una breu intervenció, dins de l'estil d'aquest matí, perquè no em toca a mi fer el torn en contra, segons la tradició del nostre debat d'esmenes a la totalitat d'aquest Parlament de Catalunya; torn en contra que sempre fa, amb gran encert i amb gran eficàcia, el nostre portaveu, senyor Escudé.

Però sí que voldria fer algunes puntualitzacions i donar alguns aclariments des de la perspectiva del Govern. En primer lloc, sobre la intervenció del senyor Latorre no diré gran cosa, perquè a mi em sembla que és una intervenció, senyor Latorre,

que no es mereixia que vostè presentés una esmena a la totalitat, perquè jo he vist més coincidències que discrepàncies i, per tant, no em toca a mi, des de la tribuna, doncs, destacar les poques discrepàncies que hi ha hagut. (*Remor de veus.*)

El senyor Colom ha dit que aquest era un pressupost que li donava una sensació de *déjà vu*. A mi em sembla que tots els Pressupostos tenen una mica aquesta característica —després m'hi referiré en contestar el senyor Armet— i jo, amb els canvis aquests radicals i aquestes grans quantitats, que poden anar d'un costat a l'altre, em sembla que quan es fan Pressupostos es veu que tots ells tenen aquesta sensació de *déjà vu*. El nostre Pressupost té una sensació de *déjà vu*; les intervencions dels diferents portaveus —vostès coincidiran amb mi— que també, i que, per tant, hi ha molt de repetitiu en aquest debat; però això és interessant perquè el *vivere pericolosamente* no forma part de la democràcia, sinó que l'avorriment democràtic és un tema molt important, quan s'hi ha arribat, perquè és sinònim de consolidació democràtica.

El senyor Colom parla de poca inversió; parla d'un pla d'universitats que li sembla poc; parla que la nostra acció, en el camp industrial, és petita. Jo crec que si el Pressupost de l'Estat en la seva inversió disminueix d'un 13%, i el nostre augmenta d'un 17,9%, i el consolidat d'un 21%, el tema de la inversió i de la voluntat inversora d'aquest Govern en aquest Pressupost, això sí que és una novetat, això sí que és una novetat i això sí que és una línia que cal destacar.

Jo estic molt satisfet que, per ara, ningú ens ha dit que havíem de disminuir aquesta voluntat inversora. Per tant, aquesta és una gran línia del Pressupost que em sembla que ha rebut l'aprovació de la Cambra, perquè absolutament ningú l'ha criticat. I en una esmena a la totalitat, evidentment, aquestes són les línies que s'han d'apuntar, no són els detalls de les esmenes que després podem discutir en Comissió, sinó això.

El Pla d'Universitats jo crec que és enormement important; és enormement important fer tres universitats, iniciar tres universitats a Catalunya; és un tema en què em sembla que tots estem d'acord. Sobre el tema de la indústria, vostè diu: «és petit, el Pressupost és petit, en termes absoluts»; però, jo crec que el Departament d'Indústria i Energia és, en els últims anys, el que més ha crescut en percentatge de tot el Govern de la Generalitat, i per un motiu molt clar: perquè dins d'una societat industrial com la catalana, malgrat la importància d'altres sectors, aquest és el que té més a veure amb la competitivitat. I, per altra banda, no es pot prendre el Departament d'Indústria sol per jutjar-lo, senyor Colom, sinó que s'hi han d'afegir tots els organismes autònoms o empreses vinculats al Departament d'Indústria.

El Laboratori General d'Assaigs i d'Investigacions; una inversió importantíssima; una infraestructura imprescindible per a la competitivitat i a la qual s'afegeix un altre gran laboratori, el de l'IDIADA, el de l'automòbil, que té una importància enorme. Alguns diuen: «què fan vostès per la competitivitat? No han fet res». Jo crec que la llista del que s'ha fet per la competitivitat des de tota la xarxa de laboratoris, els centres de transferència de tecnologia; —un tema que no s'ha destacat en el debat d'avui— l'increment importantíssim d'aportacions a la CIRIT, que passa de 2.000 milions i escaig, a més de 5.000 milions, amb un increment considerable —i això té a veure, directament, amb la investigació. Aquesta és donar les línies importants

d'aquest Departament. O bé les aportacions al CESCA, que és el Centre de Supercomputació, creat amb les quatre universitats, al servei de les empreses catalanes. Jo crec que aquest és un tema que volia destacar en contesta cordial, per altra banda, al senyor Colom.

El senyor Colom ens parla de 700.000 ciutadans de Catalunya en una situació de pobresa relativa, i d'un estudi que ell presenta com a secret, de la Generalitat, però que és un estudi que està a la Biblioteca d'aquest Parlament; que té onze toms; que és a disposició de tots els parlamentaris; la premsa n'ha parlat; hi ha hagut estudis; de secret, res, senyor Colom. Nosaltres en aquest aspecte, aquestes dades –agradin o no, i són dades que mai agraden–, doncs, estan a la disposició de tothom.

Ara, jo voldria dir –i el senyor Colom ho ha dit, però jo hi volia insistir– que aquest és un concepte de pobresa relativa; és a dir, en definició de la Comunitat Econòmica Europea són aquells ciutadans de qualsevol comunitat o de qualsevol estat que estan per sota de la renda mitjana; i, per tant, en situació de pobresa relativa en un país tan ric com Alemanya n'hi ha moltíssims, n'hi ha milions, perquè estan per sota de la renda mitjana dels alemanys i són pobres relatius a Alemanya, però serien rics relatius en molts altres països del món. Vull dir que, pobresa relativa, relativitzem el concepte; això no vol dir que no sigui un tema preocupant i al qual haguem de dedicar esforços, i d'aquí tota la política de benestar social i de l'assistència social, i d'ensenyament, i de sanitat, que jo aquest matí, en la presentació del Pressupost, he descrit suficientment.

Bé, en el tema del pla de reinserció i del crèdit ampliable, jo ho he contestat aquest matí. Vostè hi torna a fer referència. Jo, segurament, no em sé explicar. El concepte de crèdit ampliable en el pressupost de la Generalitat el va introduir l'honorable Joan Hortalà quan era Conseller d'Indústria, i el va introduir per als ajuts a les ZUR, perquè en el moment de quantificar quins eren els diners que havíem de destinar a les empreses que s'acollien a la ZUR –Zona d'Urgent Reindustrialització–, com que no hi havia una previsió possible, es va introduir un concepte que utilitzen tots els pressupostos del món, amb l'oposició sempre dels respectius consellers o ministres d'economia i finances, que és que es farà el crèdit en funció de la petició que sorgeixi de la societat. Per tant, en un tema com el de la reinserció, en el Departament de Benestar Social i en el Departament de Treball, hi ha unes partides que són ampliables en funció de les peticions que ens vinguin de la societat, de les persones que es puguin o que es vulguin reinserir. I per tant, això, per a qualsevol conseller el millor que pot tenir és un crèdit ampliable. I no ens digui: «Oh, perquè vostès ja fan aquesta distinció: per als temes socials, crèdit ampliable, i en canvi, per als Jocs Olímpics i per a l'Expo de Sevilla, per què fan un pressupost tancat?» Oh, és que els Jocs Olímpics i l'Expo de Sevilla són dos fets concrets que sabem exactament què hi volem destinar, què hi volem gastar, que hi posem la partida i que d'allà no passem, i no podem passar. En canvi, allò altre té aquest concepte d'ampliable en funció de les peticions que ens vinguin de la societat.

Bé, escolti, jo..., el tema de Presidència, també és un tema d'aquells de *déjà vu*, perquè surt a tots els debats parlamentaris: tema de Presidència, que puja i tal i tal... Bé, el tema de Presidència, aquest any puja per sota de la mitjana de creixement de la Generalitat; sembla que és un fet a destacar i que és un esforç

considerable, i aquella comparació de «Presidència, sumant aquest departament, i l'altre, i el de més enllà...» És que a Presidència hi ha temes com la joventut, com l'esport –que en molts governs són un ministeri o un departament–, com la Corporació de Ràdio i Televisió Catalana, i tants altres de què en aquest moment m'oblido, que són temes que tots ells responen a la importància de determinats departaments, òbviament.

Miri, les despeses de publicitat i de propaganda, que s'han posat a l'ordre del dia a causa d'alguns fets que vostè ha destacat, però cregui, senyor Colom, que nosaltres hem de fer cas de les crítiques que ens fa l'oposició; n'hem de fer cas... N'hem de fer cas o no n'hem de fer cas, però són les que atensem, són les que escoltem amb el màxim d'interès i respecte, i no cal que se'ns digui, des d'altres llocs de la societat –que també se'ns pot dir–, però resulta que aquest any les despeses de publicitat i propaganda –i després ho veurem– baixen, disminueixen, a la Generalitat de Catalunya. I disminueixen en un 8,6%.

Bé, hi ha un tema, senyor Colom, en el qual m'ha preocupat. Perquè vostè sap que, en aquests moments de negociació del sistema de finançament, dins els diferents temes de la negociació –suficiència dels recursos per a les autonomies, correspondència fiscal, distribució en funció de la població o d'altres variables que tenen a veure amb la solidaritat, etcètera– hi ha un concepte que l'Administració central té un gran interès a introduir, que és la coordinació de l'endeutament i del dèficit públic de les administracions públiques. I vostè ho ha defensat, això, amb els mateixos arguments que l'Administració central. És a dir, dient: «Escolti, el 25% de la LOFCA sobre els ingressos corrents és excessiu, és excessiu!» I és excessiu, potser, pel numerador o pel denominador; potser els ingressos corrents hauríem de veure què són, i si no hauríem de comptar si els ingressos corrents no són els ingressos de lliure disposició que permetin fer front a l'endeutament. Senyor Colom, em sap greu donar-li un disgust: era exactament com si sentís el senyor Solchaga i el senyor Zabalza. Exactament. (*Remor de veus.*) Em sap greu, eh?, donar-li aquest disgust, però és que era calcat. Realment, el mateix concepte, la mateixa argumentació.

Jo, el que li haig de dir és que la nostra posició, la nostra posició és que realment, si hem de coordinar el deute per tenir una conseqüència en el dèficit públic, i que aquest dèficit públic ens ve, en aquests moments, coordinat també per la Comunitat Econòmica Europea, i vostè sap que en el dèficit públic de l'Estat, el dèficit públic és del 2,6, més el dèficit públic que aporten les administracions territorials –és a dir, autonomies i ajuntaments–, que és d'un punt, passaria al 3,6, i que hi ha un esforç per reduir aquest dèficit conjunt, i que dins de la Unió Econòmica i Monetària de Maastricht es considera que el dèficit dels estats europeus, de totes les seves administracions, ha d'estar al voltant del 3%, i que per tant, si del 3,6 es baixés en conjunt a l'Estat espanyol al 3,4, al 3,3, estaríem bastant ben situats, perquè hi han països com Itàlia que estan al 10. Per tant, la situació conjunta de l'Estat tampoc és tan dramàtica, però sí que hi ha un desig de control de l'endeutament i del dèficit públic per part de l'Estat.

La nostra posició és que d'aquest tema estem disposats a parlar-ne, però sempre que parlem de tots els altres temes; sempre que parlem de la suficiència i dels recursos de l'autonomia de Catalunya. I en aquest aspecte sí que estic segur que el senyor Colom estarà d'acord amb nosaltres que la limitació en

l'endeutament, d'acord, però lligat amb els altres temes del finançament, que no podríem ara aprovar una limitació a l'endeutament i després quedar-nos sense la suficiència que creiem necessària, o sense la corresponsabilització fiscal.

Aprofito per dir que, si el límit legal és del 25%, aquest límit legal serà bo o dolent, però és el que tenim, i les lleis, mentre les tenim, doncs, són les lleis, i si nosaltres estem al 5,5%, doncs estem lluny d'aquest 25%. Si un dia es canvia el 25%, ja en parlarem, però en aquests moments estem en aquesta situació.

Per altra banda, sobre el tema de l'IRPF, vostè sap que hi ha hagut una resposta, de moment, del Secretari d'Estat d'Hisenda, en l'última reunió de treball que vam tenir, dient que el que era innegociable era la cessió de la gestió de l'IRPF —que és el tema que nosaltres demanàvem— i, per altra banda —fet molt important i molt significatiu—, el canvi de flux dels diners entre Administració central i autonomies. Amb l'IRPF i el 100%, el flux, evidentment, anava de Catalunya cap a l'Estat central. I això —que formava part de la nostra proposta— és al que hi ha un «no» absolut, que el flux, que és el que existeix en el País Basc i Navarra, canviï de signe en qualsevol altra autonomia. Que això deixa la porta oberta al tram autonòmic que no canviés el flux? Aquesta és una pregunta que no ha estat contestada, però que és el tema que avui està sobre la taula de negociacions.

Bé, no em voldria allargar massa; tinc molts altres temes del senyor Colom, però ja tindrem altres ocasions en altres debats.

(Remor de veus.)

Bé, el senyor Marià Pere diu que Governació augmenta massa, però aleshores vol dir que està en contra de fer noves promocions de mossos d'esquadra. És a dir, el rànking dels departaments és: increment número 1, Medi Ambient —suposo que tothom hi estarà d'acord—; els increments que segueixen són Governació i Justícia, per motius específics —Governació: promocions de mossos d'esquadra i equipaments de bombers, i Justícia: posada en marxa de dues presons—, i després els departaments que més incrementen són els departaments de signe econòmic; és a dir, Indústria, Agricultura i Comerç, Consum i Turisme.

Bé, quan el senyor Marià Pere diu que en indústria no s'ha fet res, i que no s'ha fet res en R+D, jo l'invito a mirar-se amb una mica de detall el Pressupost i de veure tota la infraestructura de tipus horitzontal, de servei a les empreses, laboratoris, centres de transferència de tecnologia que s'han fet a Catalunya, que són molts i que visiten molta gent que ens visiten d'altres comunitats autònomes i de l'estranger: el Laboratori de l'Automòbil, que és una de les grans inversions, etcètera. Ja ho he repetit: la CIRIT, la CESCO, tot el que he dit al senyor Colom serviria per a la resposta a vostè.

Bé, em sembla que dir que Presidència i Benestar Social són dues oficines de propaganda és una simplificació i una exageració que es desqualifica per si sola i, per tant, no cal que ho contesti.

Bé, el senyor Hortalà... El senyor Hortalà diu que hem de fer quelcom per no perdre el tren, que no demana massa, però que hem de fer quelcom. Jo crec que aquest «quelcom» el fem, no solament per no perdre el tren sinó per, realment, estar-hi ben aposentats i ben de pressa, perquè em sembla que el prestigi de Catalunya a la resta de l'Estat i a tot Europa és un prestigi econòmicament i socialment i en molts aspectes important.

En agricultura s'ha referit al Decret 808. Vostè sap que, amb aquest Decret, l'Administració central ha decidit no pagar els diners que corresponen a la part espanyola, i que, per tant, aquests diners els posem des de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i que és un dels nostres temes de discussió important amb l'Administració central. Precisament aquesta és la tercera partida ampliable, perquè també depèn de les peticions dels agricultors per a la modernització dels seus equipaments.

Ha fet tota una disquisició de despeses corrents *versus* despeses de capital. Jo crec que aquest criteri —després hi tornaré, contestant el senyor Armet— que un pressupost és bo quan les despeses d'inversió són molt fortes i que és dolent quan les despeses corrents ho són molt és un criteri general que també és un criteri que anem repetint, potser sense gaire reflexió, i vostè sap, senyor Hortalà, que la inversió, tard o d'hora, comporta despeses de capítol 1 i de capítol 2, perquè a les escoles que es construeixen hi han d'anar mestres i hi han d'anar equipaments, i els centres d'assistència primària que es construeixen, doncs, s'han d'omplir de contingut, i només hi han unes inversions, que són les carreteres, que són pràcticament inversió, en un percentatge molt alt, pures; però totes les altres comporten un increment de despesa 1 i 2, i com que per a nosaltres Ensenyament i Sanitat representen el 57% del nostre Pressupost, és normal que nosaltres tinguem un pressupost amb un percentatge molt alt, per l'estructura del mateix Pressupost de la Generalitat, de capítols 1 i 2, i més baix en inversió. El que sí que s'ha de destacar és que, des de fa anys, fem un esforç perquè la inversió creixi més que la mitjana de Pressupost i molt més que la despesa corrent, que creix per sota, normalment, de la mitjana del Pressupost.

Aquest any, això no obstant, ja he dit que hi havien dos tipus de departament: els que tenien una explicació molt clara, pel seu creixement, en capítol 1 i 2, i els altres. Els altres creixen en uns percentatges del 7 en capítol 2 i del 5 en capítol 1, i en canvi, els que tenen una explicació especial, com Governació, com Justícia, com Ensenyament amb la retribució del personal docent, o com Treball amb el traspàs de formació ocupacional professional, doncs, tenen els creixements que tenen, perquè aquesta és una autonomia que, malgrat tot, encara estem construint.

Sobre el desequilibri comarcal, bé, jo he dit aquest matí que les comarques que estan per sota de la mitjana de renda reben molta més inversió que les que estan per sobre de la mitjana de renda, que en definitiva és el que el senyor Armet em recomanava, de fet, excloent el Barcelonès —potser no estava aquí, quan jo ho he dit.

Però, en tot cas, jo crec que hi ha instruments, efectivament, més importants que la inversió per càpita. Estic d'acord amb vostè, senyor Hortalà. Però, per exemple, el decret que, a tota inversió industrial que es fa en comarques de regressió demogràfica, se li paga el 20% de la inversió és un instrument d'equilibrament. I és un instrument d'equilibrament que ha tingut resultats. I és molt més important que qualsevol altra cosa, en zones agràries, crear el que nosaltres anomenem «la industrialització difosa». És un tema important, i que està funcionant a Catalunya. O bé un altre element de reequilibrament territorial, que molt sovint se cita, que potser és un lloc comú, ja, citar-lo, però que és important, és la millora de les infraestructures. No hi ha millor reequilibrament territorial que millorar les infraestructures en tot el conjunt de Catalunya.

Sobre el deute..., en primer lloc, la LOFCA ens obliga que el deute, per a les comunitats autònomes, vagi a inversió. Vostè ha fet una disquisició, entre inversió i despesa corrent, però és que per imperatiu legal les comunitats autònomes, a diferència de l'Estat, forçosament han de dedicar el deute a la inversió.

Hi ha un altre tema que vostè ha criticat, que és que en el nostre endeutament hi ha massa dependència de la banca i de les caixes. I jo li haig de donar la raó. I és una tendència que volem modificar. Li dono la raó perquè, efectivament, la LOFCA preveu tres sistemes: l'emissió de deute... —tres grans sistemes; després, cada un té les seves característiques—, l'emissió de deute, l'endeutament en moneda estrangera i els crèdits de la banca dins de l'Estat.

El que passa és que l'emissió de deute i els de moneda estrangera, que vostè ens criticava que no en fèiem prou, estan subjectes a autorització de l'Estat, i l'altre és lliure. I nosaltres hem optat per fer el lliure. Això té els inconvenients que vostè assenyalava, però en canvi, en el moment en què aquest any hi ha hagut el bloqueig, per part de l'Administració central, de l'emissió de deute i de la moneda estrangera, no ens ha enganxat aquest bloqueig. I hem tingut més llibertat d'actuació. És a dir que a sota de la nostra actuació hi ha una motivació política, també. De totes maneres, anticipant-nos a la seves recomanacions, vostè ha vist en la premsa una publicitat, d'aquella que al senyor Armet li sembla utilitzable, sobre una emissió de deute de 14.000 milions de pessetes de la Generalitat de Catalunya.

Bé, passaré a contestar ara la intervenció del portaveu, en aquest cas, del Grup Socialista, el senyor..., l'honorable Lluís Armet.

En primer lloc, voldria dir que hi ha una cosa que m'uneix, profundament, amb el senyor Armet, que és la satisfacció de pertànyer a un govern, de sentir-me'n orgullós i de fer-ne la defensa. El senyor Armet ha dit: «jo, el Govern Tarradellas, va ser exultant, i va ser fabulós», quan descrivia les etapes (*remor de veus*) —no, no, però si això l'honora—, «i després hi ha altres administracions que han sabut agafar el moment històric». Resulta que el senyor Armet es referia a dues institucions en els moments en els quals ell n'és membre: el Govern Tarradellas i l'Ajuntament de Barcelona. És un alt concepte que té vostè de si mateix, de la seva actuació, del govern al qual pertany, i que jo comparteixo, perquè a mi em passa el mateix. (*Rialles*.) A mi em passa el mateix. Per tant, en aquest aspecte estem totalment d'acord.

Be, vostè, després ha dit que volia parlar de grans temes, i aleshores parla del tema del finançament. El tema del finançament és un tema important, importantíssim, per a la Generalitat de Catalunya i per a tot Catalunya, i per als ciutadans de Catalunya, perquè no és un tema que afecti, evidentment, únicament el Govern de la Generalitat, sinó els serveis dels ciutadans, de la sanitat, de l'ensenyament, les comunicacions, els béns culturals, etcètera. Però vostè ha utilitzat un tipus d'argument que em sembla que és un argument que no s'aguanta massa, és a dir, de dir: «el Pressupost de la Generalitat és molt important, un bilió quatre-cents mil milions de pessetes, i, a més a més, ha crescut molt, ha crescut moltíssim»... Bé, és molt important, sí, però és important per fer què, i en funció de quines coses s'han de fer, i quin servei s'han d'atendre? (*Remor de veus*.) Evidentment, pot ser important i insuficient, perquè en el tema del pressupost hi ha dos temes que cal dilucidar —o en el tema de la

suficiència dels recursos—: hi ha el tema de la gestió, bona o dolenta —que nosaltres considerem que és boníssima i vostès, dolenta (*rialles i remor de veus*) —no, no, així de clar—; i el tema de la suficiència o de la insuficiència, que és un altre tema, és un altre tema. I barrejar-los és enormement perillós, i no és clarificador.

I quan parlem del finançament, en conjunt, totes les forces polítiques que estem a la part catalana parlem de la suficiència o de la insuficiència dels recursos, independentment que es consideri que es gestionen bé o malament. El tema de la gestió bona o dolenta, sí que és un tema de debat pressupostari, evidentment, i aquí s'ha de tractar, però barrejar-ho amb temes de suficiència o d'insuficiència, no. Perquè... (*Remor de veus*.) Senyor President, no demano protecció, com el senyor Armet, però...

El Sr. PRESIDENT: No, però és que...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: ... una miqueta.

El Sr. PRESIDENT: He descobert... És que la Presidència ha descobert que el silenci és la millor protecció que es pot fer a l'orador que està en l'ús de la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Això em recorda, una mica, aquest tipus d'argument, el primer dia, el 6 de novembre, que ens vam reunir per negociar el sistema..., el teòricament nou sistema de finançament, que tota la premsa madrilenya, doncs, en portada, portava algunes informacions que deien: «Les autonomies gasten sis bilions i mig de pessetes i han augmentat els seus pressupostos molt més ràpidament que els pressupostos de l'Estat», i que en l'inici de la reunió el ministre Solchaga va argumentar això: «Escolti, el volum que hi ha a disposició de les autonomies és molt important i, a més a més, vostès han tingut un creixement més important que el de l'Estat». I la meua resposta en aquest tema era de dir: «És que, si no hagués anat així, no hauríem aplicat ni la Constitució ni l'Estatut». És que quan fèiem la Constitució i l'Estatut ja sabíem que això seria això. És que en aquells moments, quan redactàvem la Constitució i l'Estatut, sabíem que s'havia de produir això; si no, malament. I això ha succeït, i ens n'hem de felicitar. Ara, després hem de veure si això és suficient o insuficient i si...

I en això em sembla que estem molt d'acord, i estem parlant de temes en els quals coincidim plenament. Si no ens queda tal com ha evolucionat, amb els sistemes forals, i els sistemes no forals, amb les autonomies del 151, que són les que bàsicament tenen l'ensenyament, i les del 143, on l'ensenyament és prestat pel ministeri, si no veiem que, en aquests moments, aquesta és la gran assignatura pendent, és el gran tema que fa falta per consolidar..., per consolidar l'estat de les autonomies.

I crec que en això estem en el mateix vaixell, i que no és bo que aquí introduïm una sèrie de conceptes del 50, 25, 25, perquè aquest concepte —o del 27, 15 i la resta, que vostè ha dit—, perquè això és en funció de les competències que cada administració ha d'assumir i dels serveis que ha de prestar. I, per tant, aquests percentatges són els que resultin de la divisió del poder dins de l'Estat espanyol.

És a dir, el tema del finançament no és una excusa. No és una excusa. No podem acceptar que se'ns digui que dir que tenim un mal finançament és una excusa. No és una excusa per un motiu: perquè Catalunya, i València —València més avall en-

cara que Catalunya—, estem per sota de la mitjana del que reben les comunitats autònomes. I, per tant, ja ho he dit abans, un tema són les crítiques que hi pugui haver de gestió i una altra cosa són els fets reals. Nosaltres estem per sota, de la mitjana, i creiem que els mecanismes de solidaritat del Fons de Compensació Interterritorial, el FEDER, les inversions directes de l'Estat, són mecanismes suficients per al reequilibrament, però que, en canvi, és just que un ciutadà de l'Estat tingui les mateixes pessetes per serveis.

Bé, el senyor Armet ha dit que es pot fer un nou pressupost, i ha parlat d'unes partides i d'unes xifres a les quals després em referiré. Jo, aquest matí, efectivament, he separat la meua intervenció, per motius —diguem-ne— tradicionals, i —diguem-ne— didàctics, entre recursos condicionats i recursos incondicionats. Ara, nosaltres evolucionarem molt ràpidament cap a quasi una totalitat de recursos incondicionats. Això em sembla que sí, que serà així, però de totes maneres també hem de fer la consideració que els recursos de tot pressupost, d'autonomia o de l'Estat, o de l'estat més poderós del món, sempre és enormement condicionat. És a dir, això dels recursos de lliure disposició, sempre és un percentatge molt petit, per tant, perquè hi ha tota una sèrie d'obligacions que s'han de complir. I, per tant, dir que nosaltres amb el pressupost hauríem hagut d'aprofitar l'ocasió de fer un pressupost revolucionari i de bell nou canviar-ho tot, això, senyor Armet, vostè sap que si hagués fet el pressupost de la Generalitat, vostè, més o menys, hauria hagut de fer les mateixes coses, perquè no permeten... (*remor de veus*) —sí, home, sí (*rialles*); segur; que sí, que sí—, no permeten de fer *fioritures*, i, per tant, això queda molt bé en un discurs, però totes les persones que fan pressupostos —i a l'Ajuntament en tenen algunes— saben fins a quin punt això és difícil, i fins a quin punt els pressupostos són condicionats. Condicionats, el pressupost de l'Estat espanyol, el pressupost d'Alemanya i el pressupost dels Estats Units. I, evidentment, el pressupost de Catalunya, molt més. Molt més, perquè nosaltres, dins d'aquests funcionaris, n'hi ha un percentatge elevadíssim de transferits que havíem de mantenir amb els mateixos drets i les mateixes obligacions —Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Bé, sobre la corresponsabilització fiscal, vostè ens pinta la nostra situació..., diguem, hi ha l'Estat, que té els seus ingressos fiscals, hi ha els ens locals, que tenen les seves obligacions, i, després, hi ha uns organismes «angèlics», que no ingressen i que fan despesa, i, per tant, vostès això ho tenen molt fàcil. Bé, escolti, és que, nosaltres, resulta que demanem la corresponsabilització fiscal. O sigui, la demanem al màxim nivell possible, i no ens la donen. És a dir, que volem deixar de ser «angèlics». Per tant, aquest ja no és tema de discussió. Això podia ser discussió fa dos anys, fa tres anys, fa quatre anys, però allò de la corresponsabilització fiscal, que en gran part van llençar vostès en campanyes electorals, doncs sí, la volem. La volem i treballarem junts per obtenir-la.

Bé, jo entraré una mica, lleugerament, en el tema de la publicitat i de la propaganda —no sé si em convé, perquè... (*rialles*) alguns eminents periodistes han dit que la campanya «Això no és vida» m'anava directament dirigida (*rialles*); jo sé de la bondat del meu col·lega que no és així, que és que em volia bé. Però, senyor Armet, vostè utilitza el concepte d'«immoralitat pública», que em sembla que és excessiu, i que em sembla que no cal banalitzar aquest concepte de moralitat o

d'immoralitat. Jo em sembla que això ho hem de deixar per a altres coses. Parlem d'opcions diferents, parlem de criteris diferents, parlem de polítiques equivocades, però no hi barregem, constantment, moralitat o immoralitat. Aquest és el meu modest criteri.

Vostè m'ha dit diverses vegades: «Permet que li recomani...?». Doncs, jo també recomanaria que no els utilitzéssim, i que ho deixéssim per a conceptes més importants. Perquè quan es porten unes despeses al Pressupost, estan en les partides que es debaten i que s'aproven pel Parlament, aquí no hi ha moralitat ni immoralitat, aquí hi ha, simplement, opcions diferents de com utilitzar la despesa. Crec jo. Primer punt.

Segon punt. Resulta que jo, mirant-me i remirant-me el Pressupost de la Generalitat, resulta que en publicitat i propaganda el pressupost de 1992 és de 1.100 milions de pessetes, contra 1.204 milions de l'any anterior. Per tant, hi ha una baixa de 104 milions, del 8,6%. I que, en atencions protocol·làries i representatives, el Pressupost augmenta..., és de 664 milions contra 576, diferència de 88 milions, un increment del 15,3%. I aquests són els dos conceptes, i això està en altres conceptes: de reunions i conferències, de jurídics i contenciosos, de biblioteques, de promoció, d'altres despeses, de resta i d'atencions de diversos departaments, i això suma una quantitat que vostès colloquen, tota ella, a publicitat i a propaganda, però espero que quan en Comissió vegin el detall de les partides, això aflorarà i parlarem de xifres reals.

Però, en tot cas, jo crec que els 15.000 milions de pessetes dels quals vostè parla, senyor Armet, no tenen res a veure amb la realitat, com també em sembla que parlar de disminuir la despesa corrent en 70.000 milions de pessetes és una exageració impresentable des de tots els punts de vista.

Bé, quant a l'equilibri comarcal, vostè em diu: «Home, separi el Barcelonès i després parli de les comarques que tenen una renda superior a la mitjana i una renda inferior a la mitjana». Jo no he separat el Barcelonès, però he parlat que la inversió en les comarques que tenen una renda inferior a la mitjana és un 32% més i en les que tenen una renda superior a la mitjana és un 20% menys; i he parlat d'això. Tot i coincidint amb el que ha dit el senyor Hortalà, que hi han altres mecanismes més eficaços per mesurar el desequilibri i crec que, per exemple —ho repeteixo—, el 20% a fons perdut de les inversions industrials que es faci en les comarques en regressió demogràfica, o tot el tema d'infraestructures, o els equipaments, inversions directes de la Generalitat, tot això crea un conjunt molt més reequilibrador.

Jo, senyor Armet, crec que vostè es deixa dur pel discurs polític quan diu que durant aquests anys, en infraestructures, a Catalunya no s'ha fet res. Em sembla que és una exageració. (*Remor de veus.*) Bé, potser no ho ha dit, però m'ha semblat... Em sembla que sí que en el... (*Remor de veus.*) Bé, doncs, ho retiro, escolti, no, no... Ho retiro. En tot cas, hauria servit per dir-li que s'ha fet molt (*rialles*) i demostrar... Bé, si no em deixen l'ocasió, què hi farem, no?

Miri, però jo crec que un debat a la totalitat —ho he dit diverses vegades, no voldria fer-me pesat, i acabo de seguida— és un debat sobre les grans línies, no?, del Pressupost; és a dir, aquest increment d'inversions que fem, jo crec que tothom hi està d'acord. És una opció política difícil perquè des d'algun mitjà de comunicació se'ns ha criticat i perquè l'Estat espanyol ha escollit una altra opció, la de rebaixar en un 13%, per primera ve-

gada en molts anys, i per tant aquí hi ha una diferència clara entre un pressupost i l'altre; per tant, aquest no és un tema menor.

O bé el creixement dels departaments econòmics; aquesta és una altra opció, és una altra prioritat lligada amb la competitivitat. O bé un tema que tot el Govern, i d'una manera especial el Conseller Laporte, consideren importantíssima: el Pla d'Universitats —el Pla d'Universitats. Quan sabem que en el creixement econòmic el capital humà esdevé bàsic i la formació i la recerca i la investigació són un factor de creixement més important que el capital i que el treball, quasi, i que se supera aquesta dialèctica, doncs, em sembla que invertim en un pla d'universitats. O bé les dotacions al CIRIT, CESCA, als laboratoris, etcètera.

Finalment, el municipalisme. El municipalisme aquí sempre és una discussió sobre la creació del Fons de Cooperació Local en els Pressupostos de la Generalitat, que és un tema que sorgeix a cada pressupost i que és fruit de desacord entre nosaltres, però jo volia destacar que, de totes maneres, no en forma de Fons de Cooperació Local sinó en forma d'altres partides repartides en els diversos departaments en col·laboració i ajuts directes als ajuntaments de Catalunya, hi ha 53.000 milions de pessetes contra 44.000 milions de pessetes l'any 91, la qual cosa representa un increment del 19,2%, superior a l'increment del Pressupost, i que aquesta és la nostra manera de col·laborar amb el municipalisme. Considerar que el Govern de la Generalitat ha ignorat el món municipal no respon a la realitat. Hi ha múltiples exemples, i també a la ciutat de Barcelona, de col·laboracions enormement eficaces. En tot cas, nosaltres preferim aquest tipus de col·laboració, que s'inscriu a dins d'unes polítiques que determinen els departaments i que molt sovint executem de comú acord amb els ajuntaments; aquesta és la nostra opció política.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller.

(*L'I. Sr. Latorre demana per parlar.*)

Sí, el senyor Latorre. Oh, li puc donar un minut... Li puc donar un minut que és el que escassament ha invertit el senyor Conseller a referir-se a la seva intervenció. Suposo que dirà que no hi estava d'acord... Ell ha dit que estaven d'acord en tot, no?

El Sr. LATORRE: I jo també ho diré, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: Jo empraré aquest minut escàs que m'atorga la Presidència per agrair a l'honorable Conseller la seva intervenció perquè m'ha donat, senyor Alavedra, una gran alegria; m'ha donat una gran alegria perquè ha dit: «Vostè, senyor Latorre, ha expressat tot un seguit de coincidències amb mi». I potser és veritat, potser és veritat que vostè i jo estem d'acord que és molt millorable el sistema de recaptació d'ingressos propis, significativament el de l'EAJA, que és el que jo he dit; segurament vostè i jo estem molt d'acord en la preocupació sobre el creixement del ritme d'endeutament; segurament vostè i jo considerem —per més que vostè acaba de dir el contrari— tan intolerable com incomprensible el menyspreu de l'Administració central i de l'Administració de la Generalitat respecte al món local; vostè i jo, molt probablement, estem d'acord en la manca d'aplicació del Pla de Carreteres per part de l'Administració de la Generalitat; vostè i jo estem d'acord, naturalment, en la preocupació pel nou tarannà de la Conselleria de Medi Ambient; vostè i jo estem d'acord en les hipoteques

amb les quals neix aquesta nova Conselleria; vostè i jo segur que estem d'acord en la preocupació pel creixement de les despeses corrents d'aquesta Conselleria i per la rebaixa del 20% en els pressupostos d'inversió de la Junta de Sanejament; vostè i jo, irònicament, que algú també ha de tenir algun dret a crear aquesta fantasmagòrica empresa de publicitat i propaganda; i ja per acabar, senyor President, segur que l'honorable Conseller d'Economia i Finances i jo estem d'acord en la crítica a la manca de transparència en la gestió pressupostària del seu Govern. I si vostè i jo estem d'acord en aquesta última qüestió, senyor Conseller, segurament vostè aquesta tarda, quan acabi aquest debat, es posarà, amb l'eficàcia per tots reconeguda, a donar resposta a totes les preguntes d'aquest humil diputat que vostè té pendents de respondre sobre la taula, i quan vostè pugi un altre cop a la tribuna i es manifesti una altra vegada més en la coincidència en tots aquests punts que jo acabo de dir, en aquest moment jo estaria disposat a retirar la meva esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Dono les gràcies al senyor Latorre. El senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: No, senyor President. Jo buscava coincidències amb el Diputat Latorre. No les he trobades. Només era perquè constés en acta i no tingués problemes, que en tot això que acaba de dir estic en desacord, simplement.

(*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El to irònic s'havia notat.

El senyor Colom, cinc minuts. La Presidència aplica un criteri d'estricta proporcionalitat.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, jo, d'universitats, o del Pla d'Universitats, que recordi, no n'he parlat, i nosaltres..., el Grup d'Esquerra Republicana mai posa en dubte i troba molt bé la inversió que s'hi fa i que hi hagi finalment aquestes tres universitats.

Sobre el tema de la pobresa, que vostè ha citat. A veure, jo mai he parlat d'un estudi secret; d'algun lloc dec haver tret les dades, sinó; si fos secret no hi hauria tingut accés. Que jo recordi no són onze volums els que hi han, sinó nou volums —vol dir que me l'he mirat—, i que jo recordi aquest estudi encara no ha estat fet públic —i això és el que he dit, exactament això— per la Conselleria de Benestar Social, que és qui, de fet, és receptora d'aquest estudi. Semblava que hom volia passar-hi de puntetes, no?

Miri, jo li demanaria que no relativitzéssim —i m'ha semblat que vostè ho feia— el concepte de pobresa relativa. 700.000 ciutadans de Catalunya, segons aquest informe —dades que ha recollit la Comunitat Europea—, que viuen anyalment amb un pressupost de menys de mig milió de pessetes, no és per relativitzar —no és per relativitzar. I com que això no és per relativitzar, honorable Conseller, jo ho he volgut precisar i vull precisar que trobem a manca en el Pressupost uns plans específics i el de la renda mínima d'inserció ens sembla absolutament pobre, l'abast que té i que pot tenir, llevat que vulguin ampliar-lo cinc, deu o vint vegades per fer front a aquesta situació; i això vostès en cap moment ho han dit. Fins on són ampliables i quina garantia hi ha que ampliaran aquesta partida? En tot cas, vostè ha

dit: «Fins on sigui necessari». Durant tot l'any que ve, ja li ben asseguro que des del nostre partit anirem impulsant, a tots els nivells que puguem que es vagi ampliant, i fins on sigui necessari li ho anirem indicant, si vostè ens ho admet, en cada moment, i ho admetrem..., ho farem al Conseller de Benestar Social.

Sobre el tema de publicitat n'ha parlat poc, però jo n'he parlat força més i els números no surten; els que tenim nosaltres no són els que vostè diu. Llavors, jo diria que no deuen sumar, no deuen sumar prou bé perquè els hem sumat i sumen molt més del que vostè diu. Ara, jo dic, possiblement vostès el que fan és desglossar la propaganda per un cantó, les atencions protocol·làries per un altre, la publicitat entesa per un altre, els estudis per un altre, aquells enormes apartats —diguem-ne— d'altres despeses que no estan quantificades per un altre; llavors sí que possiblement té raó. Però si ho suma tot, que tot va finalment al mateix lloc, esdevé un considerable fons de rèptils a disposició del Govern. I aquesta és la terminologia que sovint s'utilitza per a aquest cas.

Escolti, miri, em deu interpretar malament en relació amb el tema de l'endeutament —em deu interpretar malament. Jo, vaja, m'han comparat amb d'altres persones, però amb el senyor Solchaga no ho havien fet mai! I miri, de totes maneres, amb el senyor Solchaga jo hi he coincidit: hem coincidit almenys una vegada. Si no ho recordo malament, devia ser l'any 77, quan ell al País Basc i jo al meu país coincidíem junts darrere d'una pancarta que posava «Autodeterminació». Ell era aleshores Conseller del Consell General del País Basc. Només, em sembla, que és l'única vegada que he coincidit amb el senyor Solchaga, quan ell estava darrere d'una pancarta d'autodeterminació i jo estava darrere d'una pancarta d'autodeterminació a Catalunya. Els anys han passat, les perspectives i la gent han canviat; per tant, em sembla que és l'única vegada que puc haver coincidit amb ell.

Estan tan acostumats, senyor Conseller, a coincidir tant al Congrés com al Senat, vostès, el seu Grup, la Minoria Catalana, amb el senyor Solchaga i amb les tesis econòmiques del senyor Solchaga, que els veig com gelosos que un altre hi pugui coincidir en algun moment. Escolti, no es preocupi —no es preocupi—, ja els el deixo per a vostès. El senyor Roca, en tot cas, segur que està sovint emocionat de poder coincidir amb el senyor Solchaga, i sovint ha estat més fervent defensor de les seves tesis que alguns sectors del seu propi partit, del PSOE. Per tant, en tot cas, aclarim les coses.

Miri, jo només li volia dir que em deu haver entès malament, perquè jo he parlat que... Vostè sap que el màxim que podem aconseguir en el tema del finançament enguany, per a l'any que ve, és un petit increment de les transferències de capital a canvi de cedir el control de l'endeutament del Govern de Catalunya al Govern de l'Estat. Això és el que pretén el Govern del PSOE; vostè ho sap, que pretén això; jo espero que vostès no hi caiguin, en aquesta trampa. Si cal, si cal, senyor Conseller —i Esquerra Republicana mai ho criticarà—, endeutem-nos! Sempre que... I fins i tot per damunt del que permet la LOFCA! Sempre que vostès tinguin clar —i d'això en dubtem, i això ens sap greu, perquè no ho veiem—, vostès tinguin clar que podrem fer front, com a país, a aquest endeutament algun dia. Vol dir que algun dia tinguin la perspectiva política d'aconseguir recuperar els recursos necessaris que generem els catalans i que se'ns emporten

i que no tornen per poder fer front a aquest endeutament. Si el seu Govern vol aconseguir o vol tirar endavant en aquesta recuperació de recursos que ens són propis i que ens són espoliats, aleshores, podrem endeutar-nos. I això ho he dit; ara ho preciso. Penso que d'aquesta manera he aclarit alguns dels termes que havien sorgit en la nostra intervenció.

Li agraeixo, de totes maneres, Conseller, doncs, haver volgut matisar algunes d'aquestes qüestions; prengui les meves matisacions com a aclariments que eren necessaris.

Gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. El senyor Pere, també cinc minuts.

El Sr. PERE: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, no és cap simplificació ni cap exageració la reflexió que he fet sobre benestar i social. Entre altres coses és *vox populi* que la Conselleria de Benestar Social és així com la secretaria d'organització i propaganda de Convergència. És *vox populi*, a l'extrem que ja comença a haver-hi una picaresca entre les associacions de veïns que diuen: «Vés, fes cara de convergent que et donaran alguna cosa». (Rialles.) És així. Però no únicament és *vox populi*, resulta que aquesta Conselleria té el doble de pressupost que Indústria, el doble que Agricultura, quatre vegades més que Treball... Compte, eh?, no estem parlant de qualsevol cosa. Compte, perquè és cert que hi ha certs sectors necessitats, però no juguem amb aquests sectors, eh?, que s'està jugant amb aquests sectors. Aquest és el problema. I, a la contra, resulta que no m'ha explicat el senyor Conseller que, quan hi ha gent al carrer, plantejant el problema de la droga, resulta que només tinguem, en temes de droga, 214 milions de pessetes. Com pot ser això? Com pot ser? És a dir, aquest és un tema que s'hauria de veure.

Dir una cosa: jo, és la primera vegada —se m'escapa— que començo a veure pressupostos de partides ampliables. Bé... (Remor de veus.) No, no, és la primera vegada en la meua comprensió com entenc un pressupost; ara, si resulta que vostès comprenen el pressupost com a partides ampliables, em pregunto jo quina fiscalització, quina planificació, quines orientacions, quines prioritats tenim. Què estem discutint, aquí? I, dit d'una altra forma, el que ha dit un diputat aquest matí: per què no posem 10 milions als viatges del senyor Pujol i posem 5.000 milions a «vivenda», i deixem oberts els 10 milions per als viatges del senyor Pujol, ampliables, i posem 5.000 milions a «vivenda»? Que, per cert, hi ha una cosa que també és interessant: Presidència té 295 milions per a habitatge; jo no sé a qui deuen anar aquests habitatges, no ho sé..., 295 milions per a l'habitatge, quan resulta que es podria col·locar en el Pla d'Habitatges, dic jo.

És a dir, jo crec que, en aquests moments, quan la renda mínima passa de 900 milions a 400, avui no es pot acceptar la idea que aquest Pressupost té sensibilitat social. I tampoc es pot plantejar la idea que tingui sensibilitat ecològica, perquè, lògicament, com que és un departament que s'ha fet nou, sempre creixerà al mil i al cent per cent, perquè s'ha fet nou, abans no tenia pressupost. Compte!, Benestar Social, que també es va fer nou fa poc, ha multiplicat molt més que ha multiplicat el de Medi Ambient: el de Medi Ambient no corre tant amb els diners que se li donen; ha corregut més Benestar Social. (Remor de veus.) Home!, i tant que és veritat, això, en aquests quatre

anys, i tant que és veritat! Això ho podem comprovar. I és claríssim que no teniu tanta pressa a donar-li-ho a Medi Ambient perquè utilitzi els recursos, per ser sensibles a la situació ecològica de Catalunya. És a dir, ni sensibilitat social ni sensibilitat ecològica.

Però després hi ha una altra cosa. Expliqueu-me quines inversions productives hi ha en aquest Pressupost per a Catalunya, en funció de quins trets sectorials, per quins problemes que tenim a l'entrada d'Europa... No s'han expressat, no s'han expressat.

Jo ja sé que també són partides obertes... Bé, és clar, partides obertes ho pot ser tot, i a partir d'ara, diguem, és una partida oberta fins al final, al que convingui, al que convingui. I, aquí, jo penso que el que convingui, d'alguna forma, funciona mentre hi ha majoria absoluta; ara, jo espero que algun dia el conjunt dels ciutadans de Catalunya diguin que s'acabi aquesta majoria absoluta i realment ja deixem estar d'una p..., d'una vegada (*rialles*), les partides obertes i el que convingui, sinó discutides, planificades, amb objectius prioritaris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pere. El senyor Hortalà té la paraula, també per cinc minuts.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats... Bé, senyor Conseller, jo celebri que vostè accepti els punts..., alguns dels punts crítics que jo li he manifestat, i és evident —i permeti'm l'exageració, potser, o la falta d'humilitat— que ho faci, perquè aquests punts no obeeixen a una concepció ideològica, sinó que responen, em sembla a mi, a plantejaments seriosos des d'un punt de vista competencial i objectius des d'un punt de vista empíric.

Tot i així, jo estic d'acord amb vostè: nosaltres hem vingut aquí, amb la nostra consideració de debat a la totalitat, a plantejar grans línies, perquè les crítiques sectorials, si s'escau, ja les farem al seu moment. I en aquestes grans línies..., bé, en la qüestió de la competitivitat, li he dit que, en aquests moments, nosaltres creiem que a una de les coses que poden ser sensibles els ciutadans és que el Pressupost incideixi en el seu benestar normal i corrent. I li he plantejat el tema que, malgrat que la competitivitat sembla una qüestió molt industrial, per a nosaltres, en aquest moment, passa per un suport important al sector primari i, dins del primari, a l'agricultura. Perquè, com vostè sap perfectament, que coneix les tesis de Vicens Vives, hi ha dos models bàsics d'industrialització: el sistema..., el model d'industrialització autosostingut i el model d'industrialització multisectorial. Quan es parla d'industrialització autosostinguda es pensa en el creixement de la indústria, i això és el que ha passat des de fa molt temps, segurament des de l'acabament de la Segona Guerra Mundial, arreu del món occidental i també a Catalunya. Però en aquests moments ja no és tant el tema del creixement com el tema de la competitivitat, és a dir, com el tema de viabilitat de les empreses, i aquest és un tema menys dinàmic. I això passa per un canvi de model: el canvi és passar de l'autososteniment de la indústria a la multisectorialitat de la indústria, i, per tant, com deia Vicens Vives, amb el rerefons. I el rerefons de la indústria, aquí i fora d'aquí, des de la revolució industrial, és l'agricultura. I si a l'agricultura no se li dona el suport que realment necessita en aquests moments, a part del que suposa de migradesa, de despoblació, de descapitalització..., si no se li dona el suport que realment necessita —i s'ha de

fer amb un pla integrat—, qui en sortirà perjudicada serà l'estructura productiva en el seu conjunt.

Aquesta era la tesi. I nosaltres entenem que els Pressupostos, des d'aquest punt de vista, no ho fan, perquè les consideracions respecte al Decret 858, amb independència del que pugui fer el Govern central, crec que, com està fent França en aquests moments —sobretot, França en aquests moments—, necessiten una complementarietat molt més forta, de les que no figuren en el nostre Pressupost. Aquest era el punt de vista.

L'altre punt de vista respecte, també, a una línia general —diguéssim—, de cara a l'opinió pública, de l'acceptació de l'opinió pública dels nostres debats, era el tema de les despeses de capital i de les despeses corrents. És evident que aquest és un tema d'austeritat, i austeritat no vol dir necessàriament, doncs, canvis bruscos, però la proporció entre despeses d'inversió i despeses corrents, malgrat que hi hagi un canvi de tendència —que ja he dit que celebràvem—, malgrat això, és important, és massa fort: al nostre entendre, és massa fort. També hi ha una justificació: que el Pressupost de la Generalitat és, més que un pressupost d'estat..., és un pressupost d'administració, i obliga, en bona part, a mantenir partides importants a capítol primer, a capítol segon..., bé, a tots els que són despesa corrent.

Ara, hi ha una qüestió que vostè m'ha rebutat, i crec que no és correcte. És a dir, és cert que, quan es fa inversió, després es necessita consum, es necessita..., és a dir, «una escola vol dir manteniment i vol dir mestres». Això és veritat; això, vostè ho sap perfectament —suposo que ho sap perfectament: els economistes ho saben. És el principi del multiplicador i de l'accelerador. És a dir, la renda és la suma de consum més inversió; si s'incrementa la inversió, s'incrementa la renda —és un dels sumands—, però automàticament també s'incrementa, més endavant, el consum. Ara bé, en aquest procés hi ha filtracions, i aquestes filtracions fan que, si hi ha una gran propensió a mantenir una gran quantitat d'increments de renda en manteniment de consum, aquest consum es transforma en consum permanent, i això va en detriment de la inversió. I, al nostre entendre, tècnicament parlant..., perdonin els tecnicismes, però tècnicament parlant això és el que està passant en el Pressupost de la Generalitat —acabo, senyor President.

D'acord amb vostè, el tema de la reindustrialització... No sé si m'ha entès; si per cas, després li ho explico privadament (*rialles*) —perdó, eh?, perdó.

El tema del reequilibrament, el tema del reequilibrament... És veritat, hi ha el decret del 20%; el que passa és que no l'apliquen —no és vostè; qui sigui, no l'aplica—, no arriben fins al 20%. Fins al moment, que jo sàpiga, han arribat al 13%, i d'una manera indiscriminada: per a tothom igual. Llavors, no reequilibren. (*Remor de veus.*) No, el 13%, Conseller, m'ho he mirat: el 13%, no han arribat al 20%.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (*de l'es-có estant*): És «fins al 20%»...

El Sr. HORTALÀ: Oh, és clar, fins al 20%, però és que vostè ha dit el 20%, i al 20% no hi arriben. És igual, però al 13%, i aquest 13% tant és per a comarques dinàmiques com per a comarques endarrerides. El reequilibrament seria el 6% per a les dinàmiques, ja que tenen un conjunt de serveis addicionals, i el 13% per a les endarrerides: això seria reequilibrament. De l'altra manera, no és que sigui augmentar les diferències: senzillament, no les disminueixen, que és el que li he dit jo abans. El

criteri de la renda per càpita, i tots els addicionals de renda per càpita, en aquests moments el que fan és..., no necessàriament augmentar les diferències, però no les disminueixen; potser les mantenen, en el millor dels casos, però en qualsevol cas no les compensen.

I, per acabar, respecte al tema del deute, estariem molta estona parlant-ne. Jo ja li he reconegut que, d'un temps ençà, vostès estan fent esforços importants per donar una estructura financera a Catalunya, i això, escolti'm, val la pena que ho facin. Però, és clar, no necessàriament totes les emissions de deute han d'estar autoritzades; ja li he dit abans que el Govern basc en fa algunes, l'Ajuntament de Barcelona en fa unes altres... És important, per exemple, en el cas de l'Ajuntament de Barcelona, veure l'abaratiment que ha suposat l'emissió de deute per part de l'Ajuntament des que ho fa pel seu compte. Per què? Perquè no depèn d'una caixa o d'un banc —el senyor Armet ho sap—, ho fan en subhasta, i, per tant, el conjunt d'adquirents va a veure quines condicions millors ofereixen. I, per tant, qui en surt beneficiat? L'Ajuntament, i, després, al seu torn, el conjunt d'estalviadors que participa en un mercat secundari de la compra-venda d'aquests títols. Bé, això, la Generalitat, ho ha de fer pel seu volum de deute, perquè és important: 316.000 milions acumulats, segons s'ha dit públicament, de deute, mereixen un tractament d'aquest tipus, i, a més a més, disminuiran la dependència bancària i de les caixes, que val la pena que ho facin.

I, és clar, llavors —i amb això acabo—, què succeeix? Que mentre no tinguin aquest tipus d'estructura, vostè m'ha citat els 14.000 milions de deute actual. I què passa? Que els 14.000 milions, que ara en fan anuncis als diaris, els retribueixen a l'11,90: 11,90%. Avui, aquest matí, a dos quarts de deu, el Banc d'Espanya ha augmentat 0,15 punts el tipus d'interès de les lletres del tresor. Què paguen les lletres del tresor? El 12,25. 11,90, paguen vostès; 12,25, les lletres del tresor del Banc d'Espanya. Què ha de fer, l'estalviador? Banc d'Espanya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor Hortalà.

El senyor Armet no em demana la paraula? (L'H. Sr. Armet demana la paraula.) Doncs té la paraula.

El Sr. ARMET: Perdó, President, pensava que l'enteniment telepàtic era possible, i és ben cert que és impossible. Gràcies.

Bé, en relació amb el torn de rèplica, intentaré ser molt precís en relació amb els temes que han sortit.

En cap moment he parlat del tema del finançament: he dit que hi ha una coincidència absoluta, i aquesta coincidència hi serà. Jo voldria dir que em sembla que és positiu, que vostè hagi fet aquest èmfasi en el tema de la corresponsabilització, que sap que és una cosa que hem defensat i que defensem comunament, i, des d'aquest punt de vista, estic molt satisfet d'aquesta posició. El que sí que és cert és que el Pressupost, objectivament, el que sí que he dit és que és molt important, i que els ciutadans no han percebut que sigui molt important, perquè els ha arribat un altre tipus de missatge absolutament diferent; l'opinió pública era sensible a l'escassetat, a la dificultat, a la manca de recursos. I simplement i exclusivament he dit que, en quatre anys, ha crescut el 100%, i que això donava un marge de maniobra important i notable, cosa que és absolutament cer-

ta. Per tant, un pressupost pot ser important i, alhora, ineficax —que és el cas—, i pot ser important i pot ser eficaç, i pot ser important... —aleshores vindria la connotació política—, pot ser reequilibrador si reequilibrem el país, pot ser reequilibrador socialment si serveix per equilibrar rendes, pot ser... o significar millores qualitatives si millorem qualitativament els serveis... Llavors, pot tenir els qualificatius..., els qualificatius típics de tot pressupost en el món democràtic. Simplement he volgut dir això.

En el tema de la publicitat, jo simplement el que vull dir és el següent: si agafem Generalitat, entitats administratives, comercials i entitats gestores de la Seguretat Social —que s'ha de fer així— per partides dona el següent —i ho dic perquè quedi enregistrat aquí el sumatori... Protocol, 91, 634; 92, 882; increment, 34,87. Publicacions: 1.697; 1992, 1.975; 16,38. Conferències i cursets: 646; 92, 705; 9,04. Formació i promoció: 1.139; 1269; 11,29. Publicitat i propaganda: 1.991; 2.189; 9,95. Accions de promoció: 2.926; 4.142; un 41,54. Exposicions: 936; 1.344; un 43,64. Altres despeses: 796; 780; un menys 1,91. Mitjana: passem, aquest sumatori, de 12.819 a 15.776; total, un increment d'un 23,07%.

Jo he dit molt clarament que el concepte era el concepte de *marketing* aplicat a una empresa privada: accions, diguem-ne, de difusió, i ho he dit clarament en la meua intervenció —primer punt.

Segon punt; sempre hem parlat d'aquests conceptes com a conceptes caracteritzadors d'una política. I el senyor Conseller ha parlat d'un subconcepte, que és el subconcepte «publicitat i propaganda», aplicat a la Generalitat, sense sumar les entitats administratives, comercials, gestores i el total. Per tant, senyor Escudé, passi bé els números i anirem tots una mica millor i no farà falta fer aquest tipus de debats.

Consideració parcial en relació amb el tema; continuo manifestant exactament la posició que els demanaria que vostès escoltessin amb atenció; la licitud o la il·licitud —se li pot dir moral, se li pot dir, diguem-ne, immoral—; el que jo vull dir, amb tota claredat, és que en determinats països amb consciència democràtica arrelada fóra impossible el llençament de cabals de tots els ciutadans per fer determinades constatacions, i tindria un efecte *boomerang*; aquí no el té, encara no el té, eh, encara no el té. Simplement i exclusivament he volgut marcar una clara diferència, una clara diferència entre el que és raonable, té un sentit polític. Per què? Perquè té control democràtic i té control d'eficàcia quant a la seva actuació, i té un sentit sectorial o un sentit polític i allò no té un sentit ni justificació política. I això ho continuaré defensant on sigui, perquè em sembla que és un criteri positiu.

Dir també que els marges de maniobra, els marges de maniobra són reduïts en un pressupost. I m'ha agradat molt avui que el Conseller ara digués una cosa, que per a mi també és elemental: quan parlem de despeses condicionades o no condicionades, el grau de condicionament d'un pressupost de totes les administracions és molt elevat, estiguin o no estiguin etiquetades les quantitats, perquè, òbviament, determinats serveis són serveis obligatoris que s'han de complir; és cert, però que existeixen uns marges de maniobra també és absolutament cert.

Quan jo he parlat dels marges de maniobra en un pressupost d'un bilió quatre-cents mil milions de pessetes, he parlat d'un marge de maniobra, per a aquest any, de 70.000 milions de pes-

setes, equivalent, exactament, al 5% d'aquest Pressupost. Això és el que jo he dit; forma part del raonable, del sensat, d'allò que constitueix el sentit comú dels números i les proporcions, que és una cosa molt difícil en política i que intento, almenys personalment, intento sempre fer un gran esforç en aquest sentit.

Dir-li també al senyor Conseller, en relació amb els temes comarcals —ho dic perquè en aquest sentit no és de números, segur que l'ajudarà, en aquest cas, el senyor Escudé, ho dic per precisar—; bé, no estem dient exactament el mateix. Si traiem el Barcelonès, què succeeix? Que les comarques, les comarques... Com que el Barcelonès és el que té 10.000 pessetes per habitant, que és molt més baix que les altres, si traiem, diguem-ne, el Barcelonès, i com que és molt important, què passa? Que les comarques amb més nivell de renda, amb més nivell de renda, aleshores resulta que pugen el percentatge i pugen clarament el percentatge i queden més altes, de mitjana, que les comarques amb menys nivell de renda. Evidentment, és un tema claríssim; però, ja dic, senyor Escudé, qualsevol diputat ho pot entendre perfectament. Per tant, si vostè em diu que treu el Barcelonès, aquest, ha dit, el treu de l'estadística i veurà com es confirma el fet que jo he assenyalat aquí: que les comarques amb més nivell de renda han rebut més recursos que les comarques amb menys nivell de renda.

En aquest cas jo, evidentment, no volia fer un sarcasme; no volia fer un sarcasme d'aquesta consideració, però el que sí que volia fer era un clarificació perquè crec, sincerament, que estem davant d'un tema de fons.

En el tema de municipalisme fixi's que jo he parlat fonamentalment d'un principi, que és el principi de la cooperació i de la cooperació interinstitucional; i el que sí que m'agradaria, en aquest tema, és fer una reflexió última d'una qüestió que el senyor Macià Alavedra... ho ha dit amb una certa, com en diríem, una certa acritud i que no corresponia amb el que segurament hauria fet la setmana passada. Ahir es va produir un fet important, diguem-me, en el país, que s'estableix el nou «part» meteorològic, no? És a dir, allò que havíem dit tots, que aconseguir el 50, 25, 25, amb resolucions aprovades en aquest Parlament era un objectiu bo, amb les seves variants; que en última instància, senyors diputats, volia dir que el 50% quedava, diguem-ne, a Catalunya. Ahir el President de la Generalitat va dir que ell no estava d'acord en això, que això era relatiu, que això tal. Va començar —diguem-ne— a qüestionar i avui ja veig un cert, diguem-ne, canvi del Conseller en aquest sentit.

El nom no fa la cosa. Aquí del que es tracta és d'optimitzar el màxim de recursos per al país; l'increment de l'autonomia, el màxim que puguem qualitatiu i quantitatiu; que el municipalisme quedi reforçat al màxim possible per fer que el sumatori del que podríem dir-ne el poder polític administratiu de Catalunya sigui el més alt i el més potent. Aquesta és la nostra concepció. En el moment en què veiem que es produeix —diguem-ne— una baixa d'un dels factors del poder català —entenent per «poder català» el poder administratiu català—, doncs, s'està afeblint un dels elements fonamentals, almenys de la nostra concepció de l'autogovern polític, entès des d'aquesta perspectiva de cooperació institucional.

Crec, per tant, que seria bo que més que parlar d'aspectes que poden ajudar a desviar —diguem-ne— l'atenció, el que sí que hem de dir clarament és que s'ha produït un fenomen positiu

—hem reforçat l'autonomia—, encara que potser convé reforçar-la una mica més, sí; s'ha produït un retard de l'adaptació del món municipal i caldran uns reequilibris per permetre que el conjunt del que són les administracions de Catalunya pesi cada cop més.

Per acabar, senyores i senyors diputats, em seria molt fàcil recordar —m'han passat fins i tot un nota del que va dir el senyor Macià Alavedra, l'any 83, a l'Assemblea de Municipis sobre el Fons de Cooperació; no ho llegiré perquè em sembla que és de mal gust—, però, per acabar sí que voldria dir una cosa que em sembla important, (*remor de veus*) una cosa que em sembla important... —no té cap sentit, ja he dit abans que no ho diria, per tant, ni el que va dir el senyor Cullell, el 85; ni el que va dir el senyor Pujol, el 86. (*Remor de veus.*)

Per acabar sí que voldria dir una cosa, que jo crec que si hi ha una certitud d'aquest debat pressupostari, és que no estem parlant d'una cosa —diguem-ne— menor; no estem parlant d'una bossa insuficient; no estem parlant d'una realitat de país escadussera; estem parlant d'un pressupost que té un pes específic en l'economia i la realitat del país increïble; estem parlant d'un pressupost que afecta la qualitat de vida de tots els ciutadans de Catalunya; estem parlant d'un pressupost que pot modificar condicions territorials i socials dels habitants de Catalunya. I estem parlant d'un pressupost que, més ben orientat o clarament més ben orientat que aquest, podria fer que el nostre país assolís unes cotes de progrés i llibertat extraordinàriament positives. Aquesta és la nostra valoració d'aquest debat, i aquestes eren les clarificacions a fer.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor Armet. El torn en contra? Sí, senyor Macià Alavedra, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, només per dir-li, senyor Armet, que vostè, el tema dels conceptes, quan parla de publicitat o de *marketing*, de *marketing*, segurament navega una mica, perquè aquí després quan suma, en comptes d'agafar la publicitat i la propaganda, m'agafa els cursets, m'agafa la formació, m'agafa les exposicions, m'agafa les conferències... (*Remor de veus.*) No, no, tots a l'hora no els sento, la veritat. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: No, no dialogui, senyor Conseller, i digui el que hagi de dir sense dialogar.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: És que no m'ho deixaven dir, senyor President. (*Rialles.*) I aleshores em sembla que realment, conceptualment, tot això presentar-ho com a *marketing*... Segurament, vostè pertany a una administració que d'això en sap molt, i jo l'admiro moltíssim, perquè em sembla que l'acció de *marketing* de l'Ajuntament de Barcelona és exemplar i també costa moltíssims diners. Jo l'admiro; jo me n'alegro. Em sembla que vostè s'hauria d'alegrar de donar a conèixer Catalunya al món i de tota aquesta acció que em sembla que és enormement positiva.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Senyor Armet, un minut.

El Sr. ARMET: No, no; sense cap mena d'acritud, perquè no m'agradaria ara, doncs, acabar el debat malament. Crec que s'ha acabat en el punt on s'havia d'acabar.

Jo he dit exactament els conceptes; els conceptes són molt clars; tothom sap el que és una exposició; tothom sap com vos-

tès utilitzen les exposicions; tothom sap què és un acte de promoció; tothom sap 4.000 milions d'actes promocionals el que poden ser; aquí hi ha les xifres i, per tant, no hi ha res a dir, i crec que les xifres parlen per si mateixes.

El que sí que li puc dir és que sempre que he tingut jo responsabilitats d'utilitzar —diguem-ne— diners públics, sempre han tingut —sempre que jo la hagi pogut tenir, o gent que ha treballat amb mi— justificació d'una rendibilitat social plenament justificada. I mai faré el contrari, perquè em negaria un dels elements per a mi fonamentals del meu esperit democràtic; em negaria a mi mateix. Per tant, senyor Macià Alavedra, dono per acabat aquest debat. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Macià Alavedra?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Entenc que el senyor Armet el doni per acabat, però jo el continuo per la meva part. Suposo que no em respondrà perquè ell l'ha donat per acabat. Jo, (*remor de veus*) efectivament, en els temes de propaganda i de publicitat, aquest esperit democràtic que invoca sempre el senyor Armet i que des de la tribuna sempre ens diu «això és inadmissible en un món democràtic...» La paraula «democràtic» surt moltes vegades i aquest esperit democràtic el tenim tots i ens l'hem de reconèixer tots. I, senyor Armet, vostè és perfectament lliure de repetir-ho, però no ho posi en dubte en ningú d'aquest hemicicle; això em sembla que és evident.

D'altra banda, en els temes de publicitat i de propaganda, si hem de distingir, hem de distingir molt. Perquè, miri, sap, a l'Estat espanyol, quin és l'organisme que fa més publicitat? El Ministerio de Economía y Hacienda; perquè és una publicitat que ha de fer per a les emissions de deute, per a les lletres. Hi ha publicitats, i publicitats que s'han de fer! (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Però no posi en un mateix sac tot el que vostè ha dit, que és una manera de falsejar durament la realitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. No, la Presidència entén que ja ha quedat, ha quedat suficientment debatut això. (*Remor de veus.*)

Senyor Armet, un minut; però tingui present que la Presidència té facultats per donar per acabat el debat en el moment que li sembli oportú, eh?

El Sr. ARMET: El que passa és que, no, perdoni, deixi'm només dir, en defensa —diguem-ne— d'aquest humil Diputat, que quan un conseller parla, doncs, el diputat sempre pot parlar, almenys des de l'any 80 ha estat així en aquest Parlament. Vull dir que podríem fer una norma nova...

El Sr. PRESIDENT: Sempre salvant la capacitat que té el President per ordenar el debat.

El Sr. ARMET: Sí, sí; la hi respecto i la hi valoro.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ARMET: Molt clarament, jo a vostè no li he fet cap al·lusió. Jo he dit, exactament, quines són les nostres posicions en aquest tema; he llegit exactament les xifres, he llegit la posició. Si vol li llegeixo el *rànk*ing que significa. I a més m'ha agradat molt una cosa que ha dit, estic entusiasmat: evidentment, que el primer anunciant és el Ministeri d'Hisenda, perquè vol cobrar —diguem-ne— molts impostos per al bé dels ciutadans i fa una gran política que en aquest cas té una rendibilitat elevadíssima. I aquesta és la publicitat pública que és, precisament,

legítima. O sigui, li agraeixo enormement que hagi fet aquest últim comentari perquè em permet encara més clarificar el contingut de la meva valoració.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Armet. Torn en contra; té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President. Esperaré que el senyor Senador, senyor Sala, pugui abandonar l'hemicicle. Com saben vostres, senyores i senyors diputats, surto a fer el torn en contra de les set esmenes de totalitat que s'han presentat al llarg del dia d'avui. I, aleshores, saben perfectament que reglamentàriament puc disposar de tres hores i quinze minuts per fer la rèplica.

Vostès saben perfectament, també, que no és el meu costum de fer-ho, i, precisament, considero que la gràcia o el mèrit principal d'agrupar els torns d'intervenció és, precisament, per simplificar; i així sempre crec que m'hauran de reconèixer que, tingui arguments bons o dolents al seu entendre, sempre he procurat escurçar, abreuja les intervencions.

D'altra banda, enguany és un cas especial, perquè, de bell antuvi, jo ja haig de dir que em sento molt afalagat per les paraules que, en diverses ocasions, cada vegada que ha intervingut l'honorable Conseller d'Economia i Finances, ha començat la seva exposició dient: «explicaré quatre idees principals i després el senyor Escudé ja els explicarà el detall». I a continuació, l'honorable Conseller d'Economia i Finances, s'ha dedicat a respondre, fil per randa, totes les objeccions, que han fet tots els grups parlamentaris, generant aquest esclat, aquest esplet, aquesta allau d'intervencions de tots vostès.

Per tant, la realitat és que crec que seria del tot improcedent que ara jo fes la intervenció llarguíssima, perquè realment, en nom del Grup de Convergència i Unió, haig de manifestar, de bell antuvi, com deia, la nostra plena conformitat amb les manifestacions del senyor Conseller d'Economia i Finances, no sols ara, sinó també, i d'una forma molt més ordenada, perquè aleshores s'expressava un pensament propi i no una rèplica puntual a actuacions de vostès, a la llarga, molt llarga, intervenció de presentació que ha fet del Pressupost.

Ara, evidentment, hi ha, de la multitud de coses que tots vostès han anat dient al llarg d'aquest debat, hi ha algunes coses que, com a Grup Parlamentari, ens han cridat l'atenció; el senyor Conseller ha considerat que era innecessari parlar-ne o que no tenia prou vàlua, o bé que ell en tocava només algun aspecte. I per això em permetran que faci algunes consideracions.

Evidentment, una característica del nostre debat és que, des de fa una dotzena d'anys, el Govern de Convergència i Unió governa Catalunya; com a mínim governa a satisfacció del nostre Grup Parlamentari i, avui per avui, mentre no es mostri el contrari, a satisfacció d'una majoria considerable dels ciutadans. Per això no és d'estranyar que el Pressupost del Govern de la Generalitat, que encarna xifradament, numèricament, pressupostàriament, aquesta política nostra sigui, fonamentalment, la mateixa, amb variacions, amb evolucions, per emmotllar-ho a la realitat canviant, però no excessivament canviant, del nostre..., la nostra època, la nostra circumstància, el nostre temps.

Això té una parallel, que és que aleshores vostès, senyores i senyors diputats, avui, a l'oposició, en el moment que han d'explicitar quins són els motius d'oposició al Pressupost de la Generalitat —perquè, òbviament, no ens enganyem, tots vostès han

de presentar esmena a la totalitat; perquè si no presenten esmena a la totalitat, en un debat tan important com és aquest, no tindrien veu ni vot; i, per tant, han de fer, han d'utilitzar el seu enginy, que és molt, per presentar arguments en contra de la totalitat del Pressupost.

Aleshores, evidentment, si el Pressupost de la Generalitat, fonamentalment, encarna un concepte del poder polític i de l'actuació política al servei del país, també és lògic que vostès hagin d'utilitzar —any darrere any— els mateixos arguments. Per això el senyor Conseller recordo que parlava de la sensació del *déjà vu*. Realment, tot això, al llarg de dotze anys —em sembla que tots els dotze anys d'existència del Parlament, d'una manera o altra, jo he intervingut en nom del Grup Parlamentari en aquest debat o en el debat de Pressupostos— realment, moltes, moltíssimes, per no dir totes les coses que vostès han anat descabdellant al llarg del dia, m'han anat associant idees de debats anteriors.

Si hagués d'intentar trobar novetats —que, hi insisteixo, novetats reals no n'hi han—, jo diria que en el debat d'enguany han sortit dos temes que potser una mica han estat l'estrella —a judici de vostès— del Pressupost de la Generalitat, o del debat. Un primer tema és els ingressos i un altre tema la despesa, especialment en el capítol 2 i encara molt més especialment en el tema conegut per publicitat, que ha estat objecte d'un amplíssim debat. Per tant, jo, tot i que, com deia, en faré unes pinzellades, sobre aquestes qüestions voldria dir alguna cosa més en nom del Grup, perquè realment, a judici de tots vostès... —vostès ho han manifestat amb el temps que han dedicat a les seves intervencions, a aquestes matèries—, i ser menys explícit, si convé, en les altres.

Aquest tema dels ingressos és una novetat important. De fet, més que els ingressos jo diria que és el rerefons que té, que és el nou sistema de finançament, perquè tradicionalment el que feien vostès quan parlaven d'ingressos és passar molt de puntes per sobre dels temes d'ingressos, excepte un concepte —un concepte típic però important—: el tema de l'endeutament. I aleshores —en podríem dir..., i no és cap intenció pejorativa, evidentment, és un reflectiment de la realitat pressupostària—, amb una espècie —podríem dir— d'esquizofrènia pressupostària, dels ingressos no se'n parla, i aleshores tothom intenta explicar què faria amb les despeses, i el que es fa mal fet amb les despeses, i les moltes més despeses que hauria de tenir el Govern de la Generalitat.

Però aquest any, realment, no ha estat així. Per això, doncs, val la pena que diguem alguna cosa dels ingressos. Molt poca cosa, perquè un dels temes, un dels capítols que més ha tractat en la presentació del Projecte de Pressupostos el Conseller d'Economia i Finances ha estat, precisament, l'evolució, la composició de l'estat d'ingressos que vostès hauran vist en l'estat d'ingressos del Pressupost i en la memòria del mateix Pressupost.

Per exemple, m'ha sobtat el fet que el senyor Marià Pere lamentava que hi hagués excessives amortitzacions, perquè realment —i això ha quedat palesat amb l'endeutament viu, addicional, real—, aquest any més que mai es preveu i s'efectuarà —hi ha partides previstes— una molt superior amortització, una molt més important amortització del nivell d'endeutament de la Generalitat, i nosaltres entenem que això és bo, i jo tenia la idea que tots vostès coincidirien que era bo. En canvi, el se-

nyor Marià Pere considera que no; el senyor Marià Pere considera que el mecanisme de reactivar l'economia és a través d'una activitat anticíclica del Pressupost de la Generalitat. Jo haig de confessar que, personalment, m'inspiro bastant en les doctrines keynesianes —encara que realment el món ha evolucionat molt: els problemes del món, avui dia, són diferents—, i per això estic d'acord en el que deia l'honorable senyor Hortalà, quan deia que el tema de la política anticíclica no és —dissortadament, potser—, però no és un mecanisme que puguem utilitzar a través del Pressupost de la Generalitat.

El senyor —ja que parlo del senyor Hortalà— deia que els ingressos... —i és un tema molt important, evidentment—, deia que sovint no es controlen ni es vigilen. I aleshores deia que la seva composició era poc positiva, però no ens explicava massa per què era poc positiva, ni tampoc deia quina hauria de ser ni quina seria si ell governés. Perquè —i això em permet passar una mica de via sobre les intervencions del senyor Hortalà— el senyor Hortalà, com sempre, amb el seu reconegut prestigi i mèrit acadèmic, fonamentalment, en les seves intervencions ens ha donat una lliçó de teoria econòmica, però no ens ha explicat sobre la realitat actual, la política, la possibilitat, que és l'art de la política, avui, què faria ell diferent de l'actual Govern de la Generalitat. Ni tan sols ens ha explicat —ni suposo que s'ho ha preguntat— aquesta hipotètica política alternativa que ell ens proposaria, si és possible i viable en el condicionament actual.

El senyor Saura també s'ha referit a aquest tema, però ha dit que no tenia temps de parlar-ne —i aquesta és una mica l'actitud tradicional: els ingressos no interessin, el que interessa és la despesa, és l'actuació benèfica en favor del ciutadà—, però sí que li haig d'agrair que ha reconegut un aspecte que no ha sortit gens en els altres grups, que és el que ell parlava de la perversió del sistema financer sanitari. Tota la raó, senyor Saura, i em sembla que el Conseller d'Economia i Finances, el Govern, el Grup Parlamentari i tots nosaltres ho hem dit de sempre, i en aquests moments, doncs, tenim uns indicis clars i nets, que suposo que vostès coneixen, de la perversitat en grau elevadíssim. Vostè parlava de deus elevats a sis; no sóc matemàtic, a diferència de vostè, que vostè té molts coneixements, però realment no sé quin exponent hauria de tenir la perversitat del sistema de finançament de la sanitat o, fins i tot, la perversitat dels funcionaris —ja no dic dels polítics— encarregats de plasmar en actuacions reals, de donar conseqüència als pactes, convenis i compromisos que sobre aquesta matèria existeix.

El senyor CDS... (*rialles*), perdó, el senyor Latorre, del CDS, ha dit... Realment, ha parlat molt, ha parlat molt d'ingressos, enguany, però, és clar, el que ha fet —si vostès han seguit la seva intervenció com jo l'he seguit—, ens ha explicat, ens ha llegit els increments de les diverses modalitats impositives, però no ens n'ha explicat res. L'única cosa que ens ha dit són unes conclusions que en treia ell, i concretament hi ha una conclusió que deia que és millorable la gestió de l'EAJA. Jo li demanaria, al senyor Latorre, que miri la disposició addicional quinzena del text articulat, que veurà que precisament es modifica la legislació, la Llei Reguladora de l'EAJA. Per què? Per donar satisfacció a les recomanacions de la Sindicatura de Comptes es fa un esforç que esperem que sigui reeixit per millorar els ingressos procedents d'aquest organisme.

Per altra banda, vostè, senyor Latorre, ens parlava que l'endeutament és un camí preocupant. Evidentíssimament. En això,

fora del Partit dels Comunistes de Catalunya, em sembla que tota la Cambra hi està d'acord. Ara, evidentment, i per això deia que en el rerefons d'aquest tema d'ingressos hi ha una altra qüestió fonamental, o almenys nosaltres entenem que és fonamental, que és el tema del nou finançament, que per imperatiu legal, per pactes, per compromisos polítics, hauria —i haurà— d'entrar en vigor a partir del primer de gener de l'any que ve; que, per tant, és d'aplicació en aquest Pressupost, i aleshores comprendrà, senyor Latorre, que aquest increment moderat, amb totes les xifres que ha donat el senyor Conseller... Ja sé que el senyor Curto, any darrere any, diu que no és veritat, els números que donem. Jo li'n podria llegir... Vostè ho sap perfectament, perquè compareixen en aquestes xifres, els increments nets, les amortitzacions, l'increment brut, el crèdit extraordinari de l'any passat, etcètera: tot això apareix en la memòria. Vostè no en faria cas. No crec que després de tres o quatre anys de parlar del mateix tema, ara vostè digui: «Sí, doncs, m'he convençut, i realment l'endeutament és tan moderat com diu el Govern», i no com vostè fa en els seus números. I aleshores aquest endeutament és un mecanisme necessari, necessari si més no comptablement, per equilibrar el pressupost, perquè lligant amb el que parlàvem de la política anticíclica, la nostra comunitat, per imperatiu fins i tot constitucional i, per altra banda, lògic dintre d'una estructura política més o menys coherent, doncs, no pot presentar un pressupost amb dèficit. I aleshores s'ha de cobrir la major inversió que volem fer, que es vol fer, que s'ha explicat, a través de l'endeutament. Ara —hi insisteixo—, aquesta és una operació pressupostària, legal, perquè el nostre Grup —i ho voldria manifestar solemnement aquí— confia que tots els compromisos legals, totes les promeses, totes les obligacions que existeixen en aquest terreny faran possible que aquest endeutament no serà necessari utilitzar-lo perquè obtindrem finalment un finançament suficient i equitatiu per a Catalunya a partir de l'any que ve.

I amb això em permetria entrar en la intervenció que ha fet sobre aquestes matèries el senyor Armet, l'honorable senyor Armet. El senyor Armet sap —ho sap perfectament, perquè ho hem dit moltes vegades— que jo sento un respecte fora de límit i una admiració extraordinària per la seva capacitat dialèctica, una dialèctica barroca però molt eficaç. Jo no sé si ho he dit alguna vegada, però ho diré ara: jo diria que si el senyor Castellar ressuscités es tornaria a morir d'enveja davant de la capacitat dialèctica del senyor Armet. Ara, és clar, és una capacitat dialèctica. Aleshores, el senyor Armet ens ha dit —i ha fet un gran efecte, jo he quedat realment impactat, honorable senyor—, vostè ha dit: «La història de l'autonomia: una etapa humil, l'etapa Tarradellas; un període de consolidació, els anys 80-84; una tercera etapa d'expansió, els anys 84-88, i una etapa espectacularment important, del 88 al 92». Això, referint-se al major ingrés de la Generalitat. La llàstima és que, portat per aquest entusiasme dialèctic, s'ha oblidat de dir quins eren els serveis que havia d'assegurar la Generalitat a l'època Tarradellas i quins són els serveis que ha d'assegurar ara.

Aquesta dialèctica, bellíssima de forma, també em sembla a mi que amaga una altra cosa, que això sí que em preocupa, senyor Armet, i em preocupa molt, perquè m'ha semblat entendre —i si no és així, doncs, dispensi'm—, la intervenció que ha fet vostè, magnificant els ingressos de la Generalitat, cada vegada més importants, «gairebé un bilió i mig!», sense parlar dels ser-

veis, contrastant-lo amb els ajuntaments, em fa pensar que això, més que parlar d'ingressos, és donar una mica la tònica del que pot ser la reacció de l'altra part contractant en el moment de la negociació, si és que aconseguim d'entrar-hi, del nou sistema de finançament. Perquè donar la sensació que la Generalitat lliga els gossos amb llonganisses i que els pobres ajuntaments són els que van malament, i llegint a la premsa declaracions que sembla que es vulgui barrejar els ajuntaments amb les comunitats autòniques i apuntant la idea que la comunitat autònica és una moda i que, per tant, aquí, el que surt perjudicat és l'ajuntament, i que, per tant, haurien de ser les comunitats autòniques les que cedissin recursos als ajuntaments... Per no parlar de serveis, perquè realment, si aquests serveis també els traspassa, no sé, els ajuntaments... Almenys, aquí veig alguns alcaldes de la nostra coalició que no acceptarien pas aquests recursos cedits per la Generalitat si anessin acompanyats dels serveis corresponents que la Generalitat ha d'accentuar.

Hi insisteixo: d'acord amb aquest plantejament, però em sembla i em temo intuir una altra cosa. Especialment —potser és més de detall— quan vostè, en un altre moment —intentaré parlar-ne després—, quan parlava dels ajuntaments, vostè ha començat parlant d'ajuntaments, però a continuació diu «organismes territorials», i aquí a mi em sembla que és un eufemisme d'una institució que nosaltres volem fer desaparèixer, que vostès i nosaltres vam fer desaparèixer i que vam trobar un obstacle constitucional important.

Aleshores... No, senyor Sobrequés, sap vostè perfectament quin organisme és. (*Remor de veus.*) Aleshores, quant a endeutament, com deien, sembla que les xifres són prou clares...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Quant a finançament, hi ha una qüestió, hi ha una intervenció —concretament la del senyor Colom, que, doncs, no és present, per tant en parlaré poquet—, però m'ha semblat entendre diferència, i he quedat sorprès de la interpretació que feia, la veritat sigui dita, la interpretació que feia del tema l'honorable Conseller d'Economia i Finances, perquè jo, el que havia entès de la intervenció del senyor Colom, és que ell reivindicava el cent per cent de l'impost de la renda, diu: «Perquè així ens podrem endeutar fins al límit de la LOFCA». Vol dir —que quedi clar—: nosaltres volem un major, un equitatiu, un just finançament per assegurar els serveis i les prestacions necessàries per a la Generalitat, però no per tenir més diners per poder endeutar-nos i amortitzar una major càrrega financera. I com que aquest és una mica l'esperit que una colla d'ajuntaments, i que normalment estan masegats políticament —no pas en les nostres latituds— amb una càrrega financera al màxim possible, el 25% i moltes vegades molt més, doncs, això seria altament preocupant. Si el nostre Govern vol la màxima autonomia d'ingressos, la màxima autonomia del finançament, no és pas per seguir aquest camí preocupant que deia el senyor Latorre, que hi estem d'acord, i que el Grup Popular sempre també hi ha posat molta incidència, o el mateix senyor Hortalà, que jo recordo ja quan pertanyia a un altre grup, el Grup que ara lidera el senyor Colom, doncs, l'esmena típica que feia el senyor Hortalà era sempre reducció del deute. Per tant, nosaltres estem d'acord amb aquesta qüestió. Però no —hi insisteixo— per endeutar-nos addicionalment.

Passant a les despeses, s'ha parlat molt del capítol 1, més del capítol 2, però s'ha parlat bastant del capítol 1 parlant de l'ex-

cés de personal; el senyor Saura ha parlat del personal de la Secretaria de Presidència, que era un personal extraordinari. Pensi que el personal de la Secretaria de la Presidència ha augmentat el 7,35%, i vostès m'hauran sentit a dir moltes vegades –i en aquest debat ho sentiran a dir al meu company, el senyor Codina– que el Departament de Presidència i la Secretaria General de Presidència, primera: aculuma, agrupa tot el personal del Departament; i, segona, el Departament de Presidència, a més de ser el Departament de la Presidència, per la seva mateixa naturalesa global, agrupa totes aquelles activitats interdepartamentals. Per tant, doncs, és molt esbiaixat parlar d'aquesta qüestió.

Quina és la situació, exactament quant a capítol 1? Quant a capítol 1, la situació, la comparança entre l'exercici passat i l'exercici present –i el senyor Curto ens parlava de 12.000 funcionaris més– és la següent. Enguany, l'any 1991, els departaments de la Generalitat tenen 68.859 funcionaris; els organismes autònoms, 2.479; i, les entitats gestores, 33.044. Quina és la previsió per a l'any 92 que contempla aquest Pressupost? Els departaments, 71.266 –o sigui un increment de 2.407 persones, un 3,5%–; els organismes autònoms passar a 2.624, que són 145 persones més –la qual cosa representa un 5,85%–; i, les entitats gestores passar a 34.845, que són 1.801 persones més, la qual cosa són 5,47. En definitiva es passa de 104.382 persones al servei global de la Generalitat a 108.735, amb un augment de 4.353, que és un 4,17%.

I, aleshores, com ha apuntat en diverses ocasions el senyor Conseller d'Economia i Finances, hi ha una sèrie de departaments que, per motiu de creació o de traspassos de serveis, són aquells que acumulen d'una forma més important aquest increment de personal. Governació té un increment de 336 persones: mossos i bombers; Ensenyament, 816 persones: personal docent; Agricultura, 265 persones: personal de prevenció d'incendis; Treball, 217 persones: transferències de formació ocupacional; i Justícia, 732 persones, que és la posada en marxa de la nova presó.

Per tant, d'aquestes 4.353, aquests departaments, per a aquests motius concrets d'activitats noves són 2.366 persones.

Podria repassar els organismes autònoms, perquè realment en aquestes entitats gestores, a la Seguretat Social hi ha una compensació perquè tota una sèrie de personal procedeix del Departament de Sanitat; no m'hi allargaré.

I passem a aquest capítol 2, que semblava que ha estat una mica –com deia– la *vedette* del debat d'enguany, les despeses.

Al capítol 2 hi ha despeses de naturalesa molt diversa. Jo encara recordo una il·lustre diputada del Grup Socialista que fa una sèrie d'anys –i sí que la recordo perquè em va «frapar» molt aquella intervenció– criticant el capítol 2 deia: «sí, el capítol 2, gomes i llapis», i el senyor Alavedra, aquest matí, parlava de bolígrafs; realment, gomes, llapis i bolígrafs hi són en aquest capítol, però moltíssimes altres coses, moltíssimes altres coses. Entre altres coses, que ningú n'ha parlat, per exemple, doncs, hi ha el finançament de les despeses del proper procés electoral, i això és capítol 2.

Però, dintre del capítol 2, realment, s'ha posat molt accent en la qüestió del que s'ha dit la publicitat, la propaganda. Aquest és un tema que, al marge de l'aspecte econòmic, aquí hi ha un aspecte –jo diria– de culpabilització, d'intent de culpabilització del concepte. Vostès o alguns de vostès estan associant

la paraula «publicitat» amb alguna cosa incorrecta, irregular, fins i tot l'honorable senyor Armet –i el senyor Conseller d'Economia recordo que li ho ha retret– anava fent aquesta crítica en nom de la democràcia. Jo voldria dir, amb independència de les quanties que ara els llegiré amb els números meus –ja sé que vostè ha dit que jo en sé poc, de fer números; evidentment, no en sé tant com vostè, però tinc l'ajuda de personal molt competent i tinc unes xifres que em sembla que són irrefutables. Però això sí que, al nivell filosòfic voldria dir-ho: precisament la publicitat, la publicitat, senyor Armet, va lligada a la democràcia i a la llibertat, perquè en una societat sense democràcia i sense llibertat no cal publicitat, perquè la publicitat és informar el públic dels seus drets, el desig de sensibilitzar d'acord amb unes opcions... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: No em dic Ignasi, senyor..., em dic Raimon... Aleshores, com deia, aquesta activitat, tot organisme, del tipus que sigui, en la nostra societat fa publicitat, informa el públic de quines són les seves opcions i l'intenta convèncer d'allò.

Aleshores, el senyor Armet, amb aquests dots que deia, dialèctics i en algun cas fins i tot histriònics, ha anat traduint al castellà diverses sensibilitzacions que el Govern de la Generalitat, en els darrers anys, ha anat impulsant, i, per exemple ens ha dit «Som sis milions»; què dirien vostès que diguéssim: «*Somos treinta y ocho millones*». Jo no sé què diria si diguéssim «*Somos treinta y ocho millones*», però, el senyor Armet i tots vostès suposo que són perfectament conscients de la gran importància que és aquest pensament, que som sis milions, perquè és una xifra que vol dir que som tots els habitants del Principat de Catalunya, i això té una transcendència política, sociològica i, fins i tot, ètnica, molt important.

Per tant, no és el mateix dir «sis milions», que dir altres coses. I ha anat parlant d'altres campanyes i que si «la feina ben feta», i que si... Bé, jo esperava, per un moment, que seguint la corda digués: es farà una campanya que digui «*Madrid, ponte guapo*», (*remor de veus*) em semblaria no improcedent, em sembla que no lliga amb el tarannà d'aquella ciutat i, en canvi, jo crec que sí que lliga amb el tarannà dels catalans i dels barcelonins –i considero que és una campanya molt positiva, perquè ha mentalitzat els ciutadans de Barcelona de la necessitat d'ofereir una ciutat atractiva als visitants i a ells mateixos, i aquesta tònica..., que estaran més o menys encertades les campanyes d'uns i altres, això és el que es pretén a través de la publicitat.

Jo haig d'agrar una cosa a tots vostès, que vostès han criticat la publicitat des de les seves pròpies opcions –tots vostès–, amb una excepció, però com que ja no és present ni ell ni la resta de l'Agrupació no m'hi referiré: quan ha volgut utilitzar, instrumentalitzar veus d'altres institucions que no tenen res a veure amb la nostra Cambra i que per a mi són molt escoltades i que per a mi són molt acceptades i..., encara que jo acato perfectament la nota i el posicionament del Govern de la Generalitat i el trobo totalment encertat. Jo crec que el que hauríem de fer nosaltres –creients i no creients– és que, de fulls parroquials en surten cada setmana, i en els fulls parroquials apareixen molts comentaris de molts tipus, i tots ells o la majoria d'ells –perquè humanament tothom es pot equivocar– poden ser molt útils a tots nosaltres, començant per mi mateix.

Jo no voldria explicar en què podria ser útil al senyor Colom seguir una mica més les consignes que apareixen, o les inspira-

cions que surten en els fulls parroquials, perquè no caigués jo també en la temptació aquella, que veiés la seva palla i no veiés la meua biga en el meu ull.

Però, en definitiva, això sí que els ho haig de dir a tots vostès, que han partit de les seves pròpies posicions i no han utilitzat les posicions al marge de la política d'altres institucions. (*Remor de veus.*)

Feta aquesta manifestació, i ja que el senyor Armet em convidava a dir-ho, jo els diré les xifres...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: ...les xifres que apareixen meridianament, transparentment, clarament en el Pressupost: publicitat i propaganda, exactament com deia el senyor Macià Alavedra, en el Pressupost de l'any 91 eren 1.204 milions de pessetes; l'any 92 són 1.100 milions, és una reducció de 104 milions, és un menys 8,66%. Les atencions protocol·làries han passat de 576 milions a 664, un augment de 88 milions, que és el 15,3; les reunions i conferències han passat de 380 milions a 397, un augment de 17 milions, que és el 4,5% —i això especialment ho dedico al meu adversari i bon amic, malgrat tot, senyor Curto, perquè, si no ho recordo malament, jo tinc apuntat que vostè aquest matí ha parlat que hi havia una consignació de 4.000 milions de pessetes per a conferències. (*Remor de veus.*) Em sembla realment molt..., de despeses diverses hi ha més quantitat, senyor Curto. Jurídics i contenciosos, biblioteques —això sembla que no interessa tant—, promoció, s'ha passat de 451 milions, l'any 91, a 252, l'any 92; o sigui, ha baixat o es preveu baixar en el Pressupost, si s'aprova, per a l'any 92, ha baixat 99 milions, per tant, menys d'un 28,2; i altres despeses diverses, de 472 milions ha passat a 516, que és un increment de 44 milions, que és un 9,3% d'augment.

I aleshores, per això jo li deia que hi ha molts diners de resta de despeses diverses, perquè d'acord amb els conceptes —i que apareixen reflectits, perfectament identificades amb el seu codi establert per la legislació pressupostària—, hi ha unes quantitats molt més importants. Només dir-los que per a l'any 92, en la resta de despeses diverses hi ha un increment de 2.654 milions i d'aquests... Perdó, no, no, ho rectifico, 3.033 milions, dels quals, 2.654 milions, mirin a què són destinats: despeses de funcionament de centres docents no universitaris, 430 milions més; despeses de transports escolar, 77 milions més; despeses de funcionament de centres d'assistència social, 547 milions més. I, aleshores, una colla de vostès —el senyor Saura, el senyor Marià Pere, el senyor Colom—, també, ens deien que, a aquest Pressupost, s'hi oposaven radicalment per la seva insolidaritat social; aquí hi ha solidaritat social.

Actuacions relacionades amb els Jocs Olímpics i l'Expo-Sevilla, 1.600 milions, que no hi eren, i, evidentment, el capítol que apuntava de despeses del procés electoral. I ja que parlem de l'Expo-Sevilla, per acabar aquest tema, jo voldria sorprendre'm, potser és que dono molta transcendència a la intervenció del senyor Pere, però és que potser —o sense «potser»— és perquè els seus plantejaments són els que es diferencien més, no sols de la resta de l'oposició sinó els del nostre Grup; perquè jo sempre he reconegut —i ho sap ell tant com el seu company, el senyor Celestino Sánchez— que, realment, jo respecto i admiro un posicionament que no comparteixo en absolut, i sembla que el món no evoluciona cap aquí, però que, almenys, tenen la transparència de defensar els seus propis ideals en tot moment,

prescindint que tinguin referència o no referència, acceptació o no acceptació electoral.

Bé, doncs, el senyor Marià Pere, que sembla que és la primera vegada que sentia un debat d'aquest tipus, ha plantejat una i altra vegada la qüestió del crèdit ampliable. Aquest és un tema que cada any ha sortit, que cada any l'hem discutit, que hi ha un article —l'article 6, si no ho recordo malament, del text articulat— que explica totes i cadascuna de les partides que són ampliables i, les partides són ampliables o bé perquè van lligades a una taxa variable, o perquè, com apuntava el senyor Conseller, en molts dels casos és a conseqüència que no es pot xifrar exactament quina és la despesa que hi haurà en aquella partida. No veig aquí el senyor Oliart, però el senyor Oliart li'n podria donar fe, senyor Marià Pere, que durant una sèrie d'anys ell i jo vam estar discutint aquest tema; jo sempre li posava un exemple que ell tenia molt a prop del cap i del cor, que era el tema dels presos. Jo sempre li deia: «escolti, el menjar dels presos és una partida ampliable, perquè no sabem els presos que hi haurà i no podem arribar al mes de novembre i dir, doncs, els presos, no menjaran res perquè ja s'ha acabat la partida». Aquesta és la filosofia de la partida ampliable.

El senyor Armet, el senyor Armet, en aquest tema de les despeses, de la flexibilitat, ha parlat de grans marges de maniobra i jo li agraeixo que lentament s'ha anat posant al nivell nostre. Perquè l'any passat, senyor Armet —li ho recordo, vostè se'n recordarà—, vostè parlava que hi havia un marge d'un 10% de maniobra, hi feia un petit maquillatge, un 10%. Aleshores, vostès recordaran que van fer tot un munt, tota una pila d'esmenes que com a disposicions addicionals vostès utilitzaven aquesta capacitat de flexibilitat.

Avui m'he alegrat que vostè ha acabat reconeixent, al final d'algunes intervencions, així una mica fortes de to, que han tingut amb el senyor Conseller d'Economia i Finances, m'ha reconegut que ja només aquest marge és el 5%. Però en tot cas jo li dic, aquest marge... Sí, sí, consta, constarà en el *Diari de Sessions*, senyor Armet: jo n'he pres nota. Però bé, en tot cas tindrem una ocasió, senyor Armet, de veure'ho clarament, quin marge de maniobra creuen vostès —no vostè, tot el Grup Socialista—, perquè encara que no he tingut temps, perquè el termini, doncs, va acabar ahir al matí, i ahir tenia altres feines, ja tindrè ocasió de mirar-me'l —no he pogut mirar les esmenes a l'articulat i l'estat de despeses—, i aleshores veurem quins canvis de partides fan vostès i si també utilitzen aquella tècnica tan esplèndida, de dir: «Tants mils milions per aquí, tants mils milions per allà, i ja s'espavilarà el Govern a buscar els recursos». Aleshores veurem... Sí, el senyor Martí Camicer, que és l'home que porta els Pressupostos, diu que sí, que ja ho veurem.

Doncs ja ho discutirem en el Ple, si és que tenim la sort de convèncer-los, a vostès, o almenys si tinc la sort de convèncer els meus companys de Grup, i d'aquí a una estona, en la votació corresponent, no acceptem aquestes esmenes a la totalitat, la qual cosa ens permetria entrar, properament, en el debat en Comissió, i després al Ple, de totes aquestes matèries. Per tant, no avancem el debat d'aquestes qüestions i espero tenir ocasió de parlar-ne.

Ajuntaments. Ajuntaments: aquesta era una qüestió que em preocupava, és la veritat, perquè altres anys ha estat un dels estels, una de les estrelles del debat, el problema de l'Ajuntament. I avui, realment, se n'ha parlat poc. El senyor Colom ha parlat

que era una ventafocs. El senyor Saura, un dels grans especialistes en explicar-nos totes les malifetes que, segons ell, el Govern de la Generalitat fa sobre els ajuntaments, s'ha limitat a dir una frase: «Hi ha un menysteniment dels ajuntaments», i no ha dit absolutament res més. El senyor Armet sí, que s'hi ha estès més, parlant de les relacions entre la Generalitat i el municipalisme, que la Generalitat ignora els ajuntaments, que no hi ha cap esperit de col·laboració. Bé, és una mica la música que hem anat sentint, i que nosaltres sempre hem desmentit. I no sols nosaltres, sinó els fets, perquè aquí, molts números dels que he dit fins ara, potser alguns apareixen en el Pressupost de forma clara, altres són d'elaboració pròpia, que es diu, i per tant poden ser objecte de contrast, però aquest, senyor Armet, apareix exactament. Vostè hi estarà d'acord o no, però enguany un dels documents, de la vintena llarga de documents que acompanyen en forma complementària el Pressupost, és precisament les transferències a corporacions locals. Per tant, no cal que m'hi estengui més: vostès mirin això i veuran que de la Generalitat, aquest any 92, es pensa transferir 13.140 milions, dels diversos departaments, com a transferència corrent, dic, i 18.846 com a transferències de capital. Un total de 31.986: 32.000 milions de pessetes. Més la partida en què realment la Generalitat fa de pagadora i de cobradora, d'intermediari, però que puja 164.000 pessetes. Però, evidentment, vostès davant de les xifres, allò que deien els nostres avantpassats, almenys en el comerç del tèxtil, que deien «números canten», i números canten. Aquí vostès podran observar, podran repassar, en els seus exemplars de documentació del Pressupost, departament per departament, direcció general per direcció general, aquest importantíssim esforç de transferències corrents, i transferències de capital, de la Generalitat als Ajuntaments.

Hi insisteixo: aquí el que lamentaria és que hi hagués un intent, i espero que no hi sigui —i alguna reacció de desgrat que he vist en els bancs socialistes em dona la satisfacció que així no serà— que no es volgués utilitzar aquell mecanisme per emascarar negatives a les comunitats autòniques.

Ja per anar acabant: empreses de la Generalitat. Aquest any se n'ha parlat molt poc; en altres debats s'anaven explicant totes les empreses, el *holding*, que deien, o l'INI de la Generalitat, i aleshores jo llegia quines són aquestes empreses. Per tant, en la memòria econòmica en parla moltíssim. Sí, el senyor Martí Carnicer dirà —diu—, em senyala que ja en parlarem. Evidentment, hi ha la possibilitat, que vostès han utilitzat abundantment, de fer esmenes a la totalitat als organismes autònoms i a les empreses. Doncs, els meus companys —hi insisteixo— si aconseguim sobrepassar, superar aquesta votació, d'aquí a pocs moments, doncs, tindrem ocasió de parlar-ne.

Jo només voldria dir ara —i això potser m'eliminarà la possibilitat d'haver-ho de discutir després— una manifestació que ha fet el Grup del CDS, l'Agrupació del CDS, quan ha dit: «És que aquí hi ha un error, perquè la Junta de Sanejament és una empresa i no un organisme». Jo li voldria dir, senyor Latorre, que comprendrà, malgrat totes les crítiques que s'han fet, que l'elaboració d'un pressupost, com és el de la Generalitat, d'una gran complexitat i d'una quantia important, no és una cosa que es pot fer una tarda, al voltant d'una taula prenent cafè, que necessita mesos i mesos de preparació. Aleshores, clar, es va preparar inicialment el Pressupost. La Junta de Sanejament era el que era, i avui dia realment no ho és. Jo li puc dir, per a tran-

quil·litat de vostè, que almenys..., no sé altres grups què han fet, però el nostre Grup ha presentat, precisament, una esmena de supressió d'aquesta característica i una esmena de creació d'una secció nova perquè sigui respectuosa amb la legislació actual, en el moment que estem discutint el debat, d'aquesta matèria.

Bé, i ja per acabar, podríem parlar dels departaments. Aquesta ha estat una crítica... S'ha criticat el Departament de Treball, cosa no usual en altres anys; s'ha criticat el Departament de Política Territorial, sense tenir present el gran esforç inversor que es fa a través de GISA, i, per tant, totes les xifres que s'han donat, doncs, no responen en absolut a la realitat. Repassin vostès les xifres i veuran que aquesta qüestió no és així. Tinc aquí unes xifres que em passava el Conseller d'Indústria, on explicava els 1.400 i escaig milions d'aquests ajuts a la indústria, el que això significa d'inversió induïda, del mateix sector. És molt superior. Per tant, quan parlem de xifres... Sí, senyor Martí Carnicer, ja que vostè posa en dubte les meves paraules, per sortir de dubtes li diré... Miri, els ajuts són 1.446.878.387 pessetes, i la inversió engendrada addicional pel sector privat que ha rebut la subvenció són 11.833.666.549 pessetes, fins al dia 15 de novembre de l'any 91. O sigui, ni tan sols esgotant tot l'any 91.

S'ha parlat molt de la importància de tots i cadascun dels departaments. Ja ho ha explicat el senyor Alavedra, també; no m'hi estendré. Els increments importants d'una sèrie de departaments. El fet, doncs —ell advocava *pro domo sua*—, que un departament pot tenir, com el seu, molt pocs recursos pressupostaris, però tenir una gran importància... Però bé, en definitiva vostès ho veuen, i el que m'ha sobtat, sobretot, fonamentalment, són diverses expressions d'alguns de vostès en el sentit de dir que el Departament de Medi Ambient incrementava unes dècimes. Home, sí, és veritat: unes dècimes. Unes dècimes per sobre el 50%. Per tant, jo demanaria més seriositat.

I quant a Medi Ambient, el senyor Latorre recordo que ha dit que ell hi estava d'acord —encara que després semblava que no estava d'acord en res—, ha dit que hi estava d'acord perquè ell era el pare de la criatura. Vostès saben que, precisament, el tema de la investigació de la paternitat és una especialitat del dret civil català, que tots defensem, que el tenim, com a Llei de Filiacions, *sub judice*, però espero que aquesta qüestió no es plantejarà i que tothom està d'acord que el pare de la criatura és el Govern de la Generalitat, que l'ha creat amb el consens de tothom. I això hem d'agrair-ho, perquè si bé —i aquest és un motiu de satisfacció per al nostre Grup Parlamentari—, a mida que va passant la legislatura —i a nosaltres ens congratula molt—, veiem que entre tots som capaços de trobar consens en moltes coses —potser les més fonamentals no, perquè cadascú té opcions i ideologies diverses, però moltes coses som capaços de trobar consens—, precisament, i ho hem de reconèixer tots, amb les variants aquelles de concretar o no concretar les competències, tots vam estar d'acord en la creació. Per tant, serà això una inseminació múltiple, senyor Latorre (*rialles*), i no només...

Bé, aleshores, per acabar, per acabar, senyor President, hi ha un tema...

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Hi ha un tema que normalment l'han plantejat vostès i es planteja en començar el debat. És un tema, diguem-ne, de lluïment. És el tema

—sí, senyor Sala—, és el tema d'explicar... Cadascú es posiciona davant de la conjuntura econòmica. I llavors ens discutim, i ens tirem pel cap el PIB, i el PIB català, i el PIB espanyol, i el PIB europeu, que sí, com ens deia el senyor Conseller, el Fons Monetari diu una cosa, el senyor... —em sembla que era el senyor Saura, o el senyor... bé, un dels dos; sí, estan acostats molt en aquest terreny pressupostari—, doncs, explicava, que l'informe econòmic financer... —jo diria que era el senyor Curto, perquè ell diu que no ho entén gaire, però el que puc assegurar és que se'ls llegeix tots de punta a punta, els documents pressupostaris—, doncs, posava en dubte les xifres de l'informe econòmic financer, però em sembla que en matisos de desacceleració, de ral·lentiment, dels matisos que vulguem tots, em sembla que..., no diré la trista, però no l'encoratjadora realitat d'avui, que tots hi estem d'acord, és que la nostra economia no travessa per un dels moments millors. Hi ha hagut, al llarg d'aquests darrers anys, un rel·lançament molt considerable, i avui dia, per una sèrie de motius, i se n'ha parlat, i se n'ha parlat des de la crisi del Golf fins a altres qüestions, doncs, hi ha una desacceleració real de l'empenta de la nostra societat; de la nostra economia i, per tant, de la nostra societat.

I per això és tan important, als ulls del nostre Grup Parlamentari, aquest gran esforç, aquest enorme esforç d'inversió que ha fet el Departament, o millor dit, que ha propulsat el Departament i que el Govern ha fet seu en aquests Pressupostos. Perquè aquest es un altre motiu d'alegria: és la primera vegada que vostès, en general, amb petites matisacions, no han criticat les inversions de la Generalitat. Ha criticat, sí, el senyor Armet, per no perdre la tradició, el tema comarcal. Jo ara li podria llegir... —que no ho faré, perquè és com sempre—, tinc, com sempre —i vostès ho saben, perquè després m'ho vénen a demanar—, tinc comarca per comarca quina és la inversió de la Generalitat estricta, dels organismes autònoms financers, els comercials, les empreses, la Seguretat Social. Quina és la mitjana per habitant, quina és la mitjana per a les comarques de major nivell de renda, de menor nivell de renda.

Sí. El senyor Sala ara m'està dient així: «I ara a veure si li contesta, al senyor Armet». No li contestaré, al senyor Armet, el tema de Barcelona, perquè tinc les xifres, però no sé com han estat calculades. Però jo crec que han estat calculades correctament, perquè any rere any han estat presentades d'aquesta manera i molts de vostès, em consta perquè ho he vist, han utilitzat aquestes xifres en els seus territoris respectius per posar de relleu o l'esforç o la manca d'esforç, segons vostès, de les inversions de la Generalitat.

Però bé, com deia, aquesta és una qüestió general, que és molt important, que no és literatura, que és la realitat que hi ha al fons de tot això i, per això, com deia, ens congratula molt l'esforç que es fa a través d'aquest nou Pressupost de la Generalitat per a l'any 92, que permetrà fer front a aquesta conjuntura, realment, no prou falaguera. I sobretot —i amb això acabo, senyor President, senyores i senyor diputats— un tema que ha sortit una mica d'esquitrilles i que en algun cas, com... —em sembla que era el senyor Curto; sí, el senyor Curto—, que és el tema de la competitivitat. Aquest és un tema, senyores i senyors diputats, que, política a part, és un tema fonamental. I llavors, no comprenc que un grup responsable, com és el Grup Popular, pugui dir que parlar de competitivitat —o potser jo ho he entès malament i parlava de com parlem nosaltres de competitivitat—,

parlava que era... Sí, perquè jo m'ho he apuntat, perquè m'ha sobtat, m'ha «frapat» molt. Deia que eren «ambigüitats publicitàries» o «la cançó de cada novembre». (*Veus de fons.*) No, no... Be, el senyor Curto podrà replicar-me per al·lusions, si li deixa el senyor President. Jo no tinc facultats per fer-ho, o deixar-ho de fer. Vull dir que, realment, aquesta és la peça clau que tenim tota la societat catalana avui.

I el tema del debat de política general de l'altre dia. Vostès recordaran —fa uns mesos—, vostès recordaran que el President de la Generalitat va posar l'accent en aquest tema de la competitivitat. I tots vostès, crec, hi van estar d'acord. I vaig posar uns exemples, i ara fa pocs dies n'he viscut un altre, que voldrà..., em sembla que quedarà clar. No vostès, que ho saben perfectament, sinó els ciutadans que ens puguin escoltar en aquest debat. Vostès hauran vist a la premsa aquests dies, aquestes darreres setmanes, que es va posar de relleu un fenomen que es diu insòlit. El fet que a les comarques del nord de Catalunya, els catalans —els catalans del sud, si en volen dir, els habitants d'aquestes contrades— van a realitzar les seves compres habituals al Rosselló. Hi pot haver problemes, hi pot haver temes de marges comercials, hi pot haver temes de tarifes de transport, hi pot haver temes de pressió fiscal, hi pot haver temes de mentalitat, hi pot haver molts temes, però, en definitiva, aquesta és la realitat: la nostra societat, globalment, no és competitiva. I això —i ho saben tots vostès, i si no el senyor Hortalà ens ho explicarà— a curt termini es pot solucionar amb una devaluació de la moneda, però a la llarga no és possible, sobretot amb un mercat únic que ja comencem a tenir, com molt bé deia el senyor Conseller d'Economia i Finances. Legalment encara no, però de fet sí: els dos terços del nostre comerç exterior es realitzen amb la resta de la Comunitat.

I, per tant, aquesta és una peça clau, fonamental: hem de motivar, entre tots, els ciutadans que siguin conscients d'aquest fenomen: que hem de ser competitius, que hem de modernitzar el nostre..., la nostra mentalitat, les nostres explotacions agràries, industrials, comercials, turístiques; que hem d'aprendre que la feina ben feta no té fronteres, i que la feina mal feta no té futur! (*Remor de veus.*) I hem de saber moltes més coses que vostès saben perfectament, perquè la campanya ben endegada de la publicitat mentalitza.

I, en definitiva, en definitiva...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: ...en definitiva, aquest Projecte de Pressupost —espero que finalment d'aquí a unes setmanes pugui ser aprovat— respon, en definitiva, fonamentalment, a una idea. Davant d'aquesta situació, d'aquesta conjuntura, d'aquesta problemàtica, d'aquesta necessitat de reformar el sistema de finançament i sobretot de fer el repte a la íntima, plena i, per a nosaltres, joiosa —i espero que per a tots vostès també— integració en la resta d'Europa, ara, ara és l'hora de donar un nou impuls a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Acabat el debat se sotmeten a votació conjunta les esmenes a la totalitat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 35 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya i les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la proposta? Té la paraula l'honorable Conseller de Sanitat, senyor Xavier Trias.

Projecte de Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats; el Projecte de Llei d'Ordenació Farmacèutica que avui presento a la Cambra té com a punt de partença l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que en el seu article 9, apartat 19, atorga a la Generalitat «la competència exclusiva en matèria d'ordenació farmacèutica, sens perjudici de les bases i de la coordinació general de la sanitat que fixi l'Estat». En la seva elaboració s'ha recollit el mandat, a l'article 103, de la Llei General de Sanitat, que estableix que: «Les oficines de farmàcia estaran subjectes a la planificació sanitària en els termes que estableixi la legislació especial sobre farmàcies», i s'han tingut presents les diferents sentències del Tribunal Constitucional, en especial la del 24 de juliol de 1984, que reserva a una norma amb rang de llei la regulació de l'establiment d'oficines de farmàcia.

Però, possiblement, una de les característiques essencials del Projecte és que constitueix un pas definitiu en la consideració de l'atenció farmacèutica dins el concepte més ampli d'atenció sanitària que recull la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'Ordenació Sanitària de Catalunya.

Efectivament, amb la Llei d'Ordenació Farmacèutica es pretén que, a través d'una ordenació correcta dels establiments i serveis farmacèutics, es porti a terme una atenció farmacèutica completa, que abasti des dels camps merament assistencials fins als àmbits de la salut pública i incorpori tant les accions relacionades amb la promoció de la salut, la prevenció de la malaltia i l'educació sanitària com els dispositius que permetin el seu desenvolupament, per tal d'assolir un ús racional del medicament que és, sens dubte, l'objectiu fonamental del Projecte de Llei. L'atenció farmacèutica s'estructura en aquesta Llei en funció dels diferents nivells del sistema sanitari.

En regular el servei farmacèutic al de l'atenció primària s'han pres en consideració els criteris de sectorització que es van fixar en la normativa de reforma de l'esmentat «graó assistencial», s'ha inclòs dins del nivell d'assistència primària l'oficina de farmàcia i se n'ha fet un tractament de manera totalment integrada a la resta de recursos sanitaris del país, de tal manera que es pren com a base per a la seva planificació l'Àrea Bàsica de Salut, instrument fonamental en la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'Ordenació Sanitària a Catalunya, per garantir una adequada assistència sanitària a la població.

És de destacar la possibilitat que s'atorga a les entitats locals d'instar a l'inici del procediment d'autorització de noves oficines de farmàcia; s'institueix, doncs, un mecanisme que concre-

ta els criteris de participació democràtica dels interessats, previstos per l'article esmentat, del qual s'ha fet ressò també la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya.

Un altre aspecte que s'inclou en aquest àmbit d'atenció farmacèutica, a nivell de l'atenció primària, és la creació dels serveis farmacèutics als sectors sanitaris, amb la funció de servir de suport als equips d'atenció primària ubicats en el sector, com a assessors del medicament en la racionalització del seu ús i com a col·laboradors en altres programes sanitaris.

La regulació de l'atenció farmacèutica en l'assistència hospitalària, en la sòcio-sanitària i en la psiquiàtrica també participa, òbviament, de l'objectiu comú perseguit pel Projecte: un ús racional del medicament. Així, doncs, s'estableix l'obligatorietat que tenen determinats centres hospitalaris, en funció del nombre de llits, de disposar d'un servei de farmàcia. Aquesta obligatorietat no exclou, però, la possibilitat de crear-ne un en els centres que, preceptivament, no n'hagin de disposar.

El sistema es completa amb l'existència de dipòsits de medicaments en centres que desenvolupin tractaments específics i sempre en els centres hospitalaris, sòcio-sanitaris o psiquiàtrics que no tenen l'obligació de comptar amb servei de farmàcia.

En el Projecte de Llei també es regulen, amb títols específics on s'estableixen normes complementàries, els centres distribuïdors de productes farmacèutics i els centres de distribució i de dispensació de medicaments d'ús veterinari.

Un apartat important del Projecte és el que estableix les condicions dels locals, instal·lacions, que hauran de complir els centres, establiments i serveis farmacèutics, tot fent constar que aquests s'hauran d'ajustar, en el seu funcionament, a les normes vigents sobre autorització, registre, catalogació, control i inspecció.

El Projecte també ha volgut recollir un aspecte essencial: la formació continuada dels farmacèutics, que garanteixi la necessària i permanent actualització del coneixement d'aquests professionals i, en aquest sentit, es buscarà la col·laboració permanent entre la Generalitat, les universitats catalanes i el Consell de Col·legis Farmacèutics de Catalunya.

Una altra novetat rellevant és el mandat que el Projecte de Llei fa al Departament de Sanitat i Seguretat Social de vetllar perquè la informació, la promoció i la publicitat dels medicaments i productes sanitaris s'ajustin a criteris de veracitat i no induïxin al consum.

Per últim, el Projecte de Llei regula el règim d'incompatibilitats i el règim sancionador. En definitiva, senyores i senyors diputats, crec que el Projecte que es presenta és bo, i combina fidelment la necessària intervenció de l'Administració en un tema tan important com és l'ús del medicament, amb el reconeixement del paper primordial que els professionals farmacèutics tenen en aquest camp, i que, ben segur, contribuirà a millorar el nivell de salut de tots els ciutadans.

No voldria acabar sense agrair la valuosa col·laboració que, en tot moment, ens han ofert els col·legis de farmacèutics de Catalunya. I també vull destacar l'esperit constructiu i de diàleg que han presidit les diferents fases del debat d'aquest Projecte, i agrair molt sincerament les aportacions que han realitzat tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Abans d'entrar en el debat del Projecte de Llei, poso en coneix-

xement de la Cambra que hi ha unes esmenes tècniques que han estat comunicades a tots els grups, i que s'entenen incorporades al Dictamen.

Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat; la primera és de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, en relació amb aquesta primera esmena, el Grup de la majoria ens ha fet la proposta d'una fórmula transaccional, que des del nostre punt de vista no altera essencialment el sentit de la nostra esmena, i, per tant, doncs, diríem que acceptem aquesta transacció; tanmateix, si ho considera convenient, entenem que seria interessant que aquesta fórmula fos llegida per un senyor secretari o una senyora secretària.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. La senyora Secretària procedirà a donar lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Esmena transaccional a l'esmena número 1, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana: "La dispensació de medicaments d'ús veterinari es realitzarà en els establiments que contempla l'article 50, de la Llei del Medicament, a través dels corresponents serveis farmacèutics."»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Hi està d'acord, senyor Mur, amb això? Perfectament.

A aquest article primer també hi ha una altra..., hi ha l'esmena número 2, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Aquesta és una de les esmenes que ha subsistit o que ha perviscut del debat de Comissió. Fa referència que les oficines de farmàcia disposin de l'equipament necessari i a la necessitat de regular aquest equipament necessari, és a dir, els mitjans materials i tècnics, a través d'un reglament.

En aquests moments hi ha unes normes establertes, hi ha algun tipus d'ordenació ja emès pel Departament de Sanitat en matèria de metres quadrats, equipament, espais, etcètera, però ens sembla a nosaltres que el marc de la Llei hauria d'establir l'elaboració d'una reglamentació futura en aquest terreny.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? El senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR: Gràcies, senyor President. Entenem que aquesta esmena que presenta el Grup Socialista és innecessària; nosaltres entenem que està recollit —el que proposa el senyor Font— a l'article setzè quant a espais, àrees de treball, equipament, disseny, superfície, accessos i, fins i tot, recursos humans; entenem que això és més complet a l'article setzè i, en tot cas, considerem que és innecessària aquesta esmena i per això hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. A l'article segon, el Grup Socialista manté dues esmenes: la número 3 i la número 5. Les vol defensar el senyor Daniel Font?

El Sr. FONT: Senyor President, per retirar la número 3...

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada.

El Sr. FONT: ...i, per tant, per fer la defensa de la 5, la 8 i la 43, conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: 5, 8...

El Sr. FONT: I 43...

El Sr. PRESIDENT: I 43.

El Sr. FONT: ...que són tot esmenes que fan referència al tema dels règims horaris, que és un dels temes que no hem acabat de tancar en la discussió de la Llei.

Bàsicament, aquestes esmenes reflecteixen la voluntat nostra que es regulin, a través de la Llei, els criteris pels quals s'estableixen els règims horaris, diürns i nocturns, de les oficines de farmàcia obertes al carrer —diguem-ne— establertes. Voldríem haver vist, en aquest terreny, a causa d'una conflictivitat que ha existit durant els dos darrers anys en aquest terreny entre oficines de farmàcia i alguns ajuntaments de les comarques del Maresme, del Baix Llobregat, hauríem volgut que la Llei establís, com a mínim, els criteris pels quals es regiran els règims horaris.

Entenem que aquest tema dels règims horaris ha de ser regulat per reglament, perquè és un tema complex i no homogeni; és a dir és diferent la situació a Barcelona, per exemple, en una àrea urbana que en una àrea rural, i, consegüentment, s'ha de regular perquè és complex, però ens hauria agradat veure establerts o introduïts els criteris dins del marc de la Llei en el terreny o en matèria de permanència en l'obertura de les farmàcies, en la funció que s'estableix o les formes d'acció o d'actuació que tenen els farmacèutics o les farmàcies a l'hora d'atendre, per exemple, les urgències nocturnes, i tota una sèrie de criteris que ens semblava a nosaltres que hauria estat bo d'introduir a la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Torn en contra?

El Sr. MUR: Gràcies, senyor President. Nosaltres també ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes, perquè entenem que l'esmena número 5 és una esmena absolutament reglamentista; existeix l'atenció al públic les vint-i-quatre hores per torns diürns, per serveis d'urgència i, a més, cobreix festius i nits. La proximitat geogràfica i poblacional..., varem introduir una esmena, en aquest sentit.

Els serveis d'urgència, precisament, garanteixen la dispensació de medicaments amb recepta mèdica, i voler esmentar a la Llei que dispensacions sense recepta mèdica obeeixin a criteris d'emergència, segons l'usuari, sembla voler anar massa lluny. Nosaltres no volem tampoc planificar Barcelona i, per què no?, l'Hospitalet; ja diem que ens mourem per criteris poblacionals i geogràfics.

Quant a l'esmena 8, pensem que una farmàcia no pot funcionar sense la presència d'un farmacèutic i l'atenció d'un professional, que n'és el responsable en qualsevol moment; però, en tot cas, aquesta presència en tots els moments i en tots els règims i horaris que proposa el senyor Font no la podem acceptar, no la podem contemplar, perquè voldria que m'expliqués com podria funcionar una farmàcia rural, semiurbana o urbana, qui pagaria cinc farmacèutics que es necessitarien per cobrir un torn de les vint-i-quatre hores i tres-cents seixanta-cinc dies l'any que es necessitarien a certes poblacions de Catalunya?

Quant a l'esmena 43, es refereix a règims d'inspecció. Entenc que aquesta facultat inspectora, aquesta alta facultat inspectora, la té el Departament. I per aquestes raons ens oposarem a totes les esmenes que ha defensat el senyor Font.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. A l'article tercer, l'Agrupació d'Esquerra Republicana manté les esmenes

6 i 7. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies. De fet, senyor President, si ens ho permet, voldríem agrupar la defensa de les dues esmenes i, en aquest sentit, voldríem dir que per realitzar totes les funcions que vénen definides per l'article segon —i que, per tant, seran obligatòries des del moment que sigui aprovada aquesta Llei—, considerem que és indispensable l'existència, la simultània existència, realment, de farmacèutics adjunts en relació i proporció amb el volum de dispensació de l'oficina de farmàcia.

S'ha d'entendre que la presència i l'actuació professional del farmacèutic —que l'article quart de la Llei defineix com a indispensables— obliga el legislador a establir de forma immediata la quantitat de farmacèutics necessaris en cada oficina de farmàcia, perquè, si no és una presència suficient i proporcionada, la presència d'un únic farmacèutic esdevé fàcilment una presència simbòlica. La present Llei determina la possibilitat d'establir un nombre relativament reduït de farmàcies, motiu pel qual la incorporació al mercat laboral dels nous farmacèutics farà necessàries sortides professionals noves i diversificades, la més important de les quals entenem, des del nostre punt de vista, que pot ser la de farmacèutic adjunt. Són molts els farmacèutics actualment en atur que estem segurs —ens consta— que esperen que aquesta esmena sigui aprovada. En aquest sentit, l'Associació de Farmacèutics No-propietaris l'ha defensada públicament en nombroses ocasions, i cal recordar, per exemple, que en el Col·legi de Farmacèutics de Barcelona hi ha més col·legiats no-propietaris que col·legiats propietaris.

Tinguem en compte, també, des del punt de vista de la legislació comparada, que la major part dels estats de la Comunitat Europea disposen des de fa anys de lleis que determinen puntualment la necessitat de farmacèutics adjunts en relació amb la facturació; una facturació que nosaltres establím, en la nostra esmena, a partir dels 70 milions de pessetes, en el benentès —perquè és probable que se'ns digui que aquesta determinació es remet o es transfereix a una reglamentació posterior— que entenem que aquesta reglamentació ha de ser incorporada a la Llei, perquè, si no, sempre es deixa per a una ocasió posterior, i tenint en compte que en la nostra esmena establím amb claredat —la qual cosa fa innecessari que la Llei sigui reformada amb regularitat— que aquesta quantitat serà actualitzada cada any en relació amb l'increment del cost de la vida.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra? El senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR: Sí, gràcies, senyor President. Ens oposarem a les dues esmenes que proposa el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè entenem que hi ha altres criteris, a part del volum de la facturació de l'oficina de farmàcia; hi ha criteris com possibles activitats diverses, com formulació, anàlisis, control d'aigües... altres activitats que pot desenvolupar el farmacèutic, i no atenent simplement el volum de dispensació o el volum de facturació. Aquest volum de facturació només està recollit, tan sols, en un país de la CEE —per tant, no està recollit a tots els països de la CEE—; molts més països no ho tenen legislat en aquest sentit, i entenem que estem entre els que no ho legislen en aquest sentit. Veiem que reglamentàriament això es pot determinar; és interessant que pugui fixar el Departament, en un moment determinat, quins supòsits faran que aquest vo-

lum, aquesta dispensació, aquest volum de dispensació, aquestes formulacions, activitats, controls d'aigües, etcètera, preparats oficials..., i no, en tot cas, pel volum econòmic.

Per aquestes raons nosaltres ens hi oposarem, i també tenint en compte que voler fixar l'IPC en el cos de la Llei seria massa encotillador, votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. Esmena número 4, del Grup d'Iniciativa, a l'article segon. La senyora Fabian té la paraula.

La Sra. FABIAN: Amb aquesta esmena, pretenem que el Departament de Sanitat, per establir les normes en relació amb els horaris d'atenció al públic, els serveis d'urgències, les vacances i els tancaments temporals o voluntaris d'aquestes, estigui obligat a consultar el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, com a òrgan de direcció i planificació de la sanitat a Catalunya, de la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis, el Col·legi de Farmacèutics i les organitzacions d'usuaris.

D'altra banda, també pretendríem, amb aquesta esmena d'addició, assegurar l'atenció continuada i permanent amb un mínim d'una farmàcia per àrea bàsica de salut. Tot això perquè voldríem fer bona la Llei d'Ordenació Sanitària que vam aprovar en aquest Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra? Senyor Mur.

El Sr. MUR: Sí, gràcies, senyor President. El Projecte de Llei diu que «el Departament de Sanitat establirà les normes oportunes en base a una atenció farmacèutica permanent». Anar més lluny, dir que el Servei Català de la Salut es cuidi de dictar aquestes normes quant a horaris, quant a tancament, quant a vacances, quant a serveis d'urgència, que a més sigui consultat... Que aquest Servei Català de la Salut està dins del Departament de Sanitat i Seguretat Social! Dir que, a més, els col·legis oficials, que fan propostes, també siguin consultats... Ja ho són. A més, que puguin opinar la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis i les organitzacions d'usuaris, per a totes les farmàcies de Catalunya... En tot cas, establiríem 2.748 casos per a cinc institucions o organitzacions que podrien opinar, i em sembla que no es posarien d'acord. Per això hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. A l'article cinquè hi ha una esmena transaccional, del Grup Socialista. El senyor Font vol...? Té la paraula.

El Sr. FONT: Sí, gràcies, senyor President. És per fer la defensa d'aquesta esmena, que introdueix un objectiu de tipus general a la Llei i que dóna sentit a la Llei, que és l'ús racional del medicament i la consecució de nivells majors de qualitat en el sistema farmacèutic.

Hi ha una esmena transaccional pactada amb el Grup de Convergència i Unió i, per tant, és per retirar l'esmena a favor de la transaccional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Mur està d'acord amb aquesta transaccional?

El Sr. MUR: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per consegüent, prego a la senyora Secretària que procedeixi a la seva lectura i, immediatament, anirem a una votació d'aquest bloc de cinc articles.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Esmena transaccional a l'esmena número 9, del Grup Socialista. Afegir al final: "i un ús racional dels medicaments, així com possibilitar un major nivell de qualitat i equipament en la dispensació de medicaments".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Se sotmet a votació l'esmena transaccional a l'esmena número 1, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'article primer.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article primer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article primer ha quedat aprovat per unanimitat.

Se sotmet a votació l'esmena número 2, del Grup Socialista, a l'article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció.

A continuació es vota l'article segon, segons Dictamen.

Vots a favor?

Perdó, perdó... Bé, no és a l'article segon, és a l'apartat... Sí, és veritat.

Abans hem de votar l'esmena número 4, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena número 5, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

A continuació es vota l'article segon, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Esmenes de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'article tercer. Esmenes 6 i 7, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 1 vot a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

A continuació es vota l'article tercer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i zero abstencions.

Passem a votar l'esmena socialista a l'article quart, la número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 61 en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'article quart, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article quart ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article cinquè té una esmena transaccional a la número 9, del Grup Socialista, que ja ha estat llegida amb anterioritat i se sotmet ara a votació.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article cinquè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article cinquè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem —en el moment que hi hagi silenci— al debat de l'article sisè. Hi ha quatre esmenes: dues d'elles són del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Amb l'esmena 17 de nou volem que, a efectes de planificació...

El Sr. PRESIDENT: En dir «17» vol dir la 10?

La Sra. FABIAN: Sí, la 17 del meu ordre.

El Sr. PRESIDENT: Que és de l'Informe. Molt bé.

Digui, digui...

La Sra. FABIAN: Amb aquesta esmena pretendríem que, a efectes de planificació, i en l'article sisè de la Llei, en el qual s'estableixen els criteris de planificació, es consideri com a mínim a complir l'existència d'una farmàcia per àrea bàsica de salut en què, d'acord amb la Llei 15/90, d'Ordenació Sanitària, s'ordena el territori a Catalunya.

Amb l'esmena 21, una vegada més volíem fer coherent la Llei d'Ordenació Farmacèutica amb la Llei d'Ordenació Sanitària, i amb aquesta esmena es pretén que a les àrees bàsiques de muntanya i a les àrees bàsiques rurals i semiurbanes, quan compreguin més d'un municipi, la nova oficina de farmàcia s'hauria d'emplaçar obligatòriament al nucli-seu de l'equip d'atenció primària, cas de no haver-n'hi ja una i sempre que la nova instal·lació no disminueixi la proporció d'una oficina de farmàcia per cada 3.000 habitants del municipi.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian.

Hi ha dues esmenes més a aquest article, que són de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, les números 13 i 14; el senyor Pueyo té la paraula per defensar-les.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Les defensaré agrupadament.

En aquest sentit hem de dir, pel que fa a la nostra esmena número 13, que els motius, òbviament, els motius pels quals s'evita, es determina la proximitat..., l'evitació de la proximitat —perdó— d'una farmàcia a un centre d'assistència primària són essencialment per evitar els possibles perjudicis, els perjudicis evidents que es produirien a les altres oficines de farmàcia.

Entenem que es precisaria molt més el text de la Llei si es determinava el fet que, en realitat, aquest perjudici no depèn del

fet que aquest centre d'assistència primària sigui capçalera d'àrea bàsica o no, sinó que entenem que els perjudicis per a les altres oficines de farmàcia serien similars —de vegades fins i tot pitjors— quan la proximitat d'aquest centre d'assistència primària fos un petit CAP; per tant... —un CAP que no fos capçalera d'àrea bàsica. Per tant, entenem que la normativa hauria de ser extensiva a tots els centres d'assistència primària.

En relació amb l'esmena número 14, hem de dir que entenem que és indispensable, per a poder establir una bona política d'assistència farmacèutica, poder comptar amb criteris que siguin vàlids a llarg termini, especialment, sobretot, pel que fa referència a les àrees rurals, a les àrees de muntanya, on difícilment s'establirien noves oficines de farmàcia si no es pogués assegurar la continuïtat de les condicions d'establiment, i és per això que introduïm aquesta referència a la Llei 15/1990, d'1 de juliol.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo.

Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR: Sí, senyor President. Un torn en contra a les quatre esmenes. En tot cas, primer a les dues d'Iniciativa per Catalunya, en què demanen un mínim d'una farmàcia per àrea bàsica de salut.

Entenem que això, l'article sisè, al punt 1.1, a les àrees urbanes, ja n'hi ha una per 4.000 habitants, i ja ho diu la Llei; al 6.1.2, a les àrees de muntanya, és una per cada 1.500 habitants, i al 6.1.3, àrees rurals i semiurbanes, una per cada 2.500 habitants, amb correcció de la *ratio* fins a 3.000. Si no compleix aquestes *ratio*, s'hi pot posar; llavors, ja n'hi ha un mínim d'una.

A la segona esmena, pensem que totes les capçaleres d'ABS ja n'hi tenen, està comptat que ja n'hi tenen. El que es pretén és evitar el contrari, que no totes les farmàcies vagin al municipi capçalera d'ABS. Aquesta esmena va contra els pobles petits, i entenem que tampoc la podem votar a favor.

Quant a les dues esmenes que ha presentat Esquerra Republicana, mirin, a l'esmena número 13 Esquerra Republicana torna a fer aparèixer..., introdueix un concepte nou de distància que no està en el Projecte, que és la distància de 400 metres entre oficines de farmàcia. Preferim tan sols una distància, la de 250 metres, que és al Projecte, perquè si tornessin a aparèixer aquests 400 metres tornarien a fer vigent el Reial Decret 909, del 78, que és conegut per l'article 3.1.b, quant als nuclis sense..., que és un que està a les farmàcies en nuclis de 2.000 habitants i 500 metres de separació. En tot cas, si hi afegíssim els 400 metres, restabliríem una altra vegada l'article 3.1.b, i no és el que pretén el Projecte; precisament, el que pretén és fugir d'aquest article 3.1.b.

I, quant a la segona esmena d'Esquerra Republicana, ni nosaltres anem a l'ordenació sanitària de Catalunya... Les àrees bàsiques són fixades per la Llei 15/90; si es canvia la Llei 15/90, es canviarà aquí. Per tant, no cal fer-hi esment.

Per això votarem en contra de totes quatre esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur.

Passem al debat de l'article setè. Hi ha dues esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, la 15 i la 17; té la paraula, per a la seva defensa, la senyora Fabian —que, per la seva numeració, seran la 26 i la 27.

La Sra. FABIAN: La 25...

El Sr. PRESIDENT: 25 i 27.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President.

Amb l'esmena número 15..., amb aquesta esmena pretenem que el procediment d'autorització de noves oficines de farmàcia es pugui iniciar, per una banda, tal com diu el text, a petició d'un o més farmacèutics; a petició dels òrgans de govern de la comarca, municipi o municipis que puguin resultar-ne beneficiaris; d'ofici pel Departament de Sanitat i Seguretat Social o pel Col·legi Oficial de Farmacèutics. Però nosaltres afegiríem una altra lletra b, que digués «a instàncies del consell de direcció de la regió o sector sanitaris corresponents del Servei Català de la Salut». Amb aquesta esmena nosaltres volem una vegada més fer coherents les funcions de planificació sanitària que la Llei d'Ordenació Sanitària atorga als consells de direcció, descentralitzats del Servei Català de la Salut, i sempre entenem que aquesta Llei atorga a les farmàcies la condició de centres sanitaris.

Ara passaria a la defensa de la número 17, en què nosaltres sí que entenem que, si l'article setè de la Llei queda redactat definitivament segons el text que recomana la Ponència, ens trobaríem amb el fet, des del nostre punt de vista inacceptable, que, quan el procediment per atorgar l'autorització de noves oficines de farmàcia hagi estat iniciat per l'Administració local o autonòmica o pel Col·legi de Farmacèutics, s'haurien de tenir en compte una sèrie de circumstàncies i mèrits que diu el text que es fixaran per reglament, i, en canvi, quan aquesta petició sigui feta per un o més farmacèutics, no haurien de tenir-se en compte aquests mèrits o aquestes circumstàncies, si no que seria..., la prioritat la tindria el farmacèutic que hagués presentat primer la sol·licitud. Nosaltres entenem que, en tots els casos, sigui qui sigui el qui iniciï el procediment per demanar l'autorització, s'han de tenir en compte els mèrits que nosaltres diem que haurien de ser l'experiència prèvia en una oficina de farmàcia, un currículum acadèmic o la formació de postgrau en salut pública o atenció primària; però que en tot cas pensem que serien aquells que es determinessin per reglament; el que considerem inacceptable és que el que disposi primer d'una informació pugui tenir unes prioritats que no els altres. Nosaltres pensem que aquí és una porta oberta al tràfic d'influències o a aquell que disposés d'una..., d'una informació privilegiada, en definitiva.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian.

El Grup Socialista té dues esmenes, la 16 i la 18; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President.

L'esmena 16 fa referència a l'atorgament d'autorització per a obertura d'una oficina de farmàcia nova i als criteris que es tindran en compte per a aquesta obertura, i particularment al barem que s'utilitzarà. Nosaltres hem fet l'esmena pensant que hauríem d'incorporar un barem específic que mesurés aquesta autorització per criteris professionals i acadèmics en els punts b) i c) que diu la Llei. Hi ha una esmena transaccional preparada, respecte a aquest punt, i, per tant, nosaltres anunciem que retirem l'esmena 16 en favor de la transaccional que llegirem seguidament.

Quant a l'esmena 18, que és la següent que hi ha dins d'aquest article, fa referència també al procediment d'obertura

de les farmàcies, i la intenció és aclarir que l'autorització a què es refereix aquest article 7 serà disposada pel Departament de Sanitat d'acord amb uns criteris de registre i de condicions que es determinin reglamentàriament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font.

Torn en contra, té la paraula el senyor Mur.

El Sr. MUR: Sí, senyor President. Gràcies.

Per a un torn en contra a l'esmena número 15, que ha presentat Iniciativa per Catalunya. Nosaltres entenem que, la facultat d'autorització, la té el Departament, el Departament de Sanitat i Seguretat Social; tota la resta d'òrgans —el consell de direcció de la regió o sector sanitari— és dintre del Departament. Aprovar aquesta esmena, entenem que seria restrictiu per al Departament. Per aquestes raons nosaltres pensem que l'article 7, el seu punt c), és més ampli, i votarem en contra l'esmena presentada per Iniciativa.

Quant a l'esmena número 17, miri, nosaltres, això que ha dit, senyora Fabian, entenem que no ho compartirien els recent acabats. A un recent acabat, vostè, que li demani experiència professional, currículum, formació postgraduada en salut pública i atenció comunitària, condemna aquesta persona recent acabada a no poder establir una oficina de farmàcia. Per aquestes raons, també, nosaltres votarem en contra aquesta esmena.

I, quant a l'esmena número 18, no entenem el que vol dir amb el tema d'acreditació, però, en tot cas, si aquest tema d'acreditació és la refosa de l'article quinze del Projecte, encara que més ampliat..., jo entenc que aquí es confon l'acreditació i l'autorització. Aquest terme de l'acreditació es veu a l'article 10 de la Llei d'Ordenació Sanitària, i és per als establiments sanitaris —més referit, concretament, a hospitals, quant a acreditats per a transplantaments, unitats oncològiques o drogo-dependències. En tot cas, com que això no és el cas de la farmàcia, també entenem que no hi escau, aquí, i votarem en contra aquesta esmena número 18.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur.

Prego a la senyora Secretària que doni lectura a l'esmena transaccional a la número 16, del Grup Socialista.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Es fixarà un barem atenent a criteris professionals i acadèmics per als casos b) i c).»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

Passem al debat de l'article vuitè. Esmenes del Grup d'Iniciativa, 19 i 20, que les dues tenen transaccional: té la paraula la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Senyor President, estan transaccionades i pregaria que es llegissin, perquè jo no en tinc còpia, d'aquestes transaccions. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, la senyora Secretària procedirà a la lectura d'aquestes dues transaccionals.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Esmena transaccional a l'esmena número 19, del Grup Parlamentari d'Iniciativa: afegir, al final del punt 8.1, "...provinença, i quan aquest trasllat no deixi sense oficina de farmàcia una àrea bàsica de salut". I esmena transaccional a l'esmena número 20, del Grup Parlamentari d'Iniciativa: afegir, al final del punt 8.2, "...installada, i quan aquest trasllat no deixi sense oficina de farmàcia una àrea bàsica de salut".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

El Grup Socialista manté les esmenes 21 i 22; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Per retirar l'esmena número 21, i per defensar la 22, que fa referència també a l'autorització.

En aquest cas no parlem d'obertura de farmàcies: és per autoritzar o denegar el trasllat i, d'acord amb els criteris que hem comentat abans, també d'acord amb un marc que s'hagi d'establir en el futur en matèria de registre i condicions que es determinin per als trasllats, ens sembla que s'hauria d'identificar en l'article el Departament de Sanitat com l'autoritat que autoritza el trasllat d'una farmàcia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font.

Torn en contra. Té la paraula el Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR: Sí, senyor President.

Aquí també passa el mateix que en l'esmena anterior del Grup Socialista: el tema d'acreditació, entenem que no regeix, aquí. Per al tema de trasllats hi ha una limitació, que és la distància, i una proporció d'habitants; si escau, per aquests dos conceptes es pot traslladar. Per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur.

Passem a l'article novè, esmena 23, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President.

Es tracta d'una esmena molt senzilla, d'una esmena de supressió en la qual desapareix el mot..., el concepte «adjunt». Entenem —volem creure que així serà comprès també per la majoria— que és una esmena lògica, perquè, evidentment, la figura..., hi ha una diferència molt important entre el farmacèutic regent i el farmacèutic substitut, d'una banda, i el farmacèutic adjunt, d'una altra. El farmacèutic regent o el farmacèutic substitut assumeixen de forma temporal exactament les mateixes responsabilitats i funcions que tenen els titulars propietaris; per tant, és lògic, doncs, que disposin del dret d'adquisició preferent. En canvi, la situació del farmacèutic adjunt és diferent; és força diferent, no tan sols des del punt de vista de la seva qualificació, sinó també tenint en compte que, així com en cada farmàcia només pot haver-hi un farmacèutic regent o un farmacèutic substitut, en canvi poden haver-hi perfectament diversos farmacèutics ajudants, en una farmàcia; la qual cosa faria molt difícil —o almenys ens agradaria saber com es podria resoldre aquesta qüestió— de decidir a quin de tots aquests adjunts se li ha de reservar el dret al qual alludeix el text original de la Llei. Nosaltres entenem, en aquest sentit, que la supressió del concepte «adjunt» és raonable dins del context que acabem d'explicar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra; el senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR: Sí, senyor President. Com ha dit molt bé el senyor Pueyo, dins una farmàcia poden conviure en el treball el farmacèutic regent, el farmacèutic substitut i el farmacèutic adjunt. No entenem què, en tot cas, poden tenir contra el farmacèutic adjunt. Hi haurà una gradació en cas de la transmissió de la propietat d'aquesta oficina-farmàcia, i pensem que l'adjunt també pot tenir-hi el seu dret. I, en el cas d'haver-hi un o més

adjunts, podria ser el més antic de tots. En tot cas, entenem que dintre el Projecte hi ha d'haver la gradació dels tres conceptes que esmenta el Projecte.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. L'article desè no té cap esmena. Podem passar a l'últim article d'aquest capítol, que és l'onzè, al qual hi ha una sola esmena, que és la 24, del Grup Socialista.

El senyor Font té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Per defensar l'esmena i dir que la voluntat que reflecteix aquesta esmena és la d'introduir la presència d'un responsable farmacèutic en el sector sanitari, amb una funció que és la de prestar atenció farmacèutica al conjunt de centres d'atenció primària de les àrees bàsiques de salut i a les activitats relacionades amb l'ús racional dels medicaments i la farmacovigilància.

Hi ha una esmena transaccional –si no ho tinc mal entès– respecte a aquest article i, per tant, la retirariem en favor de la transaccional. No hi ha transaccional, per tant, la donem per defensada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aquesta transaccional es troba en el poder de la Mesa? Em sembla que no. Ah!

El Sr. MUR: No, senyor President; no hi ha transaccional, sinó que hi votariem a favor. No hi ha torn en contra. En tot cas, entenem que la concreció que fa el Grup Socialista posa més èmfasi en la responsabilitat d'un farmacèutic, i votarem a favor d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. Passem a les votacions d'aquest bloc d'articles.

En primer lloc... sí, sí, sí... No farem votacions conjuntes, no.

Esmenes número 10 i 12, del Grup d'Iniciativa, a l'article sisè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 3 vots a favor, 59 en contra i 13 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 13 i 14, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 1 vot a favor, 59 en contra i 15 abstencions.

A continuació es vota l'article sisè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article sisè ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 15 i 17, del Grup d'Iniciativa, a l'article setè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 2 vots a favor, 59 en contra i 14 abstencions.

A continuació es vota l'esmena transaccional a la número 16, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 18, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció.

Es vota l'article setè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 2 en contra i 14 abstencions.

Passem a l'article vuitè. Esmenes transaccionals a les 19 i 20, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Aquestes dues esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

Esmena número 22, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció.

Es vota l'article vuitè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Passem a l'article novè, que té una sola esmena, la 23, d'Esquerra Republicana, que se sotmet a votació en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 58 en contra i 14 abstencions.

Es vota ara l'article novè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article novè ha quedat aprovat per 73 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Es vota l'article desè, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article desè ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es vota l'esmena 24, del Grup Socialista, a l'article onzè.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I a continuació es vota l'article onzè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article onzè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article 12, dotzè. Esmenes del Grup Socialista, la 25, 26, 27, 28 i 29. Té la paraula el senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Les esmenes 25 i 26 fan referència a un mateix tema, a una mateixa preocupació, que és la necessitat d'emfasitzar la responsabilitat dels serveis de farmàcia dels hospitals, particularment en un terreny, que és la vigilància i control de l'ús individualitzat dels medicaments en relació a detectar efectes adversos a les persones i desenvolupar els estudis d'utilització necessaris i les activitats de farmacocinètica convenients en aquest sentit.

Ens sembla important emfasitzar aquest criteri perquè és una situació, la que és crea en la utilització de fàrmacs intrahospitalaris..., que tenen un efecte diferent segons les persones a les quals són subministrats i que requereixen, per tant, tot un treball complementari de vigilància, avaluació i aplicació.

Quant a l'esmena número 27, hem de dir que hi ha un error en l'enumeració de la Llei. És a dir, aquí apareix com a esmena 27, de modificació del punt e), del segon apartat 3, del segon apartat 3 —perquè hi ha dos apartats 3 a la Llei—; deu ser de modificació del punt e), de l'apartat 4...

El Sr. PRESIDENT: Però hi ha una transaccional aquí, no?

El Sr. FONT: Hi ha una transaccional, exactament, que fa referència a la incorporació de les funcions del farmacèutic en la Comissió de Farmàcia i Terapèutica dels hospitals; un altre punt que ens sembla també que és necessari emfasitzar a la Llei, en el sentit de dinamitzar aquestes comissions, justament, i establir-ne una funcionalitat des del punt de vista de l'acció del farmacèutic... En el Dictamen ja hi és el quatre. Gràcies.

Les dues esmenes finals, que fan referència a aquest article dotze, tenen relació amb el tema penitenciari. Fan referència a la voluntat de tractar en un punt específic la regulació de l'existència de dipòsits de medicaments en els centres penitenciaris. Existeix una conflictivitat en matèria sanitària a les presons; és sabut; ha sortit reiteradament a diferents organismes del Parlament en matèria d'infermeries, de serveis primaris, mèdics, etcètera.

Ens sembla, a nosaltres, que seria bo regular el control i la supervisió del moviment de medicaments i fàrmacs per a l'assistència als interns. De la mateixa manera que demanem una major organització en la infermeria a les presons, també ens sembla que s'haurien de regular d'alguna manera les farmàcies de les presons a través d'un farmacèutic autoritzat, encara que aquest servei farmacèutic fos per al conjunt de presons depenent del Departament de Justícia.

Per tant, aquest és el sentit de les dues darreres esmenes, que és regular específicament les farmàcies o els centres o els dipòsits de medicaments de les presons catalanes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Hi ha una altra esmena a aquest article, que és l'esmena 30, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana. Pot defensar-la el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. L'esmena 30 va en la següent direcció: com és sabut, les condicions de titulació dels caps i dels altres metges en els serveis dels hospitals públics i dels hospitals privats no són idèntiques, i, en aquest sentit, entenem que les condicions de titulació dels farmacèutics, dels caps, i els addicionals en els hospitals públics i privats, també haurien de respectar la mateixa proporció per tal de no establir un greuge comparatiu. En aquest sentit, entenem que

cal, és necessari, respectar les condicions actuals de molts farmacèutics addicionals de centres hospitalaris privats, que no disposen necessàriament, tal i com ocorre amb els metges dels serveis corresponents, que no disposen del corresponent títol d'especialista.

És lògica una diferenciació entre les condicions exigides als caps de servei i als farmacèutics addicionals dels serveis de farmàcia hospitalària, per tal com les funcions i responsabilitats són diferents i sempre en proporció a aquelles exigències de titulació en relació amb els serveis. Quan aquesta estipulació canviï, naturalment podrà canviar-se, també, la dels farmacèutics. Però, entenem que no hauria d'establir-se un greuge comparatiu en relació amb els farmacèutics hospitalaris.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Torn en contra; té la paraula el Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR: Sí, senyor President, gràcies. Per a un torn en contra de les dues esmenes del Grup Socialista.

L'esmena primera diu: «Establir un sistema de vigilància.» Nosaltres preferim el que diu el Projecte, que diu: «Col·laborar en l'establiment del servei de vigilància», perquè l'article 50 de la Llei del Medicament diu també «col·laborar». Hi ha tasques que corresponen, dins d'un hospital d'aquesta condició, al farmacòleg, que és un metge especialista en funcions de vigilància sobre els usos adversos dels medicaments o l'evolució dels pacients. Això és una matèria reservada a ells i entenem que el farmacèutic no ha d'entrar en aquesta matèria. Precisament, l'article 57 de la Llei del Medicament estableix que la farmacovigilància poden fer-la, establir-la dintre un hospital els metges, els farmacèutics, els veterinaris i altres professionals sanitaris. Nosaltres preferim el redactat del Projecte en aquest sentit, i per això votarem en contra d'ambdues esmenes.

Quant a l'esmena transaccional, suposo que ja serà llegida. Quant a les dues esmenes, també, que presenta el Grup Socialista sobre els establiments penitenciaris, nosaltres preferim el redactat de l'article 12.3, deixant al reglament quins establiments penitenciaris, quins centres penitenciaris es faran i quins centres penitenciaris tindran, o no, dipòsit de medicaments. Entenem que els centres penitenciaris que paral·lelament es determinin seran, en tot cas, els d'apropament o llunyania, o no, d'algun hospital públic que pugui estar interessat a fer aquest servei o prestar aquest servei i, en tot cas, seran autoritzats pel Departament de Sanitat, no pel de Justícia, com diu l'esmena del Grup Socialista. Per això hi votarem en contra.

I quant a l'esmena número 30, del Grup d'Esquerra Republicana, entenem que és tan bo per als farmacèutics que estiguin a l'hospital públic com en un hospital privat per poder tenir el títol d'especialista. Això és el que diu la Llei del Medicament. En tot cas, aquesta esmena va més lluny de la Llei del Medicament, seria incorrecta i contradictòria, i votarem en contra d'aquesta esmena, també.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. Prego a la senyora Secretària que procedeixi a donar lectura a l'esmena transaccional a la 27, del Grup Socialista.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Punt 3, lletra e): Formar part de les comissions de farmàcia i terapèutica i dels comitès ètics d'investigació clínica i col·laborar amb la resta de comissions del centre.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Passem ara a l'article tretzè, que no té cap esmena; per consegüent, passem al catorzè, que té esmenes del Grup Socialista: la número 31 i la 33. El senyor Daniel Font té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Per defensar aquestes dues alhora. És una esmena sobre la dispensació i la distribució de medicaments d'ús veterinari, és a dir, d'aplicació en animals. Existeix —hem de dir nosaltres— una preocupació social creixent quant a l'ús d'aquests medicaments veterinaris, sobretot per un punt que sovint veiem en els mitjans de comunicació, que és el seu efecte sobre el consum alimentari.

Ens sembla a nosaltres que cal introduir a la Llei aquest punt, encara que sabem que la Llei del Medicament regula aquest punt —els medicaments d'ús veterinari amb caràcter bàsic—, però, justament, pel fet d'existir a Catalunya una problemàtica específica en matèria de control alimentari i pels efectes sobre els aliments, particularment sobre les carns, d'alguns d'aquests fàrmacs, ens sembla que seria bo reproduir els criteris que estableix la Llei del Medicament a la Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya amb alguna especificació addicional i, per tant, introduir-hi una esmena que tracta de garantir el control i la supervisió farmacèutica sobre els medicaments d'ús veterinari a les oficines de farmàcia acreditades per a aquest fi, òbviament també a les entitats i agrupacions ramaderes que les utilitzen, i als establiments comercials detallistes especialment dotats o autoritzats per a aquesta exigència.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té les esmenes 32 i 35. Per a la seva defensa té la paraula la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Amb l'esmena 32, simplement pretenem la submissió de la dispensació i distribució de medicaments d'ús veterinari al que estableixen les normes estatals preceptives.

I amb l'esmena 35 el que pretendríem és que entre els requisits que hauran d'exigir-se per reglament per a l'autorització dels centres de distribució i dispensació de medicaments d'ús veterinari s'exigeixi la presència continuada durant tot l'horari d'atenció al públic d'un farmacèutic titular, així com el requeriment de recepta signada per un veterinari titular en els supòsits contemplats a l'article 49.1 de la Llei 25/90, de 20 de desembre, del Medicament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'Agrupació d'Esquerra Republicana té tres esmenes a aquest article catorzè: la 34, la 36 i la 37. Senyor Pueyo, té la paraula.

El Sr. PUEYO: Senyor President, si ens autoritza, farem un vaitot: agruparem les tres esmenes i, fins i tot, fiant-nos en la seva condició d'explícites, si més no des del nostre punt de vista, les donarem per defensades.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra.

El Sr. MUR: Sí, senyor President, per al torn en contra de l'esmena número 31, del Grup Socialista. A l'article 50 de la Llei del Medicament els punts 1.a) tenen el mateix redactat que l'esmena. En tot cas el punt b) l'amplia, amplia l'esmena al seu redactat l'article 50 de la Llei del Medicament, afegint-hi: «que disposin de serveis farmacèutics». El punt c) introdueix: «el Govern de la Generalitat»; no entenem..., no és necessari tot ai-

xò; entenem que és millor el redactat de l'article catorzè, i per això hi votarem en contra.

Quant a l'esmena número 33, del Grup Socialista, també reitera normes bàsiques de l'Estat, citades exactament a l'article 50 de la Llei del Medicament; al seu punt 2 del Projecte nosaltres també ho diem i també creiem que és innecessari repetir-ho aquí.

Quant a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, la número 32, aquí sí que no podem estar-hi absolutament d'acord perquè l'article 103 de la Llei General de Sanitat parla de la custòdia i dispensació de medicaments per l'oficina de farmàcia i pels serveis de farmàcia dels hospitals. Aquí, en aquest article, estem tractant dels medicaments d'ús veterinari; entenem que no és el moment processal i no cal fer-ne esment aquí. L'article 50 de la Llei del Medicament és igual a l'article catorzè nostre, per tant, hem de votar absolutament en contra per l'aparició d'aquest article 103 de la Llei General de Sanitat.

A l'esmena d'Esquerra Republicana també podríem estar en confluència amb la Llei 25/90, la Llei del Medicament. Ho deixem a posterior reglament, aquests requisits per als centres de medicaments de distribució d'ús veterinari.

I quant a l'esmena d'Esquerra Republicana, també pensem que l'article catorzè ho diu al seu punt 2 i seria redundant. Per aquestes raons votarem en contra de tots els punts..., a totes les esmenes d'aquesta Llei.

En tot cas m'havia deixat, senyor President, l'esmena número 35, que aquí apareix la recepta veterinària, que és recollit a bastament a l'article 49.1 de la Llei del Medicament. Aquí, aquesta Llei és la Llei d'Ordenació Farmacèutica; no entenem què hi pinta la recepta veterinària, no és necessari parlar de la recepta veterinària; per això també votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Mur. Procedirem ara a votar aquests articles. Passem a l'article dotzè.

Esmenes números 25, 26, 28 i 29, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació l'esmena número 30, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 59 en contra i 17 abstencions.

A continuació es vota l'esmena transaccional a la 27, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article dotzè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Votem l'article tretzè, que no té esmenes.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a les votacions de l'article catorzè. Esmenes socialistes números 31 i 33.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 32 i 35, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 18 vots a favor, 59 en contra i 1 abstenció.

A continuació es voten les esmenes 34, 36 i 37, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article catorzè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article catorzè ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 1 en contra i 18 abstencions.

L'article quinzè només té una esmena, que és la 39, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Sí, senyor President. Per retirar l'esmena 39.

Gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Queda retirada.

Llegeixi, il·lustre senyora Diputada, la transaccional a l'esmena 40.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Esmena transaccional a l'esmena número 40, del Grup Socialista. Afegir, després de "farmacèutics de Catalunya", "societat catalana de ciències mèdiques".»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Passem ara a l'esmena 41, del Grup Socialista.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Per retirar l'esmena 41.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Retirada. Passem ja a l'esmena 42, en aquest cas, del Grup Parlamentari..., de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana. El senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: La donem per defensada, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Defensada. Passem ja a l'esmena 44, que la 43 ja ha estat defensada; la 44, corresponent a l'article 21, que aquesta és del Grup Socialista.

El Sr. FONT: Sí, senyor President, per retirar-la.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Retirada. La 45, en aquest cas, correspon al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, la senyora Rosa Fabian.

(Pausa. Remor de veus.)

Silenci, si us plau.

La Sra. FABIAN: Per a la defensa d'aquesta esmena i l'explicació de vot de la Llei, no s'espantin.

Amb aquesta esmena número 45 demanem la supressió de l'esmena..., ai!, de la disposició addicional primera, perdó, per la qual es permet delegar totalment o parcialment en els col·legis de farmacèutics les competències del Govern de la Generalitat i, per tant, de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social quant a l'autorització per a la creació, construcció, modificació, adaptació o supressió de les oficines de farmàcia...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau. Perdoni, senyora Diputada, prego silenci a la Cambra. Gràcies.

La Sra. FABIAN: ...així com de l'establiment dels torns de guàrdia, vacances i horaris d'atenció al públic de les oficines de farmàcia.

Des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya entenem que aquesta possible delegació de competències permet al Govern i al Departament de Sanitat renunciar a les seves obligacions assumides a la Llei d'Ordenació Sanitària quant a la sanitat, a la planificació de la sanitat a Catalunya i, per tant, aquesta disposició addicional, des del nostre punt de vista, és a dir, si s'exercís aquesta disposició addicional, s'enfrontaria amb el que norma la Llei d'Ordenació Sanitària, que nosaltres vam defensar amb molt d'interès en aquesta Cambra.

Allà es defensava que les farmàcies eren establiments sanitaris, i, per tant, dintre de l'ordenació del sistema sanitari, de l'atenció primària, de la planificació de la sanitat a Catalunya, entren les farmàcies. I, per tant, si es delega l'autorització per a la creació, construcció, modificació, adaptació o supressió de les oficines de farmàcia, es cedeix aquesta obligació que vostès van assumir amb la Llei d'Ordenació Sanitària. Per tant, nosaltres demanem la supressió d'aquesta disposició addicional de la Llei.

I aquí acabaria de defensar aquesta esmena, per passar a l'explicació de vot. La Llei d'Ordenació Farmacèutica... (Remor de veus. Pausa.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: La il·lustre Diputada ha reclamat a aquesta Presidència si podia fer l'explicació de vot, tota manera que té una urgència a continuació (*remor de veus*), i aquesta Presidència li ho ha autoritzat. Per tant, no se n'estranyin els il·lustres senyors diputats.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. La Llei d'Ordenació Farmacèutica que avui s'aprova marca, en la seva exposició de motius, com a objectiu fonamental, assolir un ús racional del medicament; i tanmateix, en el seu articulat, el que realment garanteix, des del nostre punt de vista, és tota una sèrie d'avantatges corporatius, passant-los per damunt de les necessitats sanitàries de la comunitat, i tractant les oficines de farmàcia més com un establiment que no com un servei públic sanitari. És notable la inexistència absoluta de vincles de qualsevol tipus entre l'oficina de farmàcia i els seus farmacèutics en el context d'una àrea bàsica de salut i l'equip d'atenció primària, substituïts per una mena de tutela per part dels serveis farmacèutics del sector.

El nostre concepte integral i integrador de l'atenció primària de salut queda així amputat. Tampoc hi ha cap tipus de referèn-

cia o de lligams amb el paper del Servei Català de la Salut, respecte a l'atenció farmacèutica. (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Continui, si us plau.

La Sra. FABIAN: Farmacèutics i oficina de farmàcia, per una banda, i organismes de descentralització del sistema sanitari com a regió o sector o ens locals, com municipis i consells comarcals, s'ignoren entre si, malgrat constituir, en el seu conjunt, el marc en el qual l'atenció de salut es desenvolupa per la interacció del conjunt esmentat.

La participació ciutadana, venuda com una de les característiques d'aquesta Llei, es limita a la possible iniciativa de municipis i consells comarcals en el procediment d'autorització d'una nova oficina de farmàcia: cap tipus de participació ciutadana real respecte a aquest aspecte tan important de l'atenció sanitària, que no està integrada dins de l'atenció primària de salut, que, en no estar integrada en aquesta Llei que avui aprovem, l'atenció primària de salut escapa a qualsevol tipus de control democràtic.

Els aspectes en els quals Iniciativa per Catalunya ha volgut incidir amb les seves esmenes han estat, com s'ha vist, la integració de l'assistència farmacèutica dintre del marc del Servei Català de la Salut, així com la necessitat de la integració del farmacèutic i l'oficina de farmàcia dins de l'atenció primària i, concretament, dins dels equips d'atenció primària de salut, amb el paper que el Govern de la Generalitat i, concretament, el Servei Català de la Salut tenen, de manera indelegable, assumit per l'aprovació de la Llei d'Ordenació Sanitària.

Des del nostre punt de vista, una vegada més s'han deixat portar per interessos corporativistes, a vegades clientelars, incomplint la lletra i l'esperit de les lleis que aprovem en aquesta mateixa Cambra: en aquest cas, la Llei d'Ordenació Sanitària.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora Diputada. Restava solament una esmena —després esperem el torn en contra— del Grup Socialista: és l'esmena 46. El senyor Font té la paraula per defensar-la.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Aquesta és la darrera esmena sobre l'autorització d'obertura de farmàcies i la seva possibilitat, o no, de delegació.

Ens sembla a nosaltres que l'autorització d'obertura de farmàcies no és una funció delegable; ens sembla que sí que pot ser una funció delegable la gestió dels horaris farmacèutics, a mans dels col·legis professionals, sempre que hi hagi un reglament clar, establert *a priori*, però no l'autorització d'obertura de farmàcies, que ens sembla que hauria de ser més una propietat o una funció estrictament del Departament de Sanitat, en tant que ens sanitaris que diem que són les farmàcies.

No ens sembla bé, doncs, aquest criteri de delegació, que, d'altra banda, sabem que heretem de la legislació supletòria de l'Estat, que era aplicable abans d'aquesta Llei, i, per tant, hem presentat aquesta esmena amb l'esperança que es clarifiqués una mica aquesta situació, en el sentit que s'identifiqués clarament el Departament com l'agent, l'autoritat sanitària que autoritza les farmàcies a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR: Gràcies, senyor President. Nosaltres entenem que l'activitat d'autorització d'oficines de farmàcia es duu a terme, tradicionalment, a l'Estat espanyol, per delegació dels col·legis de farmacèutics. Per competència dels traspassos en matèria de sanitat corresponents a la Generalitat de Catalunya, pel Reial Decret del 7 de setembre del 79, corresponen al Conseller de Sanitat i s'atribueixen al Conseller de Sanitat aquestes competències que, per habilitació, pugui delegar als col·legis professionals de farmacèutics.

Malgrat la delegació de competències, s'estableixen importants mecanismes de garantia i de salvaguarda. Això comporta deslliurar l'Administració i la Generalitat d'una gran tasca burocràtica, i, per contra, aquesta ha intervingut molt activament en la matèria de resoldre recursos que s'interposen contra els acords dels col·legis. Les resolucions dels recursos pel Conseller de Sanitat rarament són revocats pels tribunals: de 135 recursos que hi ha hagut al llarg d'aquest temps, interposats contra els mateixos, tan sols 13 han estat revocats. La vessant positiva que això comporta aconsella reiterar-la i permet a l'Administració sanitària aconseguir a fons conèixer tots els temes i conflictes, i garanteix un ple respecte dels drets dels administrats, i la deslliura de tasques farragoses i burocràtiques.

Quant a la delegació per a fixació dels horaris i serveis d'urgència, la normativa actual estableix i atribueix als col·legis aquesta competència, no com a matèria delegada, sinó com a matèria pròpia. El Projecte de Llei avança, ja que ordena que s'aprovi una norma amb caràcter general per fixar horaris i serveis d'urgència. En tot cas, la norma obliga els col·legis a la notificació dels acords que s'adoptin al Conseller i al Departament. Cal fer notar que els supòsits de delegació comporten que l'òrgan que l'ostenta actuï com si fos l'òrgan delegant, i que, en tot moment, aquesta és revocable sense cap mena de justificació i reclamable per si mateixa.

En resum: per competència de la delegació dels col·legis, per la facultat de resolució dels recursos, per la possibilitat de formació dels farmacèutics en exercici, per l'alta facultat d'inspecció dels establiments sanitaris, per la possibilitat sancionadora, per la cautela que comporta la facultat de la revocació de la delegació, i per l'alt rang que es reserva el Departament, votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat.

Correspon ja la votació. Començaríem pels articles 15 i 16, que votariem conjuntament, tota manera que l'esmena 39 ha estat retirada pel Grup Socialista.

Text del Dictamen, articles 15 i 16.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

El senyor Font ha retirat l'esmena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 15 i 16 han estat aprovats per unanimitat.

Correspon ara votar l'esmena transaccional número 40.

Vots a favor de l'esmena transaccional, es posin drets?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha estat aprovada per unanimitat.

Article dissetè, segons el text del Dictamen.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

L'article dissetè ha estat aprovat per unanimitat.

Correspon ara la votació de l'esmena 42, de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 42 ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Votarem ara el text del Dictamen de l'article divuitè.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article del text del Dictamen ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Correspon ara l'esmena número 43, que és de nous articles, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Votarem ara, si no s'indica el contrari, els articles 19, 20, 21, 22 i 23, que no tenen esmenes. D'acord?

Vots a favor del text del Dictamen d'aquests articles, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 19, 20, 21, 22 i 23 han estat aprovats per unanimitat.

Correspon ara l'esmena 45, a la disposició addicional primera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 59 en contra i 17 abstencions.

Correspon ara la darrera esmena, l'esmena 46, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 46 ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

Ara votarem les disposicions addicionals segona i tercera, disposició transitòria, disposició final, exposició de motius i títol de la Llei, amb la qual cosa acabem.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions addicionals segona i tercera, la disposició transitòria, la disposició final, l'exposició de motius, la disposició addicional primera, també, primera, segona, tercera, disposició transitòria, disposició final, exposició de motius i títol han estat aprovats per unanimitat.

Correspon ara el torn d'explicació de vot. Acabada la Llei, correspon el torn d'explicació de vot: té la paraula el senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Intentaré ser breu, perquè en aquestes hores tots estem molt cansats, però tenim l'obligació de fer l'explicació de vot i, per tant, la fem. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. FONT: En l'explicació de vot del Grup Socialista, hem de dir nosaltres que la nostra posició en relació amb la Llei d'Ordenació Farmacèutica és la d'una llei globalment positiva; és a dir, és una llei a la qual hem donat suport; malgrat que hi ha uns punts en què hi ha hagut una divergència, hem de dir que globalment estem d'acord que s'hagi legislat en matèria d'ordenació farmacèutica; és un tema que hem reiterat i hem demanat en interpellacions corresponents als anys 90 i 91 que es fes, i, finalment, així s'ha aconseguit i s'ha fet. Per tant, és una llei que recolzem.

Hem de dir, també, que hem fet un treball d'aproximació fins al mateix Ple, que ha estat positiu i s'ha traduït en tota una sèrie de millores a la Llei, i també que han estat valorades totes les opinions que ens han arribat; no vol dir que hagin estat assumides, però sí que han estat valorades, que han estat bastants, tant del sector de les oficines de farmàcia privades com de les oficines o serveis de farmàcia dels hospitals, etcètera. Per tant, ha estat escoltat tothom i s'ha fet un treball d'abast, de gran abast—crec jo.

Malgrat tot, volem deixar constància —aquesta és la nostra obligació— dels dos punts de divergència que no s'han esbossat o que no s'han pogut resoldre en el marc de la discussió. El primer és el següent: ens sembla a nosaltres que hauria estat positiu introduir a la Llei els criteris bàsics segons els quals es produirà la reglamentació dels règims horaris, diürns i nocturns, de les farmàcies; ens semblava necessari, per una raó molt simple: perquè els anys 90 i 91 hi ha hagut a Catalunya un gran conflicte entre algunes alcaldies i alguns farmacèutics; això s'ha traduït, fins i tot, en la publicació de bans als carrers d'algunes poblacions del Maresme i del Baix Llobregat: a Canet, a Tordera, a Pineda, a Arenys de Mar, a Sant Feliu de Llobregat... i podria anar seguint. I, per tant, nosaltres teníem una obligació amb aquesta Llei, que és donar resposta a aquesta problemàtica que havia aparegut. L'opció del legislador en aquest cas ha estat la d'aclarir la resolució d'aquesta problemàtica en el futur; és a dir, reglamentarem —reglamentarem. Caldrà seguir de prop aquest reglament, però hem de dir nosaltres una qüestió que és que ens sembla que hem perdut una oportunitat de resoldre aquesta situació que es dona en nombrosos ajuntaments i que subsisteix d'alguna manera en algunes localitats en aquesta Llei, dins de la Llei.

Es donava una situació anòmala en matèria de règims d'horaris, de guàrdies nocturnes —aquelles peregrinacions que havíem denunciat alguna vegada de quinze quilòmetres fins arribar a una farmàcia de guàrdia— i encara no sabem si en arribar —aniré ràpid, senyor Ferran Pont, però he de fer el que he de fer—, encara no se sabia si l'oficina de guàrdia estaria oberta o s'havia de passar per la guàrdia urbana per accedir al medicament d'urgència corresponent.

Creiem nosaltres que hi ha hagut —i ho dic tot cordialment, perquè sé que hi ha farmacèutics a la sala, ho dic cordialment—, que hi ha hagut una certa incomprensió per part d'alguns farmacèutics de la funció pública que estaven obligats a fer-ho. Hi ha hagut una certa incomprensió. Jo crec que això va canviant.

Però hi ha hagut... Per exemple, tinc aquí un document, una carta d'uns farmacèutics de Canet, on diuen que els ciutadans fan ús i abús de les anomenades guàrdies nocturnes. Vol dir que hi havia una certa incomprensió d'això, perquè les guàrdies nocturnes estan perquè hi accedeixin els ciutadans, justament. I certament, pot haver-hi una actitud abusiva dels ciutadans com hi és de vegades en els serveis d'urgències dels hospitals; però també hi ha una obligació, una funció pública a cobrir, que és donar servei en el serveis d'urgències dels hospitals i donar servei al senyor que va a una farmàcia en demanda d'un fàrmac perquè té una emergència personal o familiar, amb recepta o sense recepta mèdica. Aquesta és l'obligació. I nosaltres volíem que això hagués quedat reflectit a dins de la Llei.

Hauríem volgut una llei amb una clara exigibilitat de la funció pública en aquest sentit, i també que la Llei, en aquest terreny dels horaris, hagués introduït d'alguna manera la presència dels ajuntaments en la seva regulació donant sortida a aquesta preocupació d'alguns alcaldes del Maresme que van arribar a publicar bans municipals respecte a aquest punt, i per tant, que se'ls escoltés en algun moment del procediment, qüestió aquesta que potser es podrà resoldre en el moment en què s'elabori el reglament.

S'argumenta de vegades sobre la poca rendibilitat de les guàrdies nocturnes de les farmàcies. Jo crec que els farmacèutics que ho diuen tenen raó: les farmàcies nocturnes són poc rendibles; és cert. Però els farmacèutics jo crec que han de fer també un esforç —i els ho segueixo dient tot cordialment— d'entendre que han de prestar a la població un servei públic, encara que aquest servei públic no sigui rendible. El legislador fa una opció, que és que les farmàcies són privades. No fa l'opció de les farmàcies públiques i fa l'opció de la dispensació de fàrmacs en els hospitals públics. No fa aquesta opció. Les farmàcies són privades i per això mateix hi ha una exigibilitat que és la prestació d'una funció pública adreçada als ciutadans i aquesta funció és exigible als farmacèutics.

Crec que no s'havia entès prou bé, això. Per exemple, respecte a un tema del qual ja hem parlat algunes vegades, que és la dispensació d'una xeringa, que no requereix una recepta mèdica d'urgència a mitja nit. Però una xeringa s'ha de dispensar. El Conseller de Sanitat m'està dient que sí, que s'ha de dispensar. No se li pot dir a un drogaaddicte: «Vagi al servei d'urgències, agafi la recepta i porti-la, que li dispensaré la xeringa.» No es pot fer això; no es pot fer això. I això passa, passa a Catalunya. Per tant, aquest criteri havia d'haver estat incorporat a la Llei. I tampoc se li pot dir a una mare, el cas paradigmàtic, que perd el xumet del seu fill, i a mitja nit no el pot fer dormir, que se'n va a la farmàcia i li duen: «No vingui a buscar el xumet, perquè vostè l'havia d'haver comprat de dia, el xumet.» I això passa també, passa. Té l'obligació el farmacèutic de prestar servei a una necessitat personal o familiar per criteri d'urgència encara que aquesta necessitat no requereixi una recepta mèdica específica. Si no, jo em pregunto per què establím un servei nocturn d'urgències si realment n'hi ha tan poques i si realment amb dues o tres gestions en els serveis d'urgències dels hospitals es poguessin resoldre? Les establím, justament, per prestar un servei públic. I aquesta és la defensa, bàsicament aquesta, entre altres, que nosaltres volíem fer en relació amb els serveis horaris, que seria bo, cordialment —ho reitero; és un tema que hem d'acabar de parlar quan s'estableixi el reglament—, però

crec que, cordialment, els farmacèutics haurien de tenir en aquest sentit una vocació més universal de la funció nocturna de les farmàcies i més flexible en aquest terreny en el sentit de donar atenció a la gent que la necessita i la demana.

El segon punt de discrepància, del qual volem deixar constància, era sobre l'autorització d'obertura, trasllat, modificació i supressió de farmàcies. Entenem que es pugui delegar als col·legis professionals —i això és bo segurament, perquè coneixen la situació i ho poden organitzar bé— la gestió dels règims horaris, sempre i quan hi hagi aquest reglament que dèiem. Quan hi hagi el reglament, que es delegui i ho gestionin; ho veiem bé; és correcte. Però no ens sembla que l'autorització d'obertura de farmàcies i altres, en tant que ens sanitaris que els definim, correspongui a un altre ens que no sigui el Departament de Sanitat. És el Departament qui autoritza un hospital; és el Departament qui autoritza un dispensari; és el Departament qui autoritza un servei sanitari; és el Departament qui ha d'autoritzar una farmàcia. No és delegable, això, i realment heretem la legislació estatal —dels anys setanta, si no ho recordo malament— i els reglaments dels col·legis professionals que determinen que això funciona d'una altra manera. És una herència, però justament hem legislat per això. Fèiem una llei justament per donar sortida i solució, també, a aquest problema, que és el control del moviment de les farmàcies. Nosaltres creiem que la Llei li dóna solució, però no totalment, només parcialment, i, per tant, és un tema que subsistirà; l'hauré de seguir —l'hauré de seguir.

Malgrat aquests dos punts i per tranquil·litzar a tothom, jo diré que hem de dir que la Llei és positiva, que omple un buit legal existent i que suposa un avenç considerable respecte a la situació anterior, que regia la legislació supletòria de l'Estat, com deia, fins ara. I per tant en aquests moments podrem referir-nos ja a la Llei d'Ordenació Farmacèutica de Catalunya, encara que subsisteix un treball intens i important de reglamentació d'aquesta Llei, perquè en molts punts de la Llei es parla de reglamentacions futures; és a dir, que el Servei de Farmàcia de la Generalitat tindrà feina, perquè haurà de reglamentar força coses en el marc d'aquesta Llei i això ens sembla a nosaltres que és bo.

Hem de dir que la Llei està en la línia d'evolució que segueix el sector farmacèutic del conjunt de països europeus, d'evitar atomitzacions innecessàries, de major qualitat, de major capacitat de les farmàcies, i això també és bo dins del que són l'organització d'oficines privades de farmàcia. I també volem fer un esment a l'article 6, al famós article 6, tan controvertit. Nosaltres hem volgut votar a favor d'aquest article. Teníem coses a dir a aquest article, però hem emfasitzat el nostre vot a favor d'aquest article perquè és un article que es situa en aquesta línia de modernització i posada al dia quan estableix els mòduls farmacèutics per habitant i quan estableix tota una sèrie de condicions i de requisits, de distància entre farmàcies, etcètera. Ens sembla que aquest article és una pauta ordenadora important de la Llei i, per tant, nosaltres l'hem votat íntegrament a favor.

I acabo, senyor President. Només dir que el Grup Socialista, per tant, recolza globament aquesta Llei, salvant aquells dos punts que haurem de prosseguir en el terreny de les reglamentacions i, per tant, els seguirem de prop. I aquesta és la justificació del nostre vot que ha consistit..., per resumir: hem votat a

favor de vint articles i disposicions finals i ens hem abstingut en aquells articles que feien referència a aquestes qüestions que ens preocupaven a nosaltres, que són sis articles. Per tant, endavant amb aquesta Llei; ens sembla que hem fer un servei a tot-hom, als farmacèutics, als col·legis, a la ciutadania, encara que subsisteix un treball que serà la reglamentació i el desenvolupament del text de la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Daniel Font. Té la paraula el senyor Pueyo per l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades, no seré breu, seré fugaç. Únicament per dir que des del punt de vista de la meua Agrupació Parlamentària també valorem globalment de forma positiva la Llei. Lamentem que determinats aspectes no hagin estat recollits en la Llei i passin al reglament; per tant, és un treball que farem *a posteriori*. I sí que hem de dir que ens sentim relativament decebuts per l'escassa acollida que han tingut les nostres esmenes, algunes de les quals jo sospito, fins i tot, que no han estat suficientment enteses sens dubte a causa —diguem-ne— d'una incapacitat de millora en la meua exposició.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Finalment, té la paraula, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR: Gràcies, senyor President, molt breument. Entenem que l'ordenació farmacèutica objecte d'aquest Projecte, ara ja Llei, comprèn l'etapa de dispensació quant a la planificació, autorització, condicions d'accés a la titularitat i transmissió de les oficines de farmàcia. La competència que té l'autonomia catalana, la nostra autonomia, per l'Estatut, en el seu article 9, i per la sentència quant al repartiment competencial de 24 de juliol del 84, estableix un rang de llei, reserva a una norma un rang de llei al principi de limitació i la regulació de les oficines de farmàcies. Com a novetat d'aquesta Llei hi ha la inclusió dins el nivell d'assistència primària de l'oficina de farmàcia. La possibilitat, també, dels ens locals a accedir a l'inici del procediment d'autorització de noves oficines de farmàcia; això és un aspecte remarcable d'aquesta Llei. També entenem que aquesta Llei assegura un accés ràpid i fàcil de la població al medicament a través de les àrees bàsiques de salut de la Llei 15/90, d'Ordenació Sanitària de Catalunya, i estableix la denominació en urbana, semiurbana i de muntanya. També la creació dels serveis farmacèutics als sectors sanitaris és important.

Quant a les esmenes presentades pels grups, entenem que moltes d'Esquerra Republicana anaven quant als serveis farmacèutics de l'àmbit dels medicaments d'ús veterinari i no podíem admetre-les perquè anaven en confluència amb la Llei del Medicament.

Iniciativa per Catalunya ens ha proposat un aspecte en les esmenes quant a l'accés de la titularitat i hi havien alguns aspectes molt concrets pel que fa a l'accés del recent acabat que tampoc podíem nosaltres acceptar. La presència de l'àmbit municipal queda recollit; en tot cas, els grups haurien pogut veure més refermada la seva posició en tant que l'ajuntament, els ens locals poguessin establir oficines de farmàcia. Poden participar en la demanda d'oficines de farmàcia.

El Grup Socialista ha fet molt esment als serveis d'urgència, que ara hi entraré en un moment. Nosaltres, el Grup de Convergència i Unió ha establert alguns aspectes legals referits a la incapacitació, a uns criteris geogràfics i poblacionals per ABS per establir serveis d'urgència i un tema de gradació de sancions, que entenem que era important per a diferenciar les oficines de farmàcia dels centres distribuïdors i laboratoris productors.

Una llei que l'assemblea de farmacèutics de la CEE valorarà, ja que explicita la importància del repartiment geogràfic i demogràfic de les oficines de farmàcia per aconseguir un ús racional dels medicaments. Les *ratio*: a França, 2.600 habitants per farmàcia; a Itàlia, 3.600; a Bèlgica, 1.875; a Holanda, 8.200; a Catalunya: urbanes, 2.200; semi-urbanes i rurals, 2.000; muntanya, 2.220. Un projecte, ara Llei, que afecta 2.738 oficines de farmàcia existents en tot Catalunya i que donen un bon servei, i que donen una bona funció pública.

Jo no voldria establir un torn en contra aquí —no em pertoca—, però, senyor Font, per experiència i per convicció li dic que és el col·lectiu menys conflictiu de Catalunya, absolutament addicte a l'Administració, absolutament al servei de l'administrat, sigui quina hagi estat l'Administració: no ha fet mai una vaga; això s'ha de valorar tant si se'ls paga com si no, amb recepta i sense recepta per xumet o sense xumet.

Com a aspecte remarcable és la constatació també de la desaparició de l'article 3.1.b) del Reial Decret 909/78, per als nuclis de població de 2.000 habitats i separats 500 metres.

Jo entenc que s'ha fet un bon treball en Comissió i en Ponència i s'han recollit vint-i-tres esmenes; se n'han recollit nou més al Ple i han estat retirades sis més. Pensem que no hem estat ni clientelars ni partidistes i voldria agrair en aquest moment als col·legis de farmacèutics, a les delegacions d'empresaris farmacèutics, als representants dels usuaris i a la Confederació de Farmacèutics Titulars les valuoses aportacions al Projecte; a la senyora Viñas, de l'assessoria jurídica de la Conselleria, també, i als serveis de la Cambra per la seva dedicació en la tramitació per la urgència de la Llei. I un agraïment especial a vostè, senyor Font, i a la senyora Fabian pel seu excellent tarannà en la discussió del Projecte.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

(Són les nou del vespre i tretze minuts.)